O STRATEGIE COMUNĂ A PARTIDELOR DE CENTRU-DREAPTA

—Cecilia MIHĂILESCU—

În cadrul Şcolii politice *"Corneliu Coposu"*, Doamna Ana Blandiana a prezentat iniţiativa Alianţei Civice privind apropierea partidelor de centru-dreapta - PNŢCD, PNL, UFD şi ANCD - în vederea unei alianţe politice şi a unei strategii electorale comune. Vicepreşedintele PNŢCD, Remus Opriş, a susţinut această iniţiativă, considerând că e nevoie de consolidarea Convenţiei Democrate, dar şi de un dialog cu formaţiuni compatibile din afara CDR. În acelaşi timp în care purtătorul de cuvânt al PNŢCD, Domnul Remus Opriş, susţinea în faţa tinerilor ţărănişti imperativul cultivării relaţiei cu PNL, prim-vicepreşedintele acestui partid, Domnul Valeriu Stoica, se pronunţa în faţa tinerilor liberali pentru strângerea rândurilor CDR. Preşedintele PNŢCD, Domnul Ion Diaconescu, s'a arătat *"plăcut surprins de declaraţiile Domnului Stoica privind consolidarea Convenţiei Democrate"*, cu amendamentul că *"nu ştiu cum se împacă aceste elogii cu intenţia PNL de participare pe liste separate la alegerile locale"*. Este o problemă rămasă în suspensie, cel puţin până la Delegaţia Permanentă a PNŢCD, (care va avea loc, cel mai probabil, la începutul anului viitor) intervenind, între timp, doar propunerea unui compromis conform căruia listele să fie, totuşi, comune la scrutinurile din marile oraşe, unde se consideră mai potrivită participarea cu un candidat unic pentru funcţia de primar. Rămâne de văzut care va fi acordul final. Deocamdată, această eventualitate n'a fost pusă în discuţie publică.

Referitor la propunerea Alianţei Civice, deşi a aprobat-o, preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a fost mai rezervat decât vicepreşedintele Remus Opriş, în sensul că a luat în calcul posibilităţile tehnice şi juridice de punere în aplicare a alianţei mai largi între partidele de centru-dreapta. *"Nu văd ce cadru putem da dreptei sau centrului, altul decât CDR. Formaţiunea Domnului Vosganian n'a dat-o nimeni afară din Convenţie, a plecat singură. În ce priveşte ANCD, Domnul Ciorbea a plecat din PNŢCD pentrucă nu l-a considerat corespunzător. E foarte dificil ca atunci când părăseşti un partid, să refaci un organism cu aceeaşi formaţiune. E un aspect de ordin psihologic. I-am spus şi la întâlnirea cu Doamna Blandiana. CDR rămâne formula de coagulare a forţelor de centru-dreapta. A face ceva în afara Convenţiei Democrate mi se pare destul de dificil. În afară de CDR nu văd altă formulă care ar putea coagula colaborarea"*, a spus preşedintele ţărănist. Ion Diaconescu a fost, însă, de acord că e nevoie de o colaborare *"care să evite o revenire a ţării noastre pe linia comunismului"* şi a declarat disponibilitatea PNŢCD în acest sens. Susţinând ideea unei strategii comune, liderul

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de colaboratori din România:

Cecilia MIHĂILESCU	pagina 1
Ileana NICA	pagina 2
Prof. Radu BADIU	pagina 2
Ovidiu BANCHEŞ	pagina 2
Roxana IORDACHE	pagina 3
Roland C. PENA	pagina 3
Viorel PALTIN	pagina 4
Mihai CREANGĂ	pagina 6
Alex. COSTA	pagina 6
Av. George VASU	pagina 6
F.O. SĂLCEANU	pagina 6
Bogdan COSTEA	pagina 7
Fred NĂDĂBAN	pagina 7
A.I. HOSSU	pagina 7
Prof. Gh. BUZATU	pagina 10
Prof. Florea OLTEANU	pagina 11
Prof. Denami Haider	pagina 13
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 15
Prof. Mihai S. DERDENA	pagina 18
Prof. Radu ŞERBAN	pagina 23

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.275 - NOEMBRIE 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEŢIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

IEŞIREA LA LUMINĂ

Eugen BÂRSAN

Este vorba de ieşirea la lumina care trebue să arate că Românii nu sunt doar ţara criptocomunismului, a corupţiei, a lui bacşiş-bacşiş şi a mineriadelor. Adică a unor stări detestabile care se vor a fi *"zidul chinezesc"* al conştiinţelor neconvenţionale ale fiilor p.c.r. care tind să ţină poporul *"îngheţat în întuneric"*, ca întunericul să poată face din oameni nişte cetăţeni fără valoare.

Şi, totuşi, sâmburele luminii nu poate pieri. Chiar dacă mulţi dintre cei care trebuiau să-i poarte făclia, cultivând compromisul, s'au aservit celor de sorginte roşie. Astfel, un evident exemplu de aservire este legea deconspirării Securităţii, care până la urmă s'a transformat în legea protejării Securităţii. O altă noutate şocantă într'o asemenea privinţă stă în faptul că însuşi Premierul Radu Vasile, în loc să sprijine *"lumina"*, caută să se pună bine cu *"întunericul"* reprezentat de fiii p.c.r.

Este deci clar că lumina este o problemă legată de furcile caudine ale importanţilor şi supraimportanţilor tovi (Ion-Ilici, Pedro, Adrian, Teodor etc.) care trăgându-se din aceeaşi familie apără, în fond, aceleaşi interese, nevrând să admită ca întunericul să fie ţinut în frâu cu toate că el a devenit o rugină comunistă.

Dar văzând pozitiv, ieşirea la lumină depinde şi de Românii care, cum de atâtea ori au făcut-o în trecut, trebue să fie şi de această dată capabili să facă istorie. Istoria ieşirii la lumină, care înseamnă ieşirea din mizeria cotidiană, din realităţile economice, din presiunile celor 50 de ani de comunism, din durerile generaţiilor de sacrificiu şi nu mai puţin din imaginea tristă a României. Căci ieşirea la lumină demonstrează o Românie civilizată a lui Dumnezeu şi a Naţiunii în care să nu mai poată fi vorba de campanii şi combinaţii electorale care ţin loc şi de guvernare şi de opoziţie. Şi nici de o economie care să stea mereu pe butuci.

Chiar dacă se spune că timpul poate transforma pe unii oameni schimbându-le convingerile, ideea nu poate fi valabilă şi în cazul neocomuniştilor care sunt legaţi printr'un trecut comun de o sumedenie de afinităţi şi legături de *"întuneric"*. În primul rând îi leagă faptul că tot ce s'a făcut îndată după Revoluţie a

Continuare în pagina 3

SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN ANCD !

—Victor CIORBEA—

Am citit cu oarecare surprindere articolul cu titlul *"Să avem încredere în Victor Ciorbea?"*, apărut în ziarul Dvs. De obicei, ziarele româneşti din Exil sunt extrem de bine informate asupra celor petrecute în ţară şi scot în evidenţă aspecte care nouă, celor aflaţi prea aproape de *"focul evenimentelor"*, ne pot scăpa. Or, articolul respectiv conţine, pe lângă o serie de întrebări justificate, multe informaţii trunchiate sau chiar eronate, împreună cu acuzaţii cărora le-am răspuns deja de nenumărate ori. Mă grăbesc să spun că poate a fost şi vina mea că m'am limitat la a răspunde unor întrebări puse în diverse interviuri şi nu am elaborat un răspuns mai cuprinzător, care să abordeze cât mai multe dintre întrebările lansate de presa din ţară. Întrucât sunt convins că articolul în chestiune este scris cu bună-credinţă, iar erorile provin numai din necunoaşterea adevărului, doresc să vă răspund. De fapt, trebue să vă mulţumesc pentru apariţia acelui articol, care îmi permite să redactez acest răspuns. Sper că voi limpezi în acest fel orice nelămuriri referitoare la ANCD sau la persoana mea. Menţionez, că în răspunsul meu mă voi referi, punct cu punct, la toate afirmaţiile din articolul respectiv.

Voi începe cu Alianţa Naţională Creştin-Democrată (ANCD). Partidul nostru s'a constituit la 17 Aprilie 1999, prin voinţa comună a celor 701 participanţi la Adunarea desfăşurată în Bucureşti. Ei proveneau, în majoritate, din PNŢCD, fiind oameni dezamăgiţi de prestaţia actualei puteri şi de cedările succesive în faţa pretenţiilor PD şi chiar a opoziţiei. Ceilalţi erau membri ai unor formaţiuni civice (Alianţa Civică, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România) sau oameni care, după 1989, nu făcuseră parte din nici o formaţiune politică sau civică. Nu se pune problema *"zestrei cu care am plecat din PNŢCD"*, pentrucă nu ne-am propus să *"rupem"* PNŢCD, ci să dăm o nouă înfăţişare creştin-democraţiei în România. Plecarea noastră, a celor câţiva lideri ai PNŢCD, nu s'a făcut pentrucă am fi *"pierdut jocurile"*; dimpotrivă, până în ultimul moment, eu, de exemplu, am fost vicepreşedinte al PNŢCD şi mi s'au propus (pentru a rămâne în partid) alte funcţii înalte, inclusiv cea de preşedinte al filialei Bucureşti. Plecarea noastră s'a făcut cu inimă grea, din cauză că toate eforturile noastre de a păstra cursul normal al politicii PNŢCD, aşa cum fusese el stabilit de Seniorul Corneliu Coposu, fără compromisuri în problemele fundamentale, s'au izbit de refuzul şi incapacitatea actualei conduceri.

Încă dela înfiinţare, ANCD a reprezentat o speranţă pentru cei care cred că în România trebue să fie praticat un alt fel de politică: bazată pe morală şi competenţă, nu numai în vorbe, ci şi în fapte. În lunile următoare am ajuns la peste 40.000 de membri, iar în ANCD au venit în special oameni care întrau pentru prima dată într'un partid, cei mai mulţi dintre ei fiind tineri! De altfel chiar în statutul ANCD se prevede că structurile de conducere trebue să conţină, în proporţie de cel puţin 33%, tineri şi femei. ANCD e un partid al noilor veniţi în politică, adesea oameni mai puţin cunoscuţi în viaţa politică, dar specialişti reputaţi la locul lor de muncă, oameni cinstiţi şi respectaţi de cei din jurul lor, academicieni, profesori universitari, cercetători, jurişti, ingineri, economişti etc.

Continuare în pag. 5

editorial

DE CE NU VA REUŞI ILIESCU

Sondajele care s'au făcut până acum au indicat oarecum o şansă de victorie a PDSR şi a preşedintelui său, Ion Iliescu. Sunt motive, bine întemeiate, ca aceste sondaje să nu fie luate în considerare. Este inutil să discutăm valoarea lor. Vom apela însă la judecata omului care face parte din rândurile populaţiei, care după eliberarea ţării de sub jugul comunist, a dictaturii lui Ceauşescu, a fost şi el lovit de toate greutăţile de până acum. Acest om real a trăit şi perioada de domnie a lui Ion Iliescu şi a partidului său, Frontul Salvării Naţionale. Deci, întreaga ţară ştie bine care au fost realizările lui Iliescu şi, mai ales, toate deficienţele stăpânirii destul de nebuloase şi fără nici un beneficiu pentru ţară. Iliescu şi acoliţii lui - nomenclatura - nu pot indica absolut nici un avantaj pe care l-a avut România în perioada 1990-1996. Tocmai eşecurile acestei guvernări prelungite, în mod dubios, au accelerat îndepărtarea lui Iliescu şi a partidului său de guvernare.

Pierderea guvernării s'a datorat şi faptului că Frontul Salvării Naţionale nu era un partid întemeiat pe cerinţele logice şi experimentele unui partid, ci o însumare ad-hoc de elemente fără nici un ideal şi fără nici o aderenţă la realităţile create în România după epoca lui Ceauşescu. Membrii Frontului Salvării Naţionale erau legaţi între ei, numai prin originea lor politică - partidul comunist şi prin educaţia politică a lor - ideologia marxistă.

Întreg partidul şi guvernarea lui Iliescu au constituit o formulă de oportunitate, pentru a salva pe brii nomenclaturii şi pentru a menţine o oarecare plutire a fostului partid comunist.

Pactul pe care Iliescu s'a grăbit să-l semneze cu Rusia, a fost în vederile ideologice ale marxismului autentic, cu speranţa şubredă că, undeva şi cândva, Rusia Sovietică se va reface şi va domina din nou ţările care şi-au păstrat cât de puţin o parte din structurile sistemului comunist de dinainte de 1989.

În structura de guvernare a partidului lui Iliescu, nu a existat loc pentru nici un om capabil într'un domeniu oarecare, iar cadrele de guvernare au fost limitate la aceiaşi oameni ai potentaţilor comunişti. Toate valorile româneşti, în orice domeniu ar fi fost ele, erau excluse, fără rezerve şi fără remuşcări.

În politica externă, Iliescu nu a deschis nici o poartă către Occident sau în general către lumea liberă. Nu a încercat să reintegreze România în structurile de politică internaţională, de dinainte de cel de al Doilea Război Mondial.

Faţă de partidele politice, care au apărut în climatul libertăţii, după Decembrie 1989, a avut o atitudine absolut similară cu a fostului partid comunist, de disprețuire şi de evaluare total negativă şi incriminatorie. Iliescu a guvernat ţara ca un despot, nu luminat cum se vroia, ci ca un despot *"întunecat"*, care nu vedea realităţile naţionale, ţara şi poporul ci numai afacerile, încurajând corupţia pe scara cea mai ridicată, în România.

Jaful din bunurile ţării, din avutul ţării şi din sufletul poporului a fost nemaipomenit în epoca nomenclaturii lui Iliescu. Un jaf ca în ţara lui Papură-Vodă.

Este adevărat că guvernările de după 1996 nu au realizat prea mult. Dar, ce ar fi ca Iliescu să aibă curajul şi să analizeze comparativ guvernările lui, timp de 6 ani, cu guvernarea de după el, cu Ciorbea şi Radu Vasile? Şi să spună ţării întregi câtă datorie a lăsat moştenire, acelora care au venit după el. Să menţioneze reformele structurale pe care le-a făcut el, pentru a menţine ţara la nivelul altor ţări de după Cortina de Fier. Să răspundă Iliescu la întrebarea: ştie ştie oare de ce guvernanţii de după el, nu au avut rezultate prea strălucite, în eforturile lor de a reface ţara? Fiindcă, adevărul este ştiut de o ţară întreagă, toată opoziţia făcută de Iliescu şi oamenii lui, a fost să stăvilească refacerea ţării, aşteptând să se ridice din nou la putere, într'o ţară răvăşită.

Dar, care sunt minunile pe care le poate face Iliescu, cu o ţară răvăşită, dacă din 1990-1996 nu a fost capabil să facă absolut nimic bun, pentru ţară? Cum îşi închipuie Iliescu şi beneficiarii sistemului de corupţie, că ţara şi electoratul se vor lăsa încă o dată păcăliţi de el şi nomenclatura lui?

Ţara s'a bucurat de o atmosferă de libertate, ceea ce este un bun spiritual şi nu va accepta o nouă încătuşare şi un desmăţ al corupţiei, care şi-a întins ghearele şi în epoca postiliesciană.

Partidul actual al lui Iliescu - PDSR-ul - nu a reuşit să-şi reînnoiască doctrina. Condus de aceiaşi oameni, acest partid a rămas credincios idealurilor marxiste, lipsiţi de oricare moralitate în acţiunile lor politice. Revenirea lor la putere va duce Ţara Românească într'un haos politic, economic şi spiritual.

Poporul român nu va vota cu Iliescu.

George BĂLAŞU

SECURITATEA A FOST CONSPIRATĂ

Ileana NICA

Legea deconspirării Securităţii iniţiată de senatorul Constantin Ticu Dumitrescu a fost ucisă, varianta care a fost finalizată nefiind nici pe departe cea aşteptată de opinia publică românească. Şi acest lucru din multe motive, pe care o să încercăm în continuare să le detaliem, pentru ca afirmaţia din începutul articolului să primească şi argumentele de rigoare.

În primul rând ar trebui spus că legea Ticu nu a obţinut unul din lucrurile esenţiale şi anume predarea de către Serviciul Român de Informaţii a arhivelor centrale ale Securităţii dela Bujoreni şi nici centrul de calcul de pe strada Ion Câmpineanu, cu spaţiile şi mijloacele logistice din dotare. Acest fapt era extrem de important pentru ca arhivele Securităţii să intre în posesia unui organism independent care să aibă dosarele în posesia sa, şi nu ca acestea să fie în continuare la serviciile de informaţii, putând foarte uşor să fie manipulate la cheremul intereselor politice. În plus, se precizează că arhivele ar putea fi predate numai în situaţia în care *"nu se aduce atingere siguranţei naţionale"*.

De asemenea, din textul iniţial al Legii a fost eliminat dreptul societăţii civile de a propune candidaţi pentru Colegiul Consiliului care va supraveghea dosarele, în acesta urmând să fie numiţi reprezentanţi ai partidelor parlamentare, conform deja celebrului algoritm. Adică, mai pe românește, Consiliul va servi interesele celor care deţin Puterea, devenind astfel un instrument politic extrem de periculos.

Un al doilea factor extrem de important în forma finală a legii Ticu este termenul de informator sau colaborator al Securităţii. Prin forma în care acest punct al legii a fost adoptat în Parlament, trebue spus că noţiunea de *"informator"* nu mai poate opera. Au fost scoşi foştii deţinuţi politici, ca şi cei trimişi de serviciile de Securitate în Exil, ca şi cadrele actuale ale serviciilor secrete actuale. În plus, a fost inclus termenul de informator retribuit, cu toate că se ştie că unii informatori nu erau retribuiţi, ci o făceau din cu totul alte motive, nu în ultimul rând din ură de clasă.

Într'un cuvânt, Legea deconspirării Securităţii s'a transformat în legea conspirării Securităţii, acest lucru dacă ne amintim că cei care se află în prezent în serviciile secrete nu vor putea fi deconspiraţi. Securitatea a fost şi de data aceasta salvată.

PERICOLUL REVENIRII "STÂNGII"

Radu BADIU

Asistăm în acest început de toamnă la o regrupare a foştilor care asced cu impertinenţă la putere. Profitând de dificultăţile inerente ale trecerii dela structurile economiei socialiste centralizate la cele libere, dela proprietatea întregului popor (de fapt a statului) la cea a indivizilor moştenitori sau proprietarilor înşişi, foştii activişti de partid şi acoliţii lor, care au beneficiat feroce de avantaje personale în comunism şi apoi încă şapte ani, şi-au creat ziare şi posturi de televiziune prin care aruncă invective, acuze, insulte şi chiar injurii (cazul celor dela *România Mare* şi *Atac la persoană*) pentru a câştiga mulţimea nemulţumită.

Ziarele *"Cotidianul"*, *"Jurnalul Naţional"*, *"Naţionalul"*, *"Libertatea"*, *"Curierul românesc"* şi chiar *"Adevărul"* prezintă privatizarea ca pe un act de distrugere, cei care o fac sunt arătaţi cu degetul ca pe nişte distrugători de ţară. Postul de televiziune Antena 1 (care se autointitulează abuziv *"post naţional"*,) şi chiar postul Tele 7 abc care au creat emisiuni ce înveninează populaţia şi aşa debusolată de obligaţia de a trece dela neräspundere şi lucru de mântuială la grija faţă de tine şi avutul tău şi la efortul de-a crea ceva bun şi ieftin în piaţa concurenţială. Emisiunile *"Marius Tucă Show"* şi *"FC"* conduse de *"poeţii politici"* Marius Tucă şi Adrian Păunescu ca şi *"În linia întâi"* şi oarecum *"Dintre sute de ziare"* ale posturilor Antena 1 şi Tele 7 abc, fac apologia trecutului apropiat, a oamenilor de cultură ceauşişti (Adrian Păunescu, Sabin Bălaşa, Fănuş Neagu etc.) şi-i aduc în faţă pe cei care reprezintă tocmai *"creaţiile sistemului socialist"*: ca Adrian Năstase, Adrian Severin, Valeriu Tabără, Teodor Meleşcanu, Ivan Mircea Pascu, Florin Georgescu, Nicolae Văcăroiu, Gheorghe Dumitraşcu până la Ion Iliescu. Toţi, cu un limbaj catastrofic, au arătat că ţara se prăbuşeşte în sărăcie, că a crescut numărul săracilor, evitând să dea exemplu de ce prosperi arată ei şi ai lor.

La ultiuma apariţie publică Iliescu a dat ca soluţie a redresării două idei perfect abstracte şi fără nici o acoperire materială posibilă: *redresarea economică şi protecţia socială*. Cum vor redresa o economie socialistă în lichidare şi una capitalistă în formare? Cum vor asigura protecţia socială, celor care nu au muncit niciodată şi stau şi acum aşteptând să le dea statul? Această rezolvare pare a fi intuită şi realizată de către noua grupare politică denumită UFD (Uniunea Forţelor Democrate).

Stângii româneşti - formată exclusiv din foştii comunişti -, i se opune dreapta românească, ce începe să se definească, pornind dela conceptul de naţionalism pozitiv (care arată şi promovează valorile naţionale) şi economia particulară, ajutată de stat, prin legi şi chiar subvenţii, deschisă concurenţei.

Eventuala revenire a comuniştilor la putere ar echivala cu oprirea unui cal din cursă tocmai când îşi luase avântul cel bun, frângându-i coloana şi cosindu-i picioarele. Căci scopul foştilor comunişti este cu totul altul decât cel al redresării ţării. Ei vor să vină la putere pentru a opri procesul de privatizare, şi procesul de clarificare a adevărului asupra istoriei noastre de 50 de ani şi mai ales a ultimilor 10 ani, de a nu li se dezvălui matrapazlâcurile şi maşinaţiile securisto-economice din conducerile activităţilor economice până în Senat sau Parlament; unde un Ion Iliescu, ca senator are peste 10.000.000 lei pe lună, locuind într'o casă de ultimă modă în Bucureşti, în timp ce un pensionar de-o vârstă cu el, are 800.000 lei pe lună şi locuieşte într'o casă în vreun cătun din ţară.

Stânga în ţările Apusului îşi permite să fie şi să nu fie la putere, ea n'a cunoscut comunismul real. Stânga din România nu se poate compara cu nici o iotă cu cea din lumea democratică. Ea este un reziduu puternic şi periculos al comunsimului concret, trăit de noi, cei din Răsărit, ca pe o mare dramă naţională.

JUMĂTĂŢI DE ADEVĂR

Ovidiu BENCHEŞ

Aveţi încredere în sondajele de opinie? Nu. Dar în comentatorii acestora? Nu. Astfel răspunde un politician căruia nu-i ies *"calculele"* după ce a văzut procentele la care este cotat. La fel consideră şi simpatizanţii omului politic respectiv. Şi unii, şi alţii, indiferent de cultura politică înmagazinată, îşi încep comentariile cu referiri la produsul sociologilor. Este acest produs - sodajul de opinie - unul denaturat sau alterarea lui are loc ulterior? Să vedem.

Funcţia sondajului de opinie este aceea de a informa publicul asupra tendinţelor şi stării de spirit care caracterizează conştiinţa colectivă. Sociologii sunt însărcinaţi cu construcţia chestionarului şi cu procesarea informaţiei. Operatorii de sondaj trebue să aplice corect chestionarul şi să nu influenţeze răspunsul subiecţilor. În urma interacţiunii factorilor: instrument, operator, respondent, apar de regulă, cele mai multe erori. Sociologii, la rândul lor, pot greşi neintenţionat sau intenţionat. În primul caz este de vină lipsa de profesionalism. În al doilea - reaua intenţie. Nici una dintre cele două ipoteze nu este valabilă. Predicţiile formulate de specialişti nu au depăşit, de regulă, marja de eroare stabilită. Şi, dacă nu ar avea încredere în capacitatea respectivului institut, clientul nu ar apela la serviciile sale. Aici intervine specula-ţia potrivit căreia, în cazul sondajelor comandate, beneficiarul plăteşte *"ca să iasă bine"*. Fals. Cel care comandă nu are nevoie de date denaturate pentrucă, în funcţie de acestea, el urmează să-şi regândească acţiunile preelectorale. Sondajul, odată finalizat, este preluat de mass-media *"ca pâine caldă"*. Din motive de spaţiu sau de timp, acesta nu este publicat integral.

Aici se produce prima mare eroare. Prezentate în mod trunchiat, rezultatele sondajului sunt supuse interpretărilor. Denaturate sau incomplete (de cele mai multe ori). Comentatorii de diferite orientări preiau valorile publicate şi evidenţiază ceea ce le convine, intoxicând opinia publică cu *"judecăţi de valoare"*. Mulţi dintre aceşti *"analişti politici"* uită, probabil, că rezultatele unui sondaj trebue interpretate într'un mod unitar şi, mai ales, de către persoane avizate în acest sens.

Un adevărat analist politic este imparţial şi complex. El spune, spre exemplu, că PDSR a ajuns la 40%, dar uită să comunice situaţia variabilelor care au contribuit la acest rezultat. Considerat *"prea tehnic în expunere"*, adevăratul analist nu este agreat de spectatori. Sunt apreciaţi cei cu opinii de genul: *"rezultatele semnifică în mod exact că < X > va câştiga alegerile"*. Aceştia sunt falşii prooroci. Fără să greşim prea mult, putem asigura electoratul că sondajele de opinie nu mint. Atenţie, însă, la prestaţia sfătuitorilor - comentatori.

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL ESTE $ 35.00

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţie nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

UN MANUAL DE ISTORIE

Mihaela MOISIN

Nu este de ajuns că străinii de neam şi de ţară ne distrug permanent istoria şi geografia - vezi harta lumii cu răspândirea grupurilor culturale şi lingvistice, inclusă în revista *National Geographic*, August 1999, în care România arată ca o literă *C* întoarsă, restul ţării devenind parte din Ungaria? ca şi cum toată lumea vorbeşte acolo numai ungureşte.

Acum, iată că ne distrugem noi înşine istoria milenară; argumentul folosit? *"Până acum nu s'a învăţat istorie, ci minuri"*. Adevărat, dar aceste minuri au format neamul românesc, au realizat România Mare.

Citind *"Istoria - manual pentru clasa a XII-a"*, apărut în editura Sigma, autori: Conf. univ. dr.Sorin Mitu (coordonator), Prof. gr.I Lucia Copoeru, Conf. univ. dr. Ovidiu Pecican, Lect. univ. Liviu Ţîrău şi Asist. univ. Virgiliu Ţârău şi aprobat de Ministerul Educaţiei Naţionale prin Ordinul nr.4325 din 1.09. 1999, am fost curpinsă de revoltă la noua mistificare sau eradicare a istoriei neamului nostru. Dar mai dureros mi se pare faptul că cei pe care i-am considerat întotdeauna reprezentanţii spiritualităţii româneşti în Exil, nu numai că sunt de acord cu Manualul de istorie sus citat, mai mult, sunt de-a dreptul indignaţi că o parte din populaţia României îl contestă.

În urma scandalului declanşat de predarea în şcoli a istoriei noastre milenare după numitul manual, s'a anunţat retragerea lui din toate şcolile şi librăriile. Curioasă fiind să văd dacă se mai găseşte în magazine, în ziua de 28 Octombrie a.c., cam la două săptămâni dela *"retragere"*, fiind în Bucureşti, am cumpărat manualul, fără probleme, dintr'o librărie de pe Bulevardul Regina Elisabeta, unde se găseau suficiente exemplare de vânzare.

Nu voi încerca să critic manualul, nici să fac un protest la protestul contra moţiunii depusă în Parlament, ci voi cita, pentru cei ce nu au citit acest manual, doar câteva paragrafe, care mi se par a fi o jignire la adresa poporului român, ca şi la adresa inteligenţei elevului de clasa a XII-a de liceu.

Din cele 162 de pagini, în primele 80 se tratează într'un mod foarte *"original"* istoria, cu permanentă referire la convieţuirea cu vecinii noştri unguri, dela începuturi (105-106 d.H.) până la secolul XX. De altfel, întreaga lucrare, pare a fi dedicată atât Românilor cât şi Ungurilor.

Chiar din introducere *"Românii şi Europa"*, se dă o direcţie greşită elevilor:

"...De aceea, istoria reprezintă o materie pe care ***merită*** (sublinierile noastre) *să o parcurgi. Ea seamănă cu o poveste interesantă, cu un film sau cu o carte bună"*... Această frază face pe orice elev mai leneş să tragă concluzia că nu e neapărat să înveţe istoria, deşi *"merită"*.

Despre marii domnitori ai României - probabil miturile despre care diriguitorii actuali din România s'au săturat - citez doar:

"Mihai Viteazul - Personaj preferat al istoricilor români, aşa cum apare într'o gravură de epocă" şi *"1593-1601: domnia lui Mihai Viteazul. Domnitorul muntean se distinge nu numai prin luptele împotriva Turcilor, dar şi pentrucă supune sub aceeaşi stăpânire Ţara Românească, Transilvania şi Moldova."* (pg.27)

"Vlad Ţepeş (1456-1462; 1476) - Sub denumirea de Dracula, a ajuns cea mai populară figură a istoriei medievale româneşti pe plan mondial. Filmele de astăzi îl prezintă sub înfăţişarea unui vampir renăscut în epoca modernă. Faima sa, care a generat legende, a pornit dela cruzimea cu care îi pedepsea pe răufăcători sau pe adversari" (pg.27).

Despre ceilalţi domnitori, luptele lor, tot atât sau chiar mai puţin.

Manualele de istorie ale României au fost distorsionate în ultimii 50 de ani, istoria poporului român fiind mistificată dela epocă la epocă. În mod deosebit Roller, în vremea comunismului, a inventat pur şi simplu o nouă istorie contemporană. Iar astăzi, când, zice-se, am scăpat de comunism, alţi şcoliţi prin universităţi occidentale, vin să completeze ceea ce nu a terminat Roller.

Continuând astfel, prezentul manual dedică secolului XX nu mai puţin de 80 de pagini, în care apar fotografii numeroase cu conducătorii comunişti, Alexandru Bârlădeanu, Emil Bodnăraş, Gheorghe Apostol, ca să nu mai vorbim de Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu; apoi, trecând la zilele noastre sunt arătate *"personalităţile"* Ion Cristoiu, Cristian Tudor Popescu, *"aşi ai talk show-urilor româneşti"*, Andreea Esca dela Pro TV, *"una dintre cele mai simpatice prezentatoare - vedetă de ştiri"* etc., despre care se învaţă mai mult decât despre Ştefan cel Mare şi Sfânt...

Aşteptam ca noul manual de istorie scris după revoluţie să clarifice cei 50 de ani de istorie mistificată. Nici vorbă.

Cum poţi să ceri unui tânăr să-şi iubească neamul, când istoria neamului este tratată ca o *"poveste interesantă"*?

Manualul de istorie este bine scris din punctul de vedere al toleranţei şi respectului ce trebue să-l avem faţă de toate minorităţile conlocuitoare, dar acestea nu înseamnă istorie; ele ţin mai degrabă de educaţia religioasă şi de familie.

Cu asemenea manual, să nu ne mai mirăm că Dl. Gabriel Andreescu, reprezentant al *"elitei"* actuale, nu este interesat în teritoriile răpite României, ci în bunăstarea oamenilor.

Chiar nu se mai poate găsi în România un istoric decent, care să scrie adevărata istorie a Românilor în cele două mii de ani de existenţă?

IEŞIREA LA LUMINĂ

Urmare din pag.1

fost făcut împreună, iar din nefericire întunericul a mai fost întărit şi de greşeala PNŢCD de înlăturare a lui Victor Ciorbea şi de numirea în postul de Primministru a lui Radu Vasile, care arată a fi un om aplecat spre compromisuri care pun în primejdie procesul de democratizare a României.

Prigonirea luminii operată de criptocomunişti a dus la apariţia unei generaţii dezorientate şi la o cădere psiho-morală profundă. În care apare ridicolul *"minţilor luminate"* când toate lucrurile merg prost. De bună seamă că acest ridicol al *"minţilor luminate"* îi cuprinde în primul rând pe toţi cei de teapa lui Iliescu, Roman şi Vadim care se pretind a fi şi supraimporanţi şi *"luminaţi"*, jucând cartea *"despoţiei luminate"* cu faţadă democratică. De pe care faţadă se susţine într'un limbaj foarte dur că *"un procent extrem de semnificativ din populaţia României asociază partidul lui Ion Diaconescu (PNŢCD) cu <ciuma neagră sau febra galbenă>"*. Deci, ceea ce ar reprezenta lumina e numit ciumă neagră sau febră galbenă. De unde, mai mult sau mai puţin, se poate trage concluzia că dacă PDSR ar reajunge la putere ar putea fi un fel de sfârşit al ţării.

Ţara nu poate avea decât perspectiva pe care ea este în stare să şi-o creeze. Aşa după cum un cetăţean îşi plănuieşte viaţa pe durate scurte ori lungi şi naţiunea română trebue să iasă din învârteala din cercul vicios pentru a fi în stare să ajungă la lumină şi să-şi plănuiască destinul.

Până una alta, ţara suportă cu stoicism cele create şi direcţionate de minoritatea din cercul vicios. Dar acestea n'au voie a se opri la o stare de fatalitate care derutează pe oameni şi pune la grea încercare idealul ieşirii la lumină, care se sprijină pe dezideratul că orice rău e cazul şi e musai să fie remediabil.

Într'un asemenea complex, capacitatea ieşirii la lumină este condiţionată de o cultură civică care trebue să se închege. O închegare care merge cam încet fiindcă comunismul a creat o stare care vulnerabilizează lumea sub raport moral. Or, chiar mai mult: a desaxat-o până la punctul că ea nu mai este în stare să-şi revină cu adevărat între trecutul comunist şi prezentul şi viitorul unei democraţii incipiente care are lispă de conducători noi şi de angrenajul instituţional necesar unei bune funcţionări. În fapt, cum să ai lumină şi o democraţie prosperă cu un prosper de frunte în comunism ca Iliescu?! O privire lucidă ne face să vedem că preferinţa electoratului pentru acelaşi Iliescu pune în dilemă perspectiva ieşirii la lumină.

Ştim un lucru. Nu se poate ieşi la lumină atâta timp cât nu există legi care s'o evidenţieze. Când parlamentul dă drumul la o mulţime de legi, pe cele mai importante le evită. Fiindcă nu le doreşte. Şi cei care nu le doresc - temători de scoaterea ţării la lumină -, se simt în largul lumii lor de gaşcă a întunericului şi de coaliţii care la urma urmei dictează, lovind greu în zidul dragostei de neam şi de moşie.

Eugen BÂRSAN

SĂ NE AMINTIM NOAPTEA FERMECATĂ

Roxana IORDACHE

17 Noembrie. Trei ani dela victoria în alegeri a Domnului Emil Constantinescu. Trei ani de când rădeam şi plângeam şi ne îmbrăţişam, plutind de bucurie că Emil al nostru devenise preşedintele ţării. Emil, Preşedintele ţării! Ce vis trăit cu ochii deschişi, ce entuziasm copilăresc, ce noapte de graţie! Piaţa Universităţii luminată, plină ochi, revărsată peste străzile din jur, centrul Bucureştiului viu, strălucind de fericire. O feerie pe care cei care-au trăit-o o vor păstra mereu în ei nealterată. Indiferent ce a urmat. Ar fi un păcat să regretăm acea noapte fermecată. A fost victoria noastră, aşa cum ne spunea şi Emil, din balconul Pieţii Universităţii. Noaptea dela sediul PNŢCD, cu Emil copleşit de îmbrăţişări, cu Emil-copil... Cu noi toţi mulţumind lui Dumnezeu că ne-a fost dat să trăim acea clipă multvisată, care ne elibera, care ne dădea aripi, după şapte ani de luptă, după luni şi săptămâni şi zile şi secunde de încordare, de insuportabilă aşteptare. Emil, preşedinte! Emil al nostru. Emil-copil, eliberat şi el după luni de campanie dură, biruitoare.

Multe s'au întâmplat de atunci. Multe şi incredibile fapte la care nu ne aşteptam, pe care nu le-am fi crezut cu putinţă. Fapte care acum, amintindu-mi noaptea fermecată, mi se par un coşmar. Aş vrea să putem închide ochii şi să ne trezim din nou atunci, în acea clipă feerică, în acel spaţiu care ni se părea un început de lume şi nu credeam că ni s'ar mai putea întâmpla ceva rău. Aş vrea să putem reveni în acea clipă şi să luăm totul dela început.

Preşedintele a greşit, preşedintele ne-a dezamăgit, Emil s'a înstrăinat, şi-a înlăturat prietenii fideli. Dar nu putem uita noaptea fermecată. Nici preşedintele nu cred că a uitat-o, deşi, nu o dată, a trădat-o. Aş vrea să rememoreze acea noapte ori de câte ori are de luat o decizie majoră. Acolo va găsi forţa dreptăţii şi adevărul. Acolo, nu în altă parte.

LUPA POLITICĂ

COMISARUL PĂTIMIRII POLITICIENILOR NOŞTRI

Roland Cătălin PENA

Precum avionul TAROM, care s'a întors din drum să ia nişte amploaiaţi din Ministerul Transporturilor de pe aerodromul din Suceava, comunitatea occidentală şi-a amintit de întârziata Românie înaintea întâlnirii dela Helsinki. Scrisoarea comisarului european, Gunter Verheugen, prin care i se sugera Premierului Vasile că ar fi foarte indicat pentru Bucureşti să constituie un grup de lucru, cu participarea specialiştilor UE, BM şi FMI, care să elaboreze o strategie de dezvoltare pe termen mediu şi să monitorizeze aplicarea ei, multor lideri politicieni le-a luat piuitul patriotic şi suveran. Dacă partidele aflate la guvernare au acceptat propunerea comisarului, e drept după câteva halbe întrate deja în tradiţie, opoziţia a pus trei rânduri de batiste pe ţambal. După ce au fredonat-o zece ani, pentru ambele tabere a sosit momentul adevărului. Fără banii dela UE e limpede că n'ai ce promite în campania electorală. Dar banii n'or să vină fără monitorizarea felului în care-i cheltui. Or, o dată ce eşti de acord ca străinii să-şi bage nasul în treburile interne, o să fie al dracului de greu să mai ameţeşti electoratul cu sloganuri naţionaliste. Şi atunci ce să-i mai promiţi în schimbul voturilor, fiindcă tot ce se va face până în 2006 e scris deja în strategie? Guvernanţii au posibilitatea să se împăuneze că banii au venit pe vremea lor, pentru politica înţeleaptă adoptată în timpul crizei din Kosovo. Însă, săracului Domn Iliescu sunt tare curios ce-i mai rămâne de zis, că de făcut a făcut. L-a găsit pe Viorel Hrebenciuc taman bun să-l pună mare şef al campaniei PDSR, semn clar că partidul va miza pe chestia cu oamenii cinstiţi.

Virgil Măgureanu a găsit şi el, la repezeală, un scop în viaţa PNR-ului său: reintroducerea pedepsei cu moartea, la care oricum era condamnat înainte să se nască.

Simpatici şi băieţii din PD. Hodoronc-tronc au depus la Parlament o Declaraţie referitoare la prevenirea şi combaterea sărăciei, bate-i-ar...

La troiţă unde s'au rugat strămoşii noştri.

O ticăloşie

Roxana IORDACHE

Într'o zi din luna Octombrie, mama Preşedintelui Emil Constantinescu, Doamna Maria Constantinescu, a fost ameninţată şi agresată verbal de către doi indivizi, la casa domniei sale din Brădet-Argeş. Şeful statului a trecut sub tăcere, câteva săptămâni, această agresiune produsă de persoane necunoscute, străine de Brădet, un sat frumos şi paşnic în care, cum povestesc localnicii, oamenii nu obişnuiesc să încuie porţile. Preşedintele Constantinescu a cerut protecţia SPP pentru mama sa şi, pentru mai multă siguranţă, a mutat-o un timp, la Piteşti.

Şeful statului a considerat că incidentul s'a produs ca urmare a luptei împotriva corupţiei pe care o patronează, iar resentimentele celor vizaţi s'au îndreptat împotriva mamei preşedintelui, drept avertisment de răzbunare. Simptomatic pentru boala morală a societăţii româneşti este faptul că, după ce Preşedintele Constantinescu a povestit întâmplarea, unele ziare au comentat-o pe un ton ironic, considerând că nu este altceva decât o *"lacrimogenă"* înscenare cu caracter electoral. Cu alte cuvinte, şeful statului n'ar ezita să-şi folosească mama în acest sens!

Insinuarea denotă mai mult decât o lipsă de delicateţe. Ea este expresia unei lipse de conştiinţă civică şi, totodată, creştinească, faţă de agresivitatea lumii negliuite împotriva celor ce cutează să o înfrunte. În loc de solidaritate, ei sunt întâmpinaţi cu ironie şi resentiment. Oricât de antipatic le-ar putea fi unora - pretinşi analişti *"obiectivi"* - Preşedintele Constantinescu, nu e normal să i se pună la îndoială - încă atât de grosolan! - iubirea filială şi îngrijorarea în faţa ameninţării fiinţei care l-a adus pe lume. O doamnă delicată, inteligentă şi curată, în vârstă de 83 de ani, a suportat agresiunea unor mârlani iar noi, în loc să protestăm, solidari, ne apucăm să îl ironizăm pe fiul ei, doar fiindcă e preşedintele ţării şi a considerat necesar să semnaleze, într'un târziu, agresiunea incalificabilă, cu precizarea că aceasta nu îl va face să dea înapoi în campania împotriva nelegiuiţilor.

Cei care au proferat insinuările nedemne nu par să se fi gândit măcar la sensibilitatea Doamnei Maria Constantinescu pe care, probabil, a rănit-o mai mult această atitudine faţă de fiul său, decât agresiunea propriu-zisă. Şi dacă n'au ezitat să-l jignească pe omul Emil Constantinescu, persiflatorii nu şi-au pus nici măcar problema că prin lipsa de solidaritate cu şeful statului provoacă jubilaţia lumii interlope, incitată astfel să repete asemenea ameninţări josnice, ba poate chiar să treacă de-a binelea la atentate.

Intenţia de a face presă doar ca să faci pe deşteptul a câştigat, din păcate, pe la noi, pariul cu responsabilitatea, cu acea minimă responsabilitate a profesiunii de jurnalist. Departe de-a constitui o exigenţă, un imperativ, responsabilitatea în presa românească pare a fi considerată ceva ridicol, desuet. Ceva ce ţine de lumea pe care a distrus-o comunismul. Ne întrebăm ce ar fi simţit cei care l-au ironizat pe Preşedintele Constantinescu dacă în cauză era mama lor? Şi cum ar fi reacţionat dacă, în loc să fie solidar cu ei, şeful statului i-ar fi ironizat? Cu tot Adevărul lor...

"MINTE-MĂ FRUMOS"

Viorel PALTIN

Lucrurile şi situaţiile se întrepătrund, iar, interconexiunea are întotdeauna consecinţe: bune sau rele.

Trăind în lume, în casa şi sub cerul lui Dumnezeu, omul şi-a cam luat în ultimele veacuri - şi cu atât mai mult în acesta din urmă - nasul la purtare. În lăcomia şi aroganţa lui a devenit un fel de Ivan Turbincă, adunând în desagă, lucruri de-a valma - ori îi trebue, ori nu - pe care le procură prin orice mijloace, bune sau rele, fără a ţine cont de consecinţe. Nesăbuinţa lui a exasperat... planeta, mai cu seamă din cauza mijloacelor contra naturii pe care le întrebuinţează spre a-şi satisface pofta nebună pentru accesorii, abţibilduri şi surogate de prisos. Şi dacă ar fi doar acestea... Uitând că nu este Prometeu, omul se joacă precum un copil cu chibriturile şi alte mijloace de dat foc, ca şi cu otrăvurile. Se pare că acest personaj, autodefinit drept *"regele naturii"* lucrează cu tenacitate demnă de vremuri apocaliptice la distrugerea celor trei infinituri: a celui *"mic"* - prin atomi bolnavi şi chimicale - a celui *"intermediar"*, din care face parte, împreună cu flora şi fauna şi a celui *"mare"*... Toate acestea, în numele confortului şi al prosperităţii câtorva generaţii care, în ignoranţa lor atotştiutoare, îşi închipuie că lumea a început cu ele.

Trăind fără axiologie - deci fără valori certe şi sfinte, incapabil să facă distincţia între bunul interes şi prostul interes -, contestând în numele relativităţii toate adevărurile pozitive ale tradiţiei, societăţile de azi şterg în conştiinţe experienţa cuminte a înaintaşilor. Apar astfel un soi de generaţii spontanee, creiere spălate, preocupate exclusiv de prezent şi pe care tot ce le interesează e să muşte o bucată cât mai mare din plăcintă. *"Homo ingurgitans"*, obsedat exclusiv de sinele biologic, de a înghiţi cât mai multe bunuri - prin îndepărtarea de natură - a început să-şi atrofieze instinctele, manifestând o totală lipsă de interes faţă de condiţia morală a prezentului şi a generaţiilor următoare.

Cum se comportă în natură, la fel se manifestă şi în societate.

Să mă explic. Jefuitorii avuţiei naţionale - cei de calibru, dar şi rozătoarele mai mici - au înghiţit miliarde şi miliarde, sub formă de bani sau bunuri furate, pe care le-au înghesuit în propria turbincă. Cei mai mari hoţi (luaţi în parte) mănâncă azi cu o mie de guri, locuiesc în o mie de încăperi, posedă o mie de automobile, şi tot nu li se pare destul! Şi asta pentru simplul motiv că nu-şi cunosc bunul interes. Ei îşi închipuie că, agonisind sălbatic, prin dilatarea la maximum a poftei lor nesătule vor putea să obţină bilet pentru eternitate pentru ei şi progenitură. Numai că - aşa cum spuneam -, lucrurile se întrepătrund, se leagă şi se lasă cu... consecinţe. O generaţie care trăieşte din bunuri furate îşi pregăteşte în urmă o *"ereditate"* a hoţiei, iar agoniseala obţinută cu japca, prin fraudă se vântură de obicei cu aceeaşi uşurinţă cu care a fost adunată. Bunurile obţinute fără legitimitate sunt lipsite de valoare morală şi, lovite de păcat, se năruie. Generaţia următoare - netrecută prin aspra şcoală a riscului hoţiei - se moleşeşte şi risipeşte cu indiferenţă cam tot ce le-a venit în *"dar"* dela nedemnii ei părinţi. Faptul văzut ca o compensaţie, n'ar fi un rău în sine, în fond, bogăţia se redistribuie, se reîmparte - nimic nu se pierde, totul se transferă... Asta în plan strict material. Nenorocirea este că răul asociat cu bogăţia acumulată necinstit se înmulţeşte în progresie geometrică şi nu în părţi mai mici, ci în mai mari, ajungând să devină mentalitatea dominantă a unei naţiuni... Societatea învaţă dela generaţia anterioară că sursa averii nu e munca şi priceperea, *"doar proştii muncesc"*, *"munca e pentru tractoare"*, ci abilitatea de a fura, cu impunitate.

Devin tot mai puţini cei care îşi învaţă copiii să fie cinstiţi. Într'o lume în care regula e furtul şi frauda a cere copiilor să fie cinstiţi, să se conducă după adevăr şi dreptate echivalează cu a-ţi dezarma urmaşii în faţa realităţii. Cum să nu furi când numai cine nu poate nu fură? Cum să nu minţi, când afirmând adevărul îţi sar toţi în cap? (*"Adevărul umblă cu capul spart"* - nu-i aşa?) Cum să fii cinstit când *"succesul"* se cântăreşte cu unităţi de măsură măsluite, pe o balanţă înşelătoare?

Pe poarta casei lui Engels din Londra scria pe la 1850: *"Este drept să distrugi clasa opresorilor"*. Aceste cuvinte conţin *"in nuce"* chintesenţa luptei de clasă. Întreaga *"morală"* comunistă e aici. În aceste vorbe e sintetizat antiumanismul teoretic şi practic al doctrinei comuniste. Explicit, ele îndeamnă: *"Distruge, ucide şi ia!"*; *"E drept să faci astfel!"*. Şi aşa s'a şi făcut sub comunism. Au distrus, au ucis şi au luat. Dar cât a ţinut bogăţia furată?

In lipsa unor legi şi măsuri drastice care să restaureze poziţia verticală a dreptăţii, lupta de clasă continuă şi azi în România. Până să se constituie *"statul de drept"*, prin efectul luptei de clasă, s'a continuat şi amplificat *"statul de furt"*, întemeiat pe dreptul celui mai tare. Actuala putere a dat unele semnale că ar vrea să îndrepte lucrurile, dar încercările rămân în ansamblu contradictorii, confuze şi neputincioase faţă de amploarea fenomenului şi, în timp, par a slăbi în intensitate. Mulţi hoţi neprinşi vor rămâne, foarte probabil negustori cinstiţi...

Vine acum Vadim Tudor şi lansează sloganul unui *"capitalism popular"*. Vorba celebrului Gâgă, precursorul interbelic al genialului Bulă: *"Decât sărac şi bolnav, mai bine sănătos şi bogat!"* Cred şi eu...

Votaţi-l numai pe V. Tudor, că vă scoate din capitalismul nepopular - în care doar unii au - şi vă instalează confortabil în sânul capitalismului popular, în care toţi au. Vrei capitaluri? Na, ia! Vrei Mercedesuri? Alege-ţi! Doreşti cumva vile, hoteluri? Nici o problemă!

Aici am ajuns! Mi se pare că Vadim mizează pe disperarea înnecatului. El zbiară de pe treapta cea mai de jos a mizeriei politicii. Şi când te gândeşti că unii îl mai şi cred...

Cineva a spus că electoratul e ca o femeie îndrăgostită, care cere un singur lucru amantului infidel: *"Minte-mă frumos!"*

Teoretic, orice stat şi orice guvern ar avea în vedere - ceea ce şi pretinde - interesul naţional. Dar cine mai poate spune azi la noi ce e şi ce nu e interesul naţional? Trăim o vreme a valorilor sau nonvalorilor relative, deci câţi politicieni atâtea interese naţionale. În pluralism, toate interesele sunt... legitime. Totul e să minţi frumos...

Hoţii autohtoni, de pildă, au o teorie a lor: întrucât comunismul ne-a lăsat fără capitalişti, ei se oferă să refacă în România capitalismul... Decât să ne jecmănească străinii mai bine să furăm noi... E, în orice caz, mai patriotic.

Cât despre dumneavoastră, stimaţi cititori, îmi închipui că aţi rămas profund cinstiţi, la fel cum zicea Camus despre Sisif, pe care ne cerea să ni-l imaginăm fericit... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, oricât de... fericiţi am fi, să încercăm cel puţin să întuim realitatea, dincolo de derutantele perdele de fum...

CORBUL ŞI VULPEA

Ovidiu BANCHEŞ

Pe la sfârşitul lunii Octombrie, presa românească relata pe larg ultima ispravă a partidului lui Ion Iliescu - semnarea Protocolului de colaborare şi parteneriat politic între PDSR şi Partida Romilor. Potrivit documentului încheiat cu trâmbiţe şi lăutari, candidatul PDSR va fi susţinut de Partida Romilor atâta timp cât se află în cursa electorală. În cazul alegerilor pentru funcţia de primar, în cel de-al doilea tur de scrutin, cele două formaţiuni semnatare ale protocolului s'au angajat să-şi susţină, reciproc, candidatul cel mai bine plasat în competiţie. Drept *"bonus"*, PDSR a promis că va lupta pentru apărarea, promovarea şi consolidarea drepturilor persoanelor aparţinând minorităţilor naţionale şi va elabora o strategie privind îmbunătăţirea imaginii şi calităţii vieţii etnicilor romi.

Critici şi simpatizanţi, toţi au căzut de acord că pedeseriştii au făcut o afacere de zile mari, atrăgându-şi o sumedenie de voturi care vor cântări greu în contabilitatea viitoarelor alegeri. S'au făcut estimări optimiste cum ar fi aceea că în România trăiesc trei milioane de ţigani şi jumătate din aceştia au drept de vot. O adevărată forţă.

Asta în plan social, pentrucă sub aspect politic lucrurile devin mai nuanţate.

După zece ani de cochetat cu politica, Partida Romilor a rămas singura formaţiune închegată a etniei rome. Constituită ca organizaţie pe baze etnice, Partida nu îşi propune obţinerea puterii politice, ci susţinerea drepturilor etniei în raport cu majoritatea. Nu ar strica nici o reprezentare la nivelul organismelor statului în măsura în care acest lucru este posibil. UDMR, alt exemplu de partid având la bază promovarea intereselor etniei, a reuşit cu succes acest lucru. De ce nu ar reuşi şi Partida Romilor? Răspunsul vine dela sine. Cu o oarecare siguranţă a generalizării, putem spune despre romi că sunt deficienţi în domeniul educaţional şi nici cu instruirea nu stau prea bine. Cazurile de ţigani implicaţi în conducerea treburilor cetăţii sunt sporadice şi efemere. Există şi excepţii demne de admiraţie dar ele rămân în continuare excepţii. Entuziasmul nu este o condiţie suficientă pentru a constitui o forţă în lumea politicului.

Mesajul preşedintelui partidului, Nicolae Păun, la *"nunta"* cu PDSR este elocvent. *"Deşi sunt liberal în gândire, nu pot să uit structura sufletească a neamului nostru. Trăirile lor, nevoia de exprimare, problemele cu care se confruntă ţin de social-democraţie, de centru-stânga"*, a spus Păun. Se pare că romii văd în Iliescu un protector al drepturilor omului şi al minorităţilor, un reformator şi, mai ales persoana care le poate asigura ajutor social pentru *"trăirile"* lor. Trecutul a fost uitat cu uşurinţă. În timpul anterioarei guvernări PDSR, forurile internaţionale au primit nenumărate sesizări referitoare la faptul că în România drepturile omului sunt departe de a fi asigurate. *"Socialul"*, bruma de bani pe care ţiganii o aşteptau lunar, ca ajutor din partea statului, nu va fi sporit dacă pedeseriştii revin la putere. În naivitatea lor, ţiganii cred că, potrivit Protocolului, Românii din PDSR îi vor susţine la alegerile locale, astfel încât să se aleagă cu câteva posturi de primar. Nici vorbă. *"Gadjiii"* i-au păcălit. La fel ca în fabula lui La Fontaine, vulpoiul se va alege cu caşcavalul, iar corbul îşi va blestema zilele că şi-a deschis pliscul.

STRATEGIA COMUNĂ A PARTIDELOR DE CENTRU-DREAPTA

Urmare din pagina 1

ţărăniştilor a arătat că *"strategia comună presupune un organism care să fie suportul material al acelei strategii. Nu ştiu cum să-l formăm"*. Domnul Diaconescu a explicat imposibilitatea includerii în CDR a tuturor formaţiunilor vizate, pe motiv că pragul electoral ar creşte cu trei procente pentru fiecare, *"ceea ce nu ne putem permite"*. Preşedintele PNŢCD s'a pronunţat, aşadar, pentru necesitatea unei colaborări între toate partidele compatibile, cu amendamentul că aceasta nu poate avea o formă instituţionalizată. Referitor la declaraţia liderului UFD, Varujan Vosganian, că PNŢCD ar trebui să clarifice dacă e de centru-stânga sau de centru-dreapta, Ion Diaconescu a considerat că această delimitare e doar conjuncturală - în raport cu ponderea de dreapta sau de stânga a partidelor pe scena politică -, dar nu doctrinară: *"Înainte de comunism, când majoritatea partidelor erau de dreapta, noi eram consideraţi de stânga. Acum, când majoritatea formaţiunilor sunt de stânga, PNŢCD e considerat de dreapta"*, a explicat preşedintele ţărăniştilor.

Vicepreşedintele Remus Opriş a făcut precizarea că e nevoie de un mesaj politic comun, de înţelegeri cu caracter electoral, chiar dacă nu sunt posibile liste comune cu toate forţele aflate la centru sau la dreapta. Acesta era, de altfel, şi sensul propunerii prezentate de către Doamna Ana Blandiana, care a argumentat că se impune cel puţin un pact de neagresiune şi o strânsă colaborare parlamentară între partidele cu vocaţie democrată.

Cecilia MIHĂILESCU

SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN ANCD !

——Victor CIORBEA——

Urmare din pagina 1

De aceea, apar în conducerea ANCD nume necunoscute. Dar nu este, oare, societatea românească unanimă în a critica slaba calitate a clasei politice actuale? Se menţionează că preşedintele de onoare, Dl. Nicolae Balotă, este *"una din personalităţile marcante ale intelectualităţii româneşti"* şi că *"girul său moral poate da câteva puncte ANCD"*. Trebue să spun că avem patru preşedinţi de onoare. Alături de Dl. Balotă şi de părintele Matei Boilă, se află poetul Ioan Alexandru (unul din marii poeţi ai României şi un exemplu de trăire şi luptă religioasă în perioada comunistă), precum şi cunoscutul avocat Constantin Amzuţa. După cum, în rândul vicepreşedinţilor figurează dr. Ioana Boilă, regizorul Mircea Daneliuc, senatorul Şerban Sândulescu. Aceste nume pot împlini imaginea conducerii ANCD.

Desigur, apariţia unei forţe politice care respinge compromisurile (şi care chiar se bazează pe oameni care nu le vor face) nu a convenit celor de pe scena politică actuală. Am fost atacaţi (ca partid şi ca persoane) şi de Putere, şi de Opoziţie. Mai trist este faptul că atacurile venite din partea PNŢCD referitoare la persoana mea sunt cam cele cuprinse în articolul din ziarul Dvs., adică atacuri care îmi fuseseră adresate încă din '90 - '91 şi la care răspunsesem deja de nenumărate ori, referitoare la elemente pe care foştii mei colegi de partid le ştiau şi atunci când am fost desemnat candidatul CDR la Primăria Capitalei, şi atunci când am fost desemnat prim-ministru. Au apărut şi piedicile directe din partea fostei şi actualei Puteri (ambele, deranjate de înfiinţarea ANCD): interzicerea apariţiei noastre pe anumite canale mass-media (posturi TV, ziare), presiuni făcute asupra unor membri ANCD, incidentul dela Bădăcin, tergiversarea de către justiţie a înregistrării ANCD ca partid politic. În aceste condiţii vitrege, ne bucurăm că Exilul a fost cel care a înţeles imediat ce înseamnă ANCD. Chiar în debutul articolului de care vorbim, se spune că *"forţa politică preferată în Exil a devenit ANCD"*. E un titlu deosebit de onorant, care ne răsplăteşte pentru toate injustiţiile pe care le suferim în ţară. Mai mult, apariţia acelui *"Comitet internaţional de susţinere al ANCD, condus de profesorul Mircea Roman dela Universitatea din Moncton, cel care este şi preşedinte de onoare al Uniunii Româneşti, o personalitate binecunoscută şi apreciată a Exilului din Canada"* este un alt atu al ANCD. După cum se spune în articol, *"şi alte persoane demne de respect s'au strâns în jurul ANCD. Problema care se pune: sunt aceştia atât de curaţi ca Domnii Balotă şi Roman?"* În acest sens, trebue să precizez că orice membru ANCD este obligat să facă la înscriere o declaraţie moral-politică, dată pe propria răspundere, în care trebue să se refere şi la eventualele relaţii cu fosta Securitate. Dacă cele afirmate în această declaraţie sunt ulterior contrazise, celui în cauză i se aplică sancţiunea maximă: excluderea din ANCD. O astfel de declaraţie a depus, de exemplu, şi Dl. Petrina (la care se face referire în articol), din care rezultă limpede că nu a fost nomenclaturist sau securist; iar în privinţa Japoniei, a fost doar la studii în această ţară şi nu ambasador. Oricum, trebue să vă informez că în prezent Dl. Liviu Petrina nu este secretar general, ci doar unul dintre cei 6 membri, coordonat de Preşedintele ANCD.

În continuare, mă voi referi la cele afirmate în legătură cu persoana mea. Fiind născut în 1954, am *"beneficiat"* de *"deschiderea"* din perioada 1964-1978, când nu s'a cerut dosar de cadre la admitere, şi am putut deveni student la Drept şi, apoi, magistrat. Altfel, cu *"originea mea socială"* (bunicul a fost, în perioada interbelică, primar timp de 25 de ani, ambii bunici - declaraţi chiaburi, condamnaţi politic şi cu pământul confiscat), n'aş fi reuşit acest lucru. Am absolvit, ca şef de promoţie pe ţară, facultatea de Drept din Cluj în anul 1979, dar fără a fi membru de partid. Am intrat în PCR mai târziu, în 1981, pentru a mă putea înscrie la doctorat, dar n'am avut niciodată vreo funcţie, nici măcar în BOB. Până în 1984 am fost judecător specializat în cauze civile (adică mă ocupam de succesiuni, divorţuri şi de alte cauze de acest fel), la Tribunalul Bucureşti, Judecătoria sectorului 5. Între 1984 şi 1988 am fost procuror în cadrul Direcţiei pentru Cauze Civile a Parchetului General. În paralel, din 1984, am început şi activitatea de cadru didactic (asistent şi apoi lector) la Facultatea de Drept din Bucureşti; din 1988 am lucrat exclusiv la această facultate. În întreaga mea activitate n'am avut nici un fel de legături cu Securitatea; n'am semnat nici un angajament, n'am fost nici colaborator, nici informator etc.

Din Februarie 1990 am devenit preşedinte al Sindicatuui din Facultatea de Drept, apoi al celui al Universităţii Bucureşti, iar din 31 Martie 1990 preşedinte al Federaţiei Sindicatelor Libere din Învăţământ. În Iunie 1990, la înfiinţarea Confederaţiei Naţionale a Sindicatelor Libere din România (CNSLR), am fost ales preşedinte al acestei mari centrale sindicale. În această calitate am reuşit să includ în statutul CNSLR punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara, ceea ce mi-a permis să îndepărtez din structurile sindicale peste 500 de foşti activişti. În Iunie 1993, CNSLR a devenit prin fuziune CNSLR-Fraţia. După fuziune, am demascat controlul pe care PDSR îl exercita asupra noii centrale sindicale prin intermediul grupului Mitrea. S'a încercat *"cumpărarea"* mea, Dl. Ion Iliescu oferindu-mi, în 1994, al doilea post la ierarhia Guvernului Văcăroiu: Ministru de Stat şi Ministru al Muncii. Am refuzat şi în Octombrie 1994 am demisionat din funcţia de preşedinte al CNSLR-Fraţia. Am construit o nouă confederaţie sindicală, Confederaţia Sindicatelor Democratice din România, de orientare creştin-democrată, pe care am reuşit să o impun în numai un an şi jumătate ca reprezentativă pe plan intern şi internaţional. Această confederaţie am construit-o pe baza protocolului semnat cu preşedintele de atunci al CDR, actualul preşedinte al României. Am conlucrat deschis, pe faţă, cu CDR, pentrucă am apreciat că era singura alternativă viabilă în situaţia de atunci a României. Nu-mi este deloc ruşine de activitatea mea sindicală. Cu toată modestia, pot spune că am avut o contribuţie esenţială la punerea bazelor a două noi centrale sindicale, a noului Drept sindical, a noii legislaţii a muncii, a primului contract colectiv de muncă la nivel naţional din istoria mişcării sindicale româneşti. Am apărat şi promovat cu totală bună credinţă, timp de şapte ani, drepturile şi interesele sindicaliştilor, ale salariaţilor, ale pensionarilor, ale categoriilor defavorizate. De altfel, aceste fapte sunt de notorietate publică. Nu ştiu cât de *"roşu"* puteam fi în acea perioadă, faţă de activitatea şi acţiunile întreprinse. Mai mult, evoluţia mea ulterioară a reprezentat o confirmare.

În acest context, trebue să lămuresc şi episodul dela alegerile din Mai 1990. Eram preşedinte al Federaţiei Sindicatelor Libere din Învăţământ şi, cu câteva zile înaintea alegerilor, Comitetul de iniţiativă de constituire a Confederaţiei Naţionale a Sindicatelor Libere din România, acţionând după modelul *"Solidarităţii"* poloneze, a decis că ar fi bine să candidăm şi noi, liderii sindicali, ca independenţi pe liste de partid (legea electorală de atunci permitea acest lucru), pentru ca sindicatele noastre să fie reprezentate în Parlament. Am candidat ca independent pe listele Partidului Democrat al Muncii (PDM), creat de un anume Dumitrescu, şi în care Ilie Verdeţ nu era membru. Nu am fost aleşi, aşa cum au păţit şi intelectualii (Gabriel Liiceanu, Octavian Paler ş.a.) care au încercat să candideze pe o listă separată. Jocurile erau făcute în altă parte! Deci nu am fost membru în PDM şi nu am participat la nici o reuniune a lui. Acest partid a fuzionat prin absorbţie cu PD, nu cu PSM (doar o parte din membri, cei care n'au intrat în PD, au devenit membri ai PSM).

Evoluţia mea înspre Alianţa Civică a fost cât se poate de naturală, dovadă că în 1995 am fost ales în conducerea acestei formaţiuni, de către oameni care ştiau ce făcusem până atunci, toate activităţile mele sindicale fiind publice. Aşa am ajuns să fiu în Februarie 1996 candidatul CDR la Primăria Capitalei şi să câştig în faţa unui candidat PDSR (Ilie Năstase) care avea un uriaş capital de popularitate în România, resurse financiare deosebite şi accces deplin pe toate canalele mass-media. Aş sublinia că în bătălia pentru Primăria Capitalei am avut de depăşit teribilul handicap pe care CDR îl suporta din cauza fostului primar Halaicu (cel care avea 8% la debutul campaniei - procentaj dela care, de fapt, porneam eu, în timp ce Ilie Năstase atingea 86%!). Apoi, în cele câteva luni cât am funcţionat ca Primar General mi-am făcut datoria cât am putut de bine, încât am oferit argumente în favoarea CDR la alegerile generale. Într'o perioadă de şase luni am îndeplinit cam 2/3 din promisiunile electorale din Contractul cu Bucureştiul: punerea bazelor campaniei de salubritate, organizarea licitaţiei pentru centrala termică din Nordul Capitalei, obţinerea unor credite dela organizaţiile financiare internaţionale pentru reabilitarea reţelelor de apă şi canalizare, acordarea gratuităţii pe transportul în comun pentru pensionari, elevi, studenţi, categorii defavorizate, asigurarea unei transparenţe depline în activitate, prin atribuirea, de pildă, în prezenţa reprezentanţilor societăţii civile şi ai categoriilor defavorizate a puţinelor locuinţe avute la dispoziţie. Am practicat politica porţilor deschise, cu un program prelungit de audienţe, uneori până la 4 dimineaţa. Prestaţia mea a fost bine apreciată de bucureşteni şi considerată de conducerea CDR ca importantă pentru câştigarea alegerilor. Mai mult, m'am implicat direct în campania pentru alegerile parlamentare şi prezidenţiale, lucru important întrucât în partea a doua a anului 1996, ca urmare a prestaţiei ca Primar General eram cotat cu un coeficient de încredere de peste 70%, la nivel naţional. Ca urmare, în Noembrie 1996 am fost desemnat prim-ministru. Nu vreau să revin la ce am făcut şi ce n'am făcut în această calitate. Aş aminti, doar, împlinirile notabile, remarcate şi subliniate şi de forurile internaţionale, mai ales în plan politic, în procesul de consolidare a democraţiei şi în domeniul macrostabilizării, al reducerii substanţiale a deficitului bugetar, al liberalizării economice şi comerţului interior şi exterior, al evitării falimentului la nivel naţional la începutul anului 1997, al creşterii rezervei valutare a ţării la un nivel nemaiatins după al Doilea Război Mondial, al sporirii fără precedent a nivelului investiţiilor străine şi, în bună măsură, al ritmului privatizării, anularea impozitului pe venitul agricol, acordarea de subvenţii directe pentru ţărani şi alţi producători etc. De asemenea, s'au pus bazele unor relaţii normale cu organismele financiare internaţionale: la sfârşitul anului 1997 se derulau înţelegerile cu Fondul Monetar Internaţional (FMI) şi 15 programe cu Banca Mondială. Acordul cu FMI pe o perioadă de trei ani era în faza de finalizare, ca şi alte peste douăzeci de acorduri cu alte organisme internaţionale (Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare, Banca Europeană pentru Investiţii, Grupul celor 24 etc.), în valoare de peste 11 miliarde de dolari. Acestea ar fi determinat, desigur, un aflux suplimentar de investiţii străine şi o creştere a ritmului privatizării. Realizări importante pot fi menţionate şi în ceea ce priveşte demersurile României pentru integrarea în Uniunea Europeană şi în NATO, precum şi calificativele mereu în creştere acordate de agenţiile internaţionale de *rating*, la care se adaugă înfăptuirile pe plan legislativ, ale demarării reformei morale, instituţionale etc. Drept urmare, în Decembrie 1997, la declanşarea de către PD a crizei artificiale care a dus la demisia mea, CDR avea la sondaje 47% din sufragii (faţă de 30% la alegerile din Noembrie 1996!), iar acum, în Octombrie 1999, după un an şi jumătate de nouă guvernare, CDR are doar 20%.

Sigur, ca prim-ministru am făcut şi greşeli. Cea mai mare a fost chiar acceptarea funcţiei de prim-ministru fără a avea un partid *"în spate"*. O alta, pe care mi-am asumat-o în nenumărate rânduri după aceea, a fost destituirea lui Valerian Stan. Au fost, de fapt două momente în care mi s'a cerut demiterea D-lui Stan. Prima dată, am reuşit să mă opun, cu condiţia renunţării la sancţionarea cuvenită a D-nei Gilda Lazăr. Apoi, cu câteva zile înainte de reuniunea dela Madrid, din Iulie 1997, demiterea D-lui Stan mi-a fost solicitată atât de conducerea CDR, cât şi de preşedinte, desigur, la solicitarea PD, spunându-mi-se că se pune în pericol existenţa coaliţiei şi integrarea României în NATO. Am fost obligat să execut, de fapt, o decizie politică luată de alţii.

De altfel cum aş putea fi învinuit că i-am apărat pe cei din PD, când ei au fost cei care s'au încrâncenat în a mă da la o parte, deoarece stânjeneam manevrele lor obscure. De fapt, am fost îndepărtat de o coaliţie formată din suprastructurile de tip mafiot (amenintate de perspectiva realizării programelor menţionate) şi din anumiţi politicieni (din Opoziţie şi dela Putere) care-şi doreau *"împărţirea caşcavalului"*. Ar fi multe de spus despre listele de fabrici, întocmite în mod greşit de persoane din Fondul Proprietăţii de Stat (care atunci nu era în subordonarea Guvernului) interesate în a compromite guvernul Ciorbea sau despre altele, dar intrăm în domeniul speculaţiilor. Or, eu mi-am propus să răspund numai acolo unde am argumente şi nu doar supoziţii.

În încheiere, aş vrea să vă exprim domnule Director, întreaga mea gratitudine pentru publicarea acestui răspuns. De altfel, *site*-ul **www.ancd.ro**, pe care oricine îl poate frecventa, poate completa răspunsul meu cu datele necesare referitoare la conducerea ANCD, statut, program, doctrină, organizare etc. Îi invit pe cititorii Dvs. să se informeze despre ANCD direct dela sursă şi să ne pună apoi orice întrebări care îi pot lămuri mai bine.

Vă mulţumesc încă odată pentrucă mi-aţi dat ocazia să fac cunoscute Românilor din Exil identitatea şi scopurile ANCD.

Răspuns la întrebarea D-lui Dan Bitu:

"SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN VICTOR CIORBEA?"

——Erast CĂLINESCU——

La alegerile trecute, noi cei de pe alte meleaguri, am ştiut pentru cine votăm. În nici un caz pentru cei care ne-au făcut să plecăm deacasă. Şi, am votat şi am fost deziluzionaţi dela început, când alesul nostru a încheiat *"monstruoasa coaliţie"* a vremurilor actuale, apoi de altele şi de altele şi de altele...

Acum se apropie alte alegeri şi ne întrebăm, din păcate, ca nea Iancu: *"Eu cu cine votez?"* Trebue să recunoaştem că acum e mai greu de răspuns decât la alegerile trecute, căci a vota cu oricare din cei care ne-au înşelat speranţele ar însemna un compromis.

Avem, deci, nevoie de altă soluţie.

Victor Ciorbea ne propune una nouă, încă necompromisă, deci una care ar fi, deocamdată curată, deci preferabilă vechilor noastre opţiuni. Omul este cunoscut în ţară ca *"BUN"*, prin cele câteva realizări şi prin cele câteva proiecte sănătoase. Iar pentrucă nu a apucat să le realizeze pe toate, mai este apreciat şi ca *"VICTIMĂ"* şi ca om *"CURAT"*: *"bietul Ciorbea, care a vrut să lupte contra corupţiei, fără să ia, mai întâi, pentru el (ca Roman şi ca alţii) şi care locuieşte tot în vechiul său apartament de trei camere, <proprietate personală> şi are tot Dacia lui veche de douăzeci de ani..."*

Deci, de Victor Ciorbea se vorbeşte numai de bine şi s'ar părea că este singurul lider politic în această situaţie.

Dl. Dan Bitu îi cere, însă, potenţialului nostru ales, mai mult decât i s'a cerut lui Emil Constantinescu, la alegerile trecute. Domniei sale i s'au cerut doar promisiuni, în timp ce lui Victor Ciorbea i se cere să se spovedească în faţa electoratului. De ce? Pentrucă a fost diplomat şi procuror şi aliat cu Verdeţ, prin 1990, deşi nu i se cunoaşte vreo acţiune răuvoitoare.

De fapt, toţi am fost salariaţi ai statului comunist şi tot cu toţii am fost dezorientaţi, imediat după *"revoluţie"*. Ba avem şi exemple bine cunoscute, ca Doina Cornea, Ana Blandiana, etc,... de personalitatea cărora s'a folosit FSN-ul, la timpul său, fără ca reputaţia lor să rămână pătată.

De aceea, consider că este firesc să optăm pentru o formaţie nouă, propusă de un lider cu o bună reputaţie, bazată pe ce a făcut şi pe ce a vrut să facă, pe modul demn şi omenesc în care a guvernat şi în care s'a retras, explicând populaţiei de ce pleacă, fără patimă şi fără a arunca cu noroi în cei care i-au zădărnicit eforturile.

Iar, criteriul nostru de bază, în aprecierea oamenilor politici, ar trebui să fie, acum, ce fac şi ce vor să facă pentru ţara asta năpăstuită şi nu ce au făcut în regimul comunist, - căci putem căuta cu lumânarea şi tot nu vom găsi îngeraşi, ci numai oameni care au luptat în toate felurile pentru supravieţuirea lor şi a familiilor lor...

Deci, la întrebarea D-lui Dan Bitu îi răspund: Da, să-i acordăm încrederea noastră lui Victor Ciorbea, aşa precum i-au acordat-o D-nii Nicolae Balotă şi Mircea Roman, pe care îi cunoaştem ca oameni de bună credinţă şi care i s'au alăturat tocmai pentrucă au încredere în el.

Mintea Românului cea de pe urmă

LIBĂRCI ŞI ŞOBOCAŢI

Mihai CREANGĂ

Generalul de Securitate Nicolae Pleşiţa ar fi trebuit să stea după gratii, cam de vreo zece ani. Stând însă tot în confortabila sa vilă şi văzând că nu i se întâmplă nimic din ceea ce ar trebui să i se întâmple, generalul - securist (în rezervă?) dă interviuri-fluviu în revista *"Lumea Magazin"* şi pe la televiziuni care au înţeles prost abc-ul democraţiei. Că generalul Pleşiţa laudă *"patriotismul"* Securităţii, mă rog - ce să-i ceri burtosului care-l ameninţa pe Paul Goma că *"mâna Revoluţiei e lungă"*?

Că Pleşiţa crede că trădătorii de neam şi de ţară erau patrioţi (*"Bodnăraş - un Român autentic"..., "Ceauşescu - în picioare..."*, *"Gheorghiu-Dej - ce să mai vorbim?!"* - îl priveşte direct şi personal.

Dar când Pleşiţa, al cărui fiecare pas chifteşte de sânge nevinovat, aruncă noroi asupra amintirii celor care s'au împotrivit comunismului cu arma în mână, este prea mult, mult prea mult. Desigur, dacă Securităţii i s'ar fi smuls colţii în aceşti zece ani, dacă marii ei vinovaţi ar fi înfundat puşcăriile, aşa cum o meritau din plin, Pleşiţa ar fi exclamat ca Postelnicu... Dar aşa, fostul nostru coleg - V. Patrichi, care îi ia interviul lui Pleşiţa, este cel care exclamă fascinant: *"Pe mine m'aţi cucerit definitiv...!* Cred şi eu, nu era prea greu. Căci, călcând imediat pe urmele *"cuceritorului"*, Patrichi scrie un perfid, dar oribil în intenţie, reportaj dela Nucşoara, aruncând şi el un altfel de noroi în neîmpăcata şi neînfricata Elisabeta Rizea (*"Curentul"* 9-10 Octombrie 1999). Foşgăie presa românească de astăzi de libărci şi şobocaţi...

SONDAJUL LUI ILIESCU

George VASU

Românii de azi au început să tânjească după vremurile apuse ale comunismului, când fiecare avea *"o bucată de pâine"* asigurată. Încă dela începutul acestui articol vreau să spun că mi se pare că o bună parte din Români nu sunt *"apţi"* pentru economia de piaţă şi nu s'au adaptat capitalismului în general.

Una dintre cauze ar putea fi aceea că s'au născut şi au trăit o bună parte din viaţă în comunism, necunoscând un alt mod de viaţă. După cum arată ultimele sondaje realizate la nivel naţional în România, această categorie de oameni este gata acum să-l realeagă pe Ion Iliescu preşedinte pentru un nou mandat de 4 ani.

După părerea mea, acest Domn Iliescu, care a condus România dela căderea lui Ceauşescu în Decembrie 1989 şi a *"domnit"* până în 1996, nu poate să mai candideze pentru un al treilea mandat. Aceasta, deoarece în Constituţia României la art.81 al.4 se arată că *"Nici o persoană nu poate îndeplini funcţia de Preşedinte al României decât pentru cel mult două mandate. Acestea pot fi şi succesive"*. Aşadar perioada maximă de timp cât o persoană poate fi preşedinte al ţării este de maximum 8 ani. Ion Iliescu a *"domnit"* deja două mandate chiar dacă primul mandat a fost doar de 2 ani), în total 6 ani. Dacă ar mai fi reales pentru încă un mandat ar însuma 10 ani de preşedinţie, ceea ce este complet ilegal, în spiritul celor menţionate anterior. Dar rămâne de văzut ce vor spune susţinătorii comuniştilor...

De altfel, Domnul Iliescu a fost singurul preşedinte al unei ţări fost comuniste din Europa de Est care nu a fost primit la Casa Albă de Preşedintele Americii. În schimb, actualul Preşedinte al României, Domnul Emil Constantinescu a fost primit oficial la Casa Albă şi a ţinut chiar un *"speech"* în engleză în Congresul American. Deci nu România a fost *"hiba"* ci Preşedintele Iliescu, care ar vrea acum să candideze din nou pentru un mandat.

Comunismul şi-a lăsat *"amprenta"* nu numai asupra conducătorilor ţării de după 1989, ci şi asupra clasei ţărăneşti. Ţăranii de odinioară (de dinainte de 1945) respectau munca câmpului şi nu s'ar fi atins de nimic din ceea ce nu le aparţinea. Din păcate, aceşti ţărani au trecut în *"lumea umbrelor"*...

Din păcate, Românii de astăzi încearcă să se descurce în viaţă folosind orice mijloace, mai mult sau mai luţin legale şi corecte. Comunismul a lăsat urme adânci în structura şi în mentalitatea acestui popor greu încercat...

De exemplu, în anul 1998 dintre cele 631 de persoane trimise în judecată pentru infracţiuni de corupţie, 78 de persoane erau din sectorul privat şi 215 din sectorul de stat, 215 fiind acuzaţi de luare de mită, 102 persoane pentru dare de mită, 22 de persoane pentru primire de foloase necuvenite şi 109 persoane pentru trafic de influenţă.

Necazul este chiar mai mare deoarece Consiliul Superior al Magistraturii a iniţiat în perioada 1997-1998 acţiuni disciplinare împotrtiva a 13 magistraţi, judecători şi procurori, dintre care 2 au fost excluşi din magistratură, iar 11 au fost sancţionaţi disciplinar. De asemenea, s'a dispus începerea urmăririi penale pentru fapte de corupţie faţă de 9 judecători şi 9 procurori.

Este un lucru extrem de grav ca într'o ţară democratică judecătorii şi procurorii să fie trimişi în judecată pentru corupţie. Cred că nici în ţările lumii a treia, nu se poate concepe ca judecătorii şi procurorii să fie atât de corupţi ca în ţara noastră...

În încheiere, mai dau un exemplu pentru a vedea cum se judecă la Cluj-Napoca. Un funcţionar superior a fost trimis în judecată, în stare de arest, pentru luare de mită, fiind prins în flagrant. Judecătoria Cluj l-a condamnat doar la 4 luni(!) de închisoare. Precizez că, conform codului penal, această faptă se pedepseşte cu închisoare dela 3 la 12 ani şi interzicerea unor drepturi. El fiind un înalt funcţionar, acest lucru este o circumstanţă agravantă, în acest caz pedeapsa prevăzută fiind dela 3 la 15 ani.

Din păcate, aceasta este justiţia română la ora actuală. Şi din păcate aceştia sunt genul de oameni care l-ar vota pe Iliescu, conform ultimelor sondaje...

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

AGENTUL TERMIC, MAI RĂU DECÂT CELEBRUL 007...

Alex. COSTA

"Ţara trece printr'o perioadă grea. Trebue să facem economii, să mai punem o haină pe noi dacă e nevoie şi binele ţării o cere". E un discurs căruia acum i se spune *"de tristă amintire"* din perioada în care comunismul stăpânea România şi cei doi terorizau pe toată lumea. A venit 1989, cei doi au dispărut în valurile evenimentelor şi, atunci, nu am crezut că vom mai trăi vreodată astfel de vremuri. Mai întâi am avut speranţe. Apoi, încet-încet, ele s'au spulberat. Iar în această iarnă - ce coincidenţă, la zece ani dela *"evenimente"* - totul s'a spulberat... Căldura, apa caldă, ba chiar electricitatea au devenit un lux pe care mulţi Români nu şi-l pot permite. Culmea e că sute, mii de persoane, se duc la Renel, la Romgaz sau alte Rom...uri, stau ore întregi la coadă şi cer... ce credeţi? Ca lucrătorii să vină la ei acasă şi să le scoată din funcţie caloriferele pentrucă nu îşi permit să plătească... Să nu mai primească apă caldă pentrucă nici pe aceea nu şi-o permit... Să nu mai primească energie electrică pentrucă e prea scumpă...

Sunt, unii, care au spus că se va putea şi altfel. Adică dacă nu au bani, să nu plătească. Să vadă până când va merge să primească apă, căldură, curent electric, fără a da vreun ban. Răspunsul a venit prompt. Nu se poate. Sunt mii de blocuri care sunt deconectate dela reţeaua de căldură şi energie electrică că au datorii prea mari la firmele care le furnizează aceste *"amănunte"* necesare vieţii. Lucrători care toată primăvara şi vara nu s'au văzut prin oraş reparând conductele care provoacă pierderi de milioane, sunt acum extrem de rapizi în a deconecta pe toţi cei care nu-şi permit să plătească. Şi, de fapt, cu ce să plătească? Cum să îţi gestionezi milionul de lei pe care îl ai pe lună, cu soţul sau soţia şomeră, cu 2-3 copii pe cap, cu întreţinerea care ajunge acum la peste 800.000 de lei? Unde să dai mai întâi banii? La căldură sau pe pâine? Pentru curent electric sau pentru cartofi sau o bucată de carne? Greu de ales...

Greu de învinuit cineva pentru lucrurile incredibile care se petrec acum în ţară. De fapt, e greu pentrucă vinovaţii sunt atât de mulţi încât nu ştii către care să arăţi mai întâi. Către cei care furnizează căldura şi apa caldă, care au crescut din nou preţurile într'un mod aberant, acoperindu-şi toate pierderile pe seama oamenilor? Pe cei care guvernează ţara şi nu au făcut aproape nimic pentru ca oamenii să poată avea banii necesari unui trai decent? Pe administraţia locală, care nu pune piciorul în prag şi, acum, când guvernul a spus să acorde unele ajutoare celor năpăstuiţi, spune că nu mai are nici un ban? Pe oameni, care se complac într'o luptă de zi cu zi cu viaţa, fără a încerca să schimbe ceva? Cine e de vină, până la urmă, de tot ce se întâmplă?

De suferit, suferim cu toţii. Sistemul ne-a creat astfel încât dacă greşeşte cineva, să tragă ponoasele toată lumea. Sunt blocuri întregi de locuinţe care au fost deconectate dela reţeaua de termoficare pentrucă 2-3 familii nu şi-au plătit la timp, facturile. Restul de 200 de familii sunt cu plata la zi, dar asta nu contează. Pentru cei 2-3 rău platnici va suferi toată lumea... Lucrurile se întâmplă la fel şi cu unele fabrici rău platnice. Dacă reţeaua mai cuprinde şi câteva case, şi ele sunt sistate dela furnizarea apei calde sau a căldurii în acelaşi timp cu fabrica... Ce dacă tu ai plătit? Eşti pe aceeaşi conductă cu cei rău platnici şi asta e suficient.

Agentul termic este mai rău, pentru Români, decât vestitul agent 007. E crud, dar adevărat. Agentul 007 alegea atunci când îşi făcea victimele. Agentul termic nu alege şi, din păcate, iarna aceasta va fi un coşmar pentru mulţi dintre Români. Mai ales că acum nici măcar nu mai există cineva care să le spună să îşi pună o haină în plus pe ei. Nu mai interesează, de fapt, pe nimeni...

INCONŞTIENŢĂ ŞI IMORALITATE

Florin Oprea SĂLCEANU

Aspiraţiile naţiunii române s'au prăbuşit în prăpastia sărăciei. Au vremuit atâţia ani şi aceeaşi patimă de a vorbi în van a tuturor politicienilor continuă. Se tot vântură pleava unei credinţe false în vigoarea neaşteptată a naţiunii. Fără pic de ruşine, politicienii se scaldă în spuma propriilor minciuni. Nu contează. Plăcerea este de partea lor, nefericirea este de partea naţiunii. Ei stau în lojele parlamentului, se fofilează şi de, *"muncesc"* - zic ei - să dea viaţă unor legi cât mai confuze. Ce dacă, spun ei, mai este şi un mâine. Tot noi vom fi. Tot noi ne vom preface şi tot atât de bine, că nu vom avea linişte, asta ca naţiunea să fie oarbă, până nu vom vinde tot ce mai e de vândut... Chiar şi fiare vechi... Nu este un joc de cuvinte. Aşa gândesc ştabii bolşevici infiltraţi în partidele tradiţionale şi istorice. Merg pe urmele celor din cloaca iliesciană. Merg, pentrucă au *"muncit"* în aceeaşi simbrie roşie.

Naţiunea română se lasă furată şi asta în dauna ei, lăsând să fie copleşită de sărăcie. Ştabii visează la votca ruseacă, la nevolnicia şi subordonarea rusofilă. Din cauza lor naţiunea română se târăşte pe ţărmurile unei extreme a înstrăinării existenţiale, a izolării. Aceşti bulevardieri ai cacofoniei politice au proiectat viitorul naţiunii în duşmănie faţă de vecini. A fost şi este voia lor, nu a naţiunii. Este o ruşine . Se ghiftuie cu bani naţiunii, fac temenele trândăviei şi întind mâna, deseori, după pungi grele de dolari, ori de câte ori se iveşte prilejul întâlnirii cu un afacerist din Occident. Nu au pic de ruşine, nu sunt conştienţi că ei sunt primii ţigani care au făcut şi fac de ruşine naţiunea română. Din cauza lor naţiunea română a întârziat aşteptata integrare în civilizaţia europeană. Aceşti politicieni, analfabeţi prin conştiinţă şi morală, ştiu că prin voia lor naţiunea va continua să fie izvorul de apă vie al îmbogăţirii lor. Ei sunt cei care visează la casta roşie imbatabilă şi nedestructibilă. Pentru ei înseamnă că naţiunea trebue să fie la urmă, fără regret: turma integrată în societatea bananieră. O sărăcie universalizată. Primii paşi au fost făcuţi: distrugerea economică a naţiunii.

Este o ruşine să vezi cum fabricile de confecţii au fost puse pe butuci şi în locul lor, în plin centru al marilor oraşe româneşti şi nu numai, au apărut *"magazine"* care vând îmbrăcăminte la balot, adusă din gropile de resturi ale ţărilor civilizate. Şi sute de mii de Români se îmbracă cu trenţele infectate de vibraţiile fie nocive sau mai puţin nocive ale bolilor de care au suferit oamenii necunoscuţi, cetăţeni ai diferitelor ţări din Europa. Nici în perioada comunistă nu lipsea un astfel de fenomen, dar nu avea atâta amploare ca în acest moment de tranziţie al mahalagismului roşu. Atunci cel mai sărac dintre Români nu se gândea că trebue să se îmbrace dela *"balot"*, pentrucă putea cumpăra îmbrăcăminte nouă din magazine, la preţuri onorabile. Acum, însă fenomenul a atins proporţii apocaliptice şi este susţinut de precupeţii inumani la înţelegere cu o clică de neociocoi autohtoni. Ei sunt fofilaţi în fotoliile FPS-urilor, adevărate viespare de corupţie. Acestora le convine ca fabricile de îmbrăcăminte să nu funcţioneze, ca să mărească flagelul şomajului.

Dar acesta nu este singurul capitol care face de ruşine naţiunea română: este vorba de industria alimentară. Naţiunea mănâncă din resturile alimentare, cu termen de garanţie depăşit, de proastă calitate, provenite din ţările europene. De vină este mahalagismul roşu, care a acaparat toate structurile Statului. Datorită acestor politicieni precari, milioane de Români îşi târăsc propriul destin prin smârcurile debusolării şi sărăciei. Aceştia joacă la ruleta mezaninului politic destinul naţiunii şi din când în când, pentru a dovedi că se *"mai face ceva"*, se *"inventează"* fel de fel de societăţi naţionale, adevărate *"jocuri de noroc caritas"*, pentru a adormi conştiinţele a milioane de Români.

Continuare în pag. 9

DESPRE UN MINISTRU

—Bogdan COSTEA—

Andrei Marga nu este, asemeni predecesorilor săi dela Ministerul Învăţământului, o persoană care a trecut neobservată de când a preluat şefia acestui minister extrem de important. De doi ani şi jumătate, Ministrul Marga foloseşte orice prilej pentru a ieşi în faţă, fie în mod pozitiv, fie negativ.

Ultimul scandal, cel al manualului de Istorie de clasa a XXII-a, în care lui Vlad Ţepeş ii sunt alocate trei rânduri pentru a spune că *"a fost un domnitor român ce a ajuns celebru pentrucă un scriitor englez a publicat o carte despre el după care s'a făcut filmul Dracula"*, l-a adus din nou în faţa presei, care i-a cerut cu insistenţă să dea socoteală pentru modul cum au fost realizate manualele şi cum au fost ele avizate.

Ministrul Marga a ezitat multă vreme, a *"plimbat"* responsabilitatea dela unii la alţii, pentru ca în final să accepte că e nevoie ca autorii manualului - care cuprinde o grămadă de inepţii, cea cu Vlad Ţepeş fiind doar una dintre ele - să fie avertizaţi, iar cartea retrasă. După tot acest scandal, care a ţinut capul de afiş al presei, al emisiunilor de televiziune sau al vieţii politice, m'am gândit că ar fi bine să vă spun câte ceva despre Ministrul Marga. Bune şi rele realizate de acest foarte important membru al cabinetului Radu Vasile, un om apreciat şi, în aceeaşi masură, contestat pentru activitatea sa.

Ce i se reproşează lui Andrei Marga în primul rând? Aşa cum era şi normal, faptul că nu se zbate suficient pentru banii învăţământului românesc. Studenţii îi reproşează că nu se bate pentru burse mai mari, sindicatele pentrucă salariile profesorilor sunt în continuare de mizerie, iar toţi, împreună, că nu a insistat pentru ca Ministerul Învăţământului să primească 4% din P.I.B., aşa cum e reglementat prin noua lege a Învăţământului. De asemenea, ideea înfiinţării unei Universităţi de staf cu precădere în limba maghiară a provocat o adevărată criză. Ministrul Marga a fost atunci de părere că o Universitate multiculturală este mai adecvată, respingând înfiinţarea unei unităţi pe criterii etnice. Atunci i s'a cerut demisia de către UDMR, dar până la urmă scandalul a fost aplanat şi Marga a rămas în funcţie. În sfârşit, i se mai reproşează că a creat o prăpastie între vorbe şi fapte sau, mai bine zis, între declaraţiile şi programele privind reforma şi punerea lor în practică.

Să trecem, aşa cum e normal, şi la cele bune. În fruntea lor, faptul că a coordonat realizarea unui foarte pertinent proiect de reformare a sistemului de învăţământ. Punerea lui în practică lasă, însă, de dorit... Din ordinul său au fost constituite unele comisii extrem de importante pentru învăţământ, de acreditare a facultăţilor, de acordare a burselor în străinătate etc. A creat posibilitatea transferului rapid de cadre din mediul rural în cel urban şi invers, profesorii nemaifiind acum legaţi de un loc de muncă. Tot în stadiul de proiect este şi decizia de modificare a sistemului de finanţare a învăţământului, care permite şi atragerea unor alte surse din bugetele locale sau chiar conturi extrabugetare. În sfârşit, Ministrul Marga a fost cel care a avizat modificarea sistemului de admitere în liceu sau facultate, fapt ce a făcut ca în numai un an să se dubleze numărul de studenţi.

Cam acesta ar fi Ministrul Marga, cu realizările şi problemele sale. Un ministru aflat acum în prim-plan pe care m'am gândit că ar fi bine să îl cunoaşteţi puţin pentru a-i putea analiza activitatea. Unul dintre puţinii miniştri care, parcă, ar avea mai multe *"bile albe"* în activitatea sa sau care, oricum, a lăsat în multe rânduri impresia că vrea să facă bine, dar nu poate singur!

EPILOG LA RECHINIADĂ

—Fred NĂDĂBAN—

Vai de biet Român săracul!
Înapoi tot dă ca racul;
Nici îi merge, nici se'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vara vara lui
Ci-i străin în ţara lui.

Pentrucă rechinii vechi sau noi fie tind a fi sau deveni orice altceva decât Români, fie îşi proclamă zgomotos apartenenţa cu care şi-ar proclama căpuşa ataşamentul la oaie. Frauda şi corupţia practicate sub actuala putere - preţios element de continuitate în activitatea clasei politice şi aparatului de stat - au făcut să se estompeze în memoria colectivă cele practicate timp de şapte ani de vechea putere în aşa măsură încât sondajele de opinie par să exprime o incredibilă pendulare înapoi spre vechii rechini, probabil presupuşi mai sătui. Oricum, între Scylla şi Charibda oricare opţiune constituie o supremă dovadă de confuzie, disperare sau stupiditate.

Guvernările de după 1990, toate, au adus România într'o stare de urgenţă ***de fapt***, chiar dacă ea nu a fost introdusă ***de drept***. Actuala putere, pentru care recunosc cu umilinţă şi ruşine, că am votat, încearcă cu disperare să agaţe dezastrul românesc la remorca Uniunii Europene, ca alţii să-şi ia sarcina de a corecta rezultatele jafului şi incompetenţei practicate timp de zece ani; evident, nimeni nu se oferă să preia această sarcină, în ciuda slugărniciei nelimitate de nici o umbră de demnitate, în ciuda disponibilităţii de a sacrifica fără şovăire majoritatea mizeră a populaţiei oricăror dictate ale instituţiilor financiare internaţionale. Nu este deloc jenant să fii populist şi naţionalist atunci când tavanele spitalelor se dărâmă peste bolnavi, când până şi cantinele săracilor se închid din lipsă de fonduri, când sute de mii de pensionari nu-şi pot procura medicamentele necesare supravieţuirii, când nefericiţii bugetari sunt constrânşi să facă grevă pentru a-şi primi cu întârziere salariile de mizerie, când cartiere şi oraşe întregi pierd accesul la apă, încălzire sau electricitate etc., etc. Nu consumul la limita supravieţuirii al cercetătorilor, profesorilor, medicilor, militarilor, pensionarilor etc., a dus la necesitatea cerşetoriei jalnice pe la toate uşile lumii, ci jaful neruşinat şi incompetenţa crasă a conducătorilor. Atunci când alături de o casă de copii constrânsă să-şi suspende activitatea din lipsa de fonduri pentru alimente (în România!) şi pentru salarizarea personalului se răsfaţă un castel nounouţ care-l costă pe merituosul proprietar *"cam trei miliarde"* - după cum singur recunoaşte cu senninătate ingenuă - se aşează, se ctitoresc temeliile unei noi uri de clasă, mult mai bine fondată moralmente decât cea cultivată cu atâta patimă de-alde Silviu Brucan prin anii '50. În mare măsură datorită valoroşilor noştri conducători, tribulaţiile construirii capitalismului se dovedesc, la noi cel puţin, atât de dureroase ca şi cele ale construirii socialismului de tip sovietic. Tot la noi, mai mult ca la alţii, libertatea s'a convertit fie în libertinaj, fie în libertatea briganzilor de a jecmăni nestingheriţi. Drepturile omului tind tot mai mult să se restrângă la drepturile infractorului, cu multă grijă protejate de preţioasele instituţii internaţionale de mare prestigiu moral, sau la drepturile minorităţilor de toate soiurile de a fi *"discriminate pozitiv"* în dauna majorităţii, căreia îi rămân.... obligaţiile.

Schiţa de bilanţ propusă în prezenta *"Rechiniadă"* poate părea prăpăstioasă, deformantă, angulată de dezamăgiri, resentimente şi frustrări: însă acestea sunt în mod cert supra-personale, sunt împărtăşite probabil de majoritatea celor 45% dintre Români care, zic sondajele, refuză orice opţiune politică pentru vreunul din partidele existente.

Aparţin şi eu, evident, acestui segment al populaţiei româneşti; personal sunt decis să nu acord votul vreunui partid din al cărui program ar lipsi, ca prioritate naţională absolută, intenţia de a legifera ***imprescriptibilitatea infracţiunilor de fraudă şi coruptie***, controlul draconic al uriaşelor averi suspecte exercitat de un corp de tineri specialişti în drept şi finanţe beneficiind de o legislaţie ***de urgenţă*** şi un tribunal special. Este drept ca rechinii să suporte măcar o parte din povara dezastrului pe care l-au pricinuit, povară care pe noi, cei mulţi, ne striveşte de aproape un deceniu şi care ne este promisă pentru încă unul sau mai multe în mileniul viitor. Pentru cenzurarea şi dezintegrarea marilor şi micilor mafii postcomuniste de toate culorile politice este indubitabil nevoie stringentă de o asanare cu caracter revoluţionar care, în ultimă instanţă, să reconstruiască ***prestigiul muncii*** oneste ca sursă de câştig şi bunăstare.

Obsesia integrărilor de tot felul, imposibile de fapt în prezentele condiţii de marasm general, trebue suspendată până când vom redobândi prin forţe proprii o minimă respectabilitate ca naţiune. În limitele naivităţii mele de umil cetăţean al României de azi, voi căuta (şi poate voi găsi) un program electoral care să includă soluţii ***pentru mine*** plauzibile în vederea depăşirii stării disperate în care am ajuns: practicarea temporară, fără înhibiţii, a protecţionismului şi chiar a autarhiei selective în beneficiul ramurilor viabile ale economiei naţionale - agricultura, zootehnica, horticultura, viticultura, industria alimentară, industria chimică şi uşoară pentru care există o bază semnificativă de materii prime, echipamente industriale şi forţă de muncă de bună calificare, turismul; identificarea complementarităţilor economice internaţionale reale şi viabile şi valorificarea lor fără prejudecăţi sau inhibiţii de orice natură, aşa cum fac de totdeauna statele suverane; o ofensivă ecologică tenace şi intransigentă la toate nivelurile, inclusiv la cel al comportamentului civic, ofensivă care să implice în primul rând tineretul, dela grădiniţă până la vârsta serviciului militar şi studenţiei (statistica mea personală impusă spontan în contactele cu străini de pe multe meridiane îmi spune că primul şoc negativ trăit de străinii binevoitori în contact cu România şi cu Românii de azi este cel cauzat de ***murdărie şi mârlănie***; trebue să le putem înlătura pentru ca cineva să-şi ia răgazul să ne descopere şi eventualele calităţi sau frumuseţi); finanţarea generoasă a învăţământului şi cercetării în vederea valorificării optime a dotaţiei intelectuale native a naţiunii şi a stopării hemoragiei cronice de valori - unul din blestemele majore care ne degradează şi sărăceşte neamul dela etnogeneză până azi; descurajarea sistematică prin şcoală, mass-media şi chiar legislaţie, a consumatorismului stupid, poluant, sinucigaş - de fapt impracticabil şi exasperant pentru marea majoritate a populaţiei - şi, concomitent, încurajarea prin toate mijloacele a consumului de cultură, mult mai accesibil, mai ieftin, nepoluant şi constructiv. Evident, contrastul acestui ultim punct din enumerarea de mai sus în raport cu această epocă şi lume *"profit-orientate"* - cum ar zice rafinatul lingvist Bulă - este strident. *"Trend"*-ul mondial (alt plagiat după Bulă, care nu se mai poate coborî până la termenii româneşti de *"tendinţă"* sau *"curent"*, mai ales dacă s'a ajuns şi-i demnitar sau specialist) îl condamnă ca utopic şi retrograd. Iar *trend*-ul e susţinut la unison de aproape întregul efort mediatic mondial, într'o lume care generează probleme în ritm sistematic mai rapid decât soluţiile pe care le poate elabora.

În concluzie: rechiniada probabil va continua, eu şi cei din mărunta mea sferă de influenţă nu vom găsi programul de partid care să deschidă alte orizonturi şi ziua votării va fi zi liberă pentru noi, zi de meditaţie ascetică sau de ieşit la iarbă verde, eventual la păscut, de vreme ce vă răbdăm de atâta vreme...

O REPLICĂ NECESARĂ AMENINŢĂRILOR LUI MIRON MITREA

—Andrei-Iustin HOSSU—

Precizez în prealabil că sunt simpatizant PNŢCD până în pânzele albe, datorită convingerilor mele democrat-creştine, cultului meu absolut pentru nemuritorul Iuliu Maniu şi respectului meu înalt pentru exemplarul caracter Corneliu Coposu.

Într'un interviu din *România liberă* din 1991, fostul deţinut politic anticomunist, Pastorul Richard Wurmbrand mărturisea că Iuliu Maniu i-a transmis din închisoare secretarului său Corneliu Coposu, aflat în altă închisoare, că, după noaptea comunismului, comuniştii şi securiştii să fie apăraţi de furia răzbunătoare a poporului român, fiindcă ei fuseseră unelte ci nu autori ai fărădelegilor comuniste, deodată ce comunismul a fost impus forţat în România de către Rusia Bolşevică.

Bietul Maniu nu şi-a putut aduce aminte că, după 45 de ani de bolşevism, majoritatea Românilor vor fi bolşevizaţi, satanizaţi, ţăranii vor da în cap ţăraniştilor în campania electorală din primăvara 1990, şi atâta ii vor iubi pe comuniştii şi securiştii încât îi vor alege masiv la 20 Mai 1990: 67% voturi pentru FSN (=PCR) şi 85% voturi pentru bolşevicul Iliescu.

Reamintesc că, la alegerile din Noembrie 1996, deşi câştigate relativ de către CDR datorită exclusiv populaţiei urbane, democratice, intelectuale (30% voturi), ţăranii au votat într'o majoritate zdrobitoare - 70% voturi - pentru a treia oară PDSR (=PCR) şi Iliescu.

Cunoscând bine ura majorităţii Românilor îndeosebi a ţăranilor (cărora le-a plăcut bolşevismul, căci i-a făcut pe toţi domni şi furau bine dela CAP) împotriva ţăraniştilor, neobolşevicul Miron Mitrea (desigur, pus de mentorul său, vechiul bolşevic Ion Ilici Iliescu) ameninţă că, odată revenit la putere, PDSR îi va băga iarăşi pe ţărănişti în puşcăriile comuniste. ***Declaraţia este pur electorală, fiindcă ea "prinde", aduce voturi masive PDSR.*** În fapt, odată revenit la guvern (căci la putere este, din 6 Martie 1945 încoace), ***PDSR (=PCR) nu va putea face asta***, fiindcă acum poruncesc Statele Unite ale Americii şi Europa Occidentală, ci nu (mult-regretata de PDSR= PCR) URSS !

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

ROMÂNIA ÎN CONTEXTUL SECOLULUI XX

George GEORGESCU

Ne despărţim de un secol care a îndoliat istoria modernă prin uriaşele hecatombe ale celor două Războaie Mondiale şi pustiitoarea Revoluţie bolşevică, ale căror consecinţe pe plan mondial nu au fost încă eliminate. În acest secol au dispărut de pe hartă două imperii, iar comunismul, cel mai mare duşman al civilizaţiei, a fost măturat de valurile istoriei, în baza principiului apogeului şi declinului tuturor formelor aberante de dictatură. Foarte multe popoare au scuturat jugul asupritorilor străini, recăpătându-şi independenţa şi identitatea prin efort propriu, sau conjunctură favorabilă.

Datorită rapidităţii schimbărilor în toate domeniile de activitate, unii au numit acest Veac *"Secolul Vitezei"*, alţii *"Secolul Progresului Tehnicii de Vârf"*. Dacă luăm în consideraţie saltul uriaş al ştiinţei, care a culminat cu victoria ordinatoarelor fără aportul cărora nu se mai poate concepe nici o activitate la ora actuală, când orizontul cunoaşterii a devenit atât de vast încât limitele lui s'au micşorat dela an la an, când teoria cuantelor a revoluţionat fizica modernă permiţând efectuarea de transmisii la distanţe uriaşe a unor imagini transformate în puncte microscopice de ordinul milioanelor, când navele interplanetare sfidează spaţiul şi timpul brăzdând cerul Galaxiei noastre, se poate afirma că într'adevăr Secolul XX a fost Secolul Tehnicii şi Vitezei.

La 21 Aprilie 1961, Iuri Gagarin a fost primul om care a zburat în spaţiul cosmic efectuând o rotaţie în jurul Terrei, iar la 20 Iulie 1969 Neil Armstrong a fost primul pământean care a făcut câţiva paşi pe un alt corp ceresc. Pentru ieşirea din câmpul gravitaţional a fost nevoie să se depăşească viteza de 17 km/sec., construindu-se o rachetă specială de tipul *"Atlas-Centaur"*, care a lansat nava *"Pioneer 10"* în direcţia celei mai mari planete din Sistemul Solar al Galaxiei noastre, Jupiter. În anul 1976 în cadrul misiunii *"Viking"*, 2 nave lansate de NASA au depus 2 laboratoare pe suprafaţa Planetei Marte, de unde au transmis informaţii ştiinţifice de mare importanţă pentru cunoaşterea structurii şi fenomenului formării planetelor.

Profesoorul A. Peccei, care şi-a consacrat întreaga viaţă cercetării şi prospectării viitorului, aprecia cu un deceniu în urmă că microelectronica reprezintă probabil cea mai importantă revoluţie tehnico-ştiinţifică din istoria omenirii. Microprocesoarele atinseseră deja la acea dată performanţa efectuării unui milion de operaţii pe secundă, deţinând o memorie impresionantă, o adevărată bancă de date, toate încorporate într'o minusculă piesă de dimensiunile unui cm.cub. Acestui microprocesor, care conţinea 5 mii de tranzistori pe o suprafaţă de numai 20 mm, i s'au înzecit performanţele în următorii ani.

Medicina a făcut la rândul ei paşi uriaşi în acest secol, înscriindu-şi realizările pe linia marilor performanţe. În anul 1928 Alexander Fleming a descoperit penicilina, antibiotic care a salvat de atunci milioane de vieţi, septicemiile fiind practic eradicate, descoperire care i-a adus Premiul Nobel pentru Fiziologie şi Medicină şi titlul de Lord în anul 1945. A urmat apoi seria celor peste o mie de transplanturi de cord, primul fiind efectuat la data de 3 Decembrie 1967 de chirurgul Christian Barnard, continuându-se în ultimele decenii cu câteva zeci de mii de transplanturi de rinichi, ficat, plămâni, cornee, măduvă osoasă şi chiar unele glande endocrine. S'au născut primii copii *"in vitro"*, iar ingineria genetică a creat prima vietate prin clonare, fiind capabilă să schimbe faţa lumii într'un viitor nu prea îndepărtat.

Toate aceste performanţe ale ştiinţei au putut fi cunoscute simultan pretutindeni, datorită exploziei mijloacelor informaţionale, care au făcut posibilă transmiterea a 30 milioane informaţii pe secundă privind evenimentele în desfăşurare, în şi din cele mai îndepărtate colţuri ale Planetei, de pe staţiile orbitale sau corpurile cereşti în sfera cărora au pătruns. Din păcate însă, în timp ce spiritele luminate realizau performanţe de neimaginat cu un secol în urmă, omul şi-a dezvăluit şi cealaltă faţă malefică, datorată unor accidente genetice pe scara evoluţiei sale, încercând prin toate mijloacele posibile să distrugă realizările ştiinţei şi să-şi lichideze aproapele pe această Planetă binecuvântată de Dumnezeu.

Fără a avea pretenţia unui inventar complet al evenimentelor care au influenţat negativ evoluţia vieţii în acest secol, voi arunca o privire retrospectivă asupra câtorva dintre cele care au schimbat în mod dramatic destinul unor naţiuni şi popoare. Prima încercare de deturnare prin violenţă a cursului istoriei unei ţări, a fost încercarea de asasinat a Împăratului Wilhelm al Germaniei în primul an al secolului XX, 1901. În luna Aprilie 1903, Regele Serbiei Alexandru I, împreună cu Regina Draga au căzut victimă unui complot condus chiar de către cumnatul Regelui. Anul următor, la 16 Iunie 1904, Guvernatorul General ţarist al Finlandei, care ducea o politică de asuprire şi rusificare a populaţiei autohtone, a fost asasinat la Helsinki de către Eugen Schumann.

Conducătorii ruşi se comportau încă de atunci ca nişte tirani şi în ţările subjugate şi la ei acasă, astfel 2 miniştri de Interne au fost asasinaţi consecutiv în 1902 şi 1904, după ei urmând Marele Duce Serghei, Guvernatorul General al Moscovei, asasinat de către 2 studenţi. În luna Februarie 1908 Portugalia a devenit republică în urma asasinării Regelui Carlos I şi a moştenitorului Tronului, prinţul Louis Felipe, de către bandele revoluţionarilor republicani. Capetele încoronate au fost ţinte de predilecţie ale atentatorilor, astfel, în aceeaşi lună din acelaşi an, Şahul Persiei a fost ucis de republicanii din ţara sa. Crimele s'au succedat cu regularitate, Regele George I al Greciei fiind asasinat în anul 1913, în oraşul Salonic.

Una dintre crimele care vor rămâne în istoria modernă prin consecinţele ei uriaşe, a fost cea din ziua de 28 Iunie 1914, care a creat prin asasinarea Arhiducelui Franz-Ferdinand, moştenitorul tronului Imperiului Austro-Ungar, premizele declanşării Primului Război Mondial care a pustiit multe ţări, dar a dus în final la eliberarea unor teritorii şi popoare asuprite de secole. Ca o consecinţă, la 1 Decembrie 1918 s'a înfăptuit Marea Unire a tuturor Românilor, sub domnia Regelui Ferdinand-Întregitorul. Prin Tratatul de Pace semnat la Trianon la 4 Iunie 1920, Puterile învingătoare au fost nevoite să recunoască situaţia *"de facto"*, dându-şi acordul la realipire a străvechilor teritorii ale Transilvaniei, Basarabiei şi Bucovinei, ce se înfăptuise deja prin voinţa unanimă a locuitorilor acestor Provincii cu 2 ani înainte.

Din păcate, datorită ignoranţei *"strategilor"* occidentali necunoscători ai istoriei şi geografiei acestor meleaguri, o mare parte a Banatului românesc a fost atribuit noului Stat al Iugoslaviei, considerându-se Dunărea linie de demarcaţie între cele două popoare vecine. A fost prima din marile nedreptăţi istorice suferite de ţara noastră, tocmai din partea celor cărora le-am acordat dintotdeauna încredere şi respect. În pofida acestei politici ingrate a învingătorilor, care şi-au arogat dreptul să traseze noi linii de demarcaţie între statele europene, visul secular al tuturor Românilor s'a realizat, înfăptuindu-se ROMÂNIA MARE.

Înaintea semnării Tratatului de Pace, la data de 7 Noembrie 1917 se declanşase însă cea mai sângeroasă revoluţie cunoscută în istorie, revoluţia bolşevică, condusă de Lenin, care a înfăptuit prima din seria milioanelor de crime care au urmat, asasinând pe ţarul Nicolae al II-lea, împreună cu întreaga familie imperială. Prin ura propovăduită împotriva clasei conducătoare, a aristocraţiei, a nobilimii, a elitelor sau chiar a clasei de mijloc, prin genocidul la care a fost supus pravoslavnicul popor rus, această revoluţie a întors civilizaţia umană cu peste 500 de ani înapoi pe treapta evoluţiei.

Până la acea dată, Românii care sunt prin excelenţă un popor paşnic şi îngăduitor, nu practicaseră violenţa în raporturile cu clasa conducătoare, asasinarea lui Gheorghe Doja, a lui Horia şi Cloşca, a lui Tudor Vladimirescu, Constantin Brâncoveanu precum şi a celor mai mulţi dintre domnitorii români fiind în exclusivitate opera străinilor pripăşiţi în ţara strămoşilor noştri. Începând cu asasinarea primului-ministru I.G. Duca la 29 Decembrie 1933, promotorul unei politici orientate către Franţa şi Anglia, au început şi la noi actele de violenţă care au aruncat o pată pe istoria acelei perioade.

La data de 10 Februarie 1938, Regele Carol al II-lea, care ajunsese pe tronul României datorită unui concurs nefast de împrejurări, a instaurat dictatura regală, a suspendat Constituţia democrată din anul 1923 şi a desfiinţat toate partidele politice, cu excepţia Frontului Renaşterii Naţionale, alcătuit din camarila care îl susţinea. Imediat a pornit o campanie de represiuni împotriva elementelor naţionaliste cu care a umplut închisorile iar în noaptea de 29 Noembrie din acel an a avut loc una dintre cele mai oribile crime înfăptuite din ordinul lui personal. Liderul Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, împreună cu câţiva inşi implicaţi în uciderea lui I.G. Duca şi a lui Mihai Stelescu, au fost asasinaţi prin strangulare într'o înscenare grosolană ce a fost dezvăluită chiar de unul dintre autorii ei. Asasinarea lui Codreanu, care nu participase la nici o crimă şi din dispoziţia căruia nu se înfăptuise nici un omor, a fost regizată de Carol care îşi vedea poziţia periclitată de această legendă vie care se afla în fruntea curentului naţionalist ce cuprindea zone tot mai întinse ale ţării.

Pacea care urmase după încheierea Primului Război Mondial, în care s'au pus bazele Statului modern de azi, a durat din păcate numai până la 1 Septembrie 1939, când s'a declanşat cea de-a doua conflagraţie mondială, cu consecinţe şi mai dramatice decât în prima, 72 de state fiind angrenate în acest război care a cuprins 80% din populaţia planetei. La 1 Septembrie 1939, conform înţelegerii dintre Molotov şi Ribentropp, Germania a atacat Polonia, pe care a împărţit-o cu URSS, ţara dispărând de pe hartă.

În această conjunctură nefavorabilă, România s'a văzut complet izolată în furtuna care a străbătut Europa dela un capăt la altul. Regele şi-a pierdut complet suportul populaţiei care îl detesta şi fără sprijinul partidelor politice pe care le desfiinţase, a fost obligat să accepte mari amputări teritoriale, mai întâi datorită ultimatumului dat de Ruşi la 26 Iunie 1940, care ne-au răpit Basarabia şi Bucovina de Noord, apoi prin Dictatul dela Viena dela 30 August acelaşi an, prin care pierdeam o parte însemnată din inima Ardealului în favoarea Ungariei şi Cadrilaterul în favoarea Bulgariei.

Complet compromis în ochii poporului, Carol al II-lea a fost obligat la data de 6 Septembrie 1940 de către Generalul Antonescu ce avea acordul partidelor politice, să abdice şi să părăsească România. După plecarea sa, Iuliu Maniu care refuzase să-i mai recunoască autoritatea de monarh deoarece îl minţise că se va întoarce în ţară fără Elena Lupescu, a declarat: *"Să ne întoarcem la Dumnezeu şi la Naţiune. Astfel vom servi Patria, Dinastia şi pe Majestatea Sa Regele Mihai"*. La data de 12 Septembrie, după abdicarea lui Carol, generalul Antonescu şi-a asumat funcţia de Conducător al Statului, a alcătuit un guvern în care a inclus personalităţi din Mişcarea Legionară, decretând România *"Stat Naţional-Legionar"*.

Puternic consolidată economic şi militar, cu o industrie axată în exclusivitate pe armament şi materiale de luptă, Germania a încălcat Pactul Ribentropp-Molotov declarând război Uniunii Sovietice, la data de 22 Iunie 1941. Se poate afirma cu certitudine că acesta a fost începutul sfârşitului lui Hitler, care nu a învăţat nimic din aventura lui Napoleon.

S'a vehiculat data de 10 Februarie 1945 ca fiind data cea în care la Yalta, România a fost sacrificată. Studiind documentele de arhivă ale vremii am descoperit că acest fapt se întâmplase însă cu peste 6 luni înainte, adică la 9 Octombrie 1944 la Moscova, în întâlnirea dintre Stalin şi Churchill, când acesta din urmă pentru a salva interesele anglo-americare în Marea Mediterană, a stabilit pe celebrul de acun petic de hârtie procentul cu care România şi alte ţări est-europene urmau să intre în zona de influenţă a Ruşilor în schimbul Greciei, care avea o poziţie geo-strategică de maximă importanţă pentru Flota Aliaţilor. Întâlnirea dela Yalta, care s'a desfăşurat între 4-11 Februarie 1945, a fost o simplă formalitate în care târgul urma să fie semnat şi de Roosevelt, deoarece se îmbolnăvise între timp şi a făcut călătoria în cărucior, după o uşoară ameliorare a gravei lui boli.

Ziarul francez *"Le Figaro"* contestă însă şi această dată, dezvăluind la 7 Februarie 1951 conţinutul unei scrisori a lui Roosevelt către Zabrouski, reprezentantul *"Consiliului Naţional al Statului Israel"*, în care Preşedintele USA îi recomanda să facă în numele lui mari concesii dictatorului dela Cremlin: ***"Lui Stalin** (scria el printre altele) **îi rămâne un vast câmp de expansiune în ţările mici ale Europei răsăritene... fără a se omite recuperarea totală a teritoriilor zmulse vremelnic Marii Rusii"***. Astfel, cu puţin timp înaintea morţii sale, Roosevelt ştergea cu buretele acordul de Pace încheiat la Trianon în anul 1920.

După cum afirmă istoricul american Lloyd Gardner, Churchill şi Stalin semnaseră la 26 Mai 1942 un Pact de 20 de ani în care se trasau zonele de influenţă de după înfrângerea Germaniei. *"Cel care l-a determinat pe Churchill să încheie acest tratat,* scrie Gardner, *a fost consilierul lui Roosevelt Harry Hopkins, care sosise la Londra cu 2 zile înaintea lui Molotov"*. Scriitorul Hamilton Fish, reproduce în cartea sa documentară intitulată: *"Pearl Harbour, Yalta şi trădarea Europei"* următoarea declaraţie a preşedintelui american: *"popoarele Europei... trebue să accepte dominaţia Rusiei, în speranţa că, peste 10 sau 20 de ani vor trăi mai bine sub Ruşi"*.

Evenimentele se derulau cu repeziciune, iar istoria se scria acum prin faptele de arme care aveau cuvântul cel mai hotărâtor. La data de 6 Iunie 1944 trupele americane au debarcat în Normandia după un bombardament masiv al fortificaţiilor germane, lansând o mare ofensivă pe frontul de Vest împotriva armatelor naziste, care ocupaseră într'un adevărat *"blitzkrieg"* Polonia, Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia, Luxenburg, Franţa, Austria, Iugoslavia şi Cehoslovacia. În condiţiile în care Ruşii reuşiseră să spargă frontul german şi să treacă la contraofensivă, iar în Apus trupele celui de-al III-lea Reich sufereau înfrângere după înfrângere, pentru a se evita o catastrofă naţională de proporţii, întrucât armata roşie se apropia de graniţele noastre, la data de 23 August 1944 România a întors armele împotriva Germaniei, a trecut de partea Puterilor Aliate şi a pornit la eliberarea Ardealului de Nord.

Continuare în pag.11

ANUL 2000 = MILENIUL TREI ?

Radu NEGRESCU-SUŢU

Am citit, întâmplător (nefiind un adept al frecventării Ambasadei române din Paris), un număr al publicaţiei acesteia, intitulată *Le Courrier*, din luna Martie a.c. Editată de Dl. Vasile Igna exclusiv în limba franceză, această stilată publicaţie repetă, sub semnătura Domniei Sale, o frecventă confuzie a massmediei noastre naţionale. Spre a se disipa această confuzie, dorim a face unele precizări ce se impun cu cât timpul trece şi ne apropiem de sfârşitul acestui an:

- Dacă pe 31. 12. 1999, la ora 24, intrăm în anul 2000, aceasta nu înseamnă că trecem automat şi în mileniul al treilea;

- Confuzia poate părea hilară, însă România nu o poate lua cu un an înaintea celorlalte ţări europene, când, după statisticile CEE, ea se află cu 60 de ani în urmă faţă de nivelul acestora;

- Un mileniu se contabilizează după aceleaşi reguli ca şi un secol sau deceniu. Mai simplu de contabilizat, un deceniu începe cu anul 1 şi se termină odată cu consumarea totală a anului 10 (pentru a putea fi compus din zece ani, şi nu doar din nouă), iar deceniul următor începe nu odată cu anul 10, ci cu anul 11;

- Anul 0 (zero) nu poate exista, matematic vorbind, căci este aberant ca un an care s'a scurs în timp să fie anulat, atribuindu-i-se un număr fără valoare în sine. Poate exista doar punctul zero, punct de plecare în cronologia anilor după Hristos şi, în sens invers, dinainte de Hristos;

- Cineva spunea, spre exemplificare, că numărăm anii precum numărăm merele: un măr, două mere, trei mere, etc... şi nicidecum numind primul măr zero, al doilea măr unu, al treilea măr doi ş.a.m.d...., căci în acest mod nu ne vor ieşi niciodată merele la socoteală. Comparaţia este cât se poate de pertinentă şi sugestivă;

- Pentru ca mileniul al doilea să se împlinească este nevoie, în consecinţă, ca să se scurgă două mii de ani, şi nu doar o mie nouă sute nouăzeci şi nouă. Or, de-abia după consumarea anului 2000, pe 31.12.2000 la ora 24, vom intra în mileniul al treilea, în secolul XXI.

Sfatul nostru

ECONOMIA SOCIALĂ DE PIAŢĂ

George BĂLTEAN

În România se vorbeşte mult despre transformările economice care ar trebui să aibă loc spre a se ajunge la *"economia socială"*, sau *"capitalism"* sau... Fiecare în felul său şi mai ales după interesele sale, şi ale partidului său.

Înainte de invazia rusească din 1944 şi instaurarea forţată a comunismului, nimeni nu a vorbit de felul de organizare al economiei naţionale. Exista libertate economică, economia funcţiona bine, fără a se folosi noţiuni ideologice, de care nimeni nu a avut nevoie. La fel despre democraţie. Ea a existat, a existat libertate şi ordine de drept. Ţara a funcţionat bine, se găsea într'o puternică dezvoltare, încadrată în contextul general european, cu tot ce cuprinde el, economic, politic, social, cultural...

Revenirea la acest context european formează misiunea guvernului României, ceea ce înseamnă, în primul rând, ruperea de comunism, total, fără compromisuri. Ceea ce s'a făcut până acum însă formează un complex perfect de compromitere a libertăţii economice, politice şi sociale, şi nu este de mirare că o bună parte a populaţiei doreşte revenirea la economia de stat, mai precis, socialistă. Ţara are nevoie de dovezi concrete că doar libertatea economică, politică şi socială, conduc la progres, la refacerea ţării, la civilizaţie şi viaţa umană şi fericită. Alternativă la aceasta nu există, iar dacă încă nu s'a reuşit să se dovedească prin propriile realizări din ţară, să se ia exemplul ţărilor libere din Vest, care într'un timp record au ajuns la un înalt nivel de dezvoltare după cel de-al Doilea Război Mondial, iar cel mai bun exemplu este Germania sau chiar exemplul unor ţări foste comuniste, (ca şi România), care pornind categoric pe drumul libertăţii, au depăşit greutăţile *"trecerii"* şi au ajuns la un nivel care le permite o puternică dezvoltare, ca de exemplu Ungaria vecină. Pornind dela aceasta, găsim absolut necesar să prezentăm într'un serial de articole *"Economia Socială de Piaţă"*, aspectele sale ecologice, dreptatea socială şi apoi Democraţia, luând ca model teoria şi practica din Germania, ţară care s'a ridicat din cenuşă după 1945, iar în 20 de ani a devenit a treia putere economică a lumii, poziţie pe care o menţine bine cimentată. În plus, o parte a Germaniei este fosta RDG, ţară fostă comunistă ca şi România, reunificată cu RFG.

Economia socială de piaţă în teorie şi practică este creaţia Creştin-democraţilor şi mai ales a lui Ludwig Erhard, cu scopul *"bunăstare pentru toţi"*. Este clar că doar piaţa liberă poate asigura dezvoltarea tuturor forţelor economice creatoare, care trag după ele dezvoltarea ţării şi a tuturor locuitorilor. Această dezvoltare are un aspect social, pe care îl asigură statul prin mecanismele sale de acţiune, astfel că economia socială de piaţă conduce la dezvoltare, în condiţiile existenţei dreptăţii sociale. *"Economia socială de piaţă asigură libertatea, solidaritatea şi dreptatea. Principiile sale de bază sunt randamentul fiecăruia şi dreptatea socială, concurenţa şi solidaritatea, spiritul de răspundere şi asigurarea socială. Ea leagă voinţa de realizare a fiecăruia cu egalizarea socială în societate"*.

Fiecare om are puterea sa creatoare, care are nevoie de libertatea de manifestare. Această manifestare se realizează în condiţiile existenţei spiritului de răspundere al fiecăruia. Statul stabileşte normele necesare bunei funcţionări, respectiv, cadrul în care se poate dezvolta libera iniţiativă şi împiedică abuzurile. Piaţa şi concurenţa sunt elemente centrale ale economiei, care asigură libertatea şi descentralizarea puterii.

La baza existenţei economiei de piaţă se găseşte proprietatea privată, sau particulară, sau individuală, sacră şi inviolabilă, pe care statul o garantează, şi fără de care nu ar putea să existe libertatea economică şi respectiv, dezvoltarea. Fiecare are dreptul să creeze întreprinderi şi filiale şi să contracteze după propriile interese ale întreprinderii sale. Fiecare are şanse egale de câştig, dar şi de risc.

Ordinea economică şi socială sunt legate organic şi sunt de nedespărţit. Nu există, pe de o parte *"capitaliştii"* şi de altă parte *"muncitorii"*, aşa cum s'a minţit în comunism. Din contră, în economia de piaţă, politica economică şi cea socială se completează şi ajută reciproc, în scopul comun al bunăstării. Această ordine a condus la marea dezvoltare din Germania. Parteneriatul şi nu contrastele sunt promovate. Aceasta asigură o mare putere productivă. Din parteneriatul economiei sociale de piaţă aparţin colaborarea la decizii, autoadministrarea, participarea la câştigul întreprinderii şi autonomia tarifară. Autonomia tarifară este un factor important în pacea socială. Parteneriatul dintre economie şi salariaţi cere sindicate şi asociaţii patronale funcţionale, care, în calitatea lor de parteneri poartă răspunderea pentru asigurarea locurilor de muncă, stabilitatea banilor, creşterea economică, respectiv, creşterea producţiei şi prin acestea asigurarea bunăstării pentru toţi.

Ar fi foarte bine dacă realizările din Germania şi alte ţări din Vest ar fi făcute cunoscute populaţiei din România, ca să poată face comparaţia necesară. Exemplul este cea mai puternică convingere. Dacă până acum nu s'a reuşit în România să se demonstreze superioritatea enormă a economiei sociale de piaţă, aceasta se datorează guvernului român, care nu se pricepe la conducerea economică şi nu numai economică.

Recent, am discutat cu preşedintele unei camere de industrie şi comerţ din Occident. L-am, întrebat: *"De ce există reţinere generală faţă de România?"* Răspunsul său a fost: *"Înainte, sub Ceauşescu, România era condisderată o ţară avansată în cadrul lagărului socialist. Acum este o ţară cu comunism întârziat"*. Mai este nevoie de comentarii?

Trecerea la economia socială de piaţă depinde deci de guvernul României, respectiv, de el depinde ridicarea Ţării din dezastrul în care se găseşte. Această ridicare se poate obţine doar prin economia socială de piaţă. Altă cale nu există.

COMPLICITATEA "STÂNGII" LA TĂCEREA UCIGAŞILOR

Radu DUNĂREANU

Ideea internaţionalismului proletar, cu toate tancurile ruseşti eliberatoare nu s'a impus după dorinţa cominternului. În schimb trebue să admitem că cea mai puternică formă de solidaritate cu comunismul agresiv şi nociv s'a dovedit din partea intelectualilor aşa-zis de stânga. Şi nu mă refer la cei din România, acolo înainte de război au fost doar o mână de comunişti, spioni în solda Sovietelor şi câţiva condeieri de mâna a doua, cu veleităţi socialiste, ca Eftimiu, Sadoveanu, Maurer, Stancu şi alţi câţiva.

Sprijinul dat spionajului comunist sovietic a venit intens din partea intelectualilor vestici care şi azi se străduiesc să-şi acopere activitatea lor funestă prin negarea sau falsificarea adevărului. Cred că nu sunt greşit când afirm că primul care a arătat lumii faţa reală oribilă a terorii roşii a fost regretatul D. Bacu. Terminată în 1962 şi publicată în 1963, cartea lui *Piteşti* rămâne piatra unghiulară a demascării comunismului. Volumul tradus în 1971, în engleză, sub titlul *Antihumans*, excelent titlu, a fost primit cu răceală, ba chiar cu ostentaţie de către politicienii cu tendinţe stângiste chiar din Lumea Nouă. Unii au zis că *asta* e fantezie bolnăvicioasă şi că *asta* nu s'a putut întâmpla.

A trebuit să vină Soljeniţân cu al lui *Arhipelagul Gulag*, ca lumea să citească cu alţi ochi istoria plină de sânge a terorii comuniste.

Să fim fericiţi şi să ne felicităm că noi, cei din exilul anticomunist român, am dovedit, prin ceea ce am publicat, că am avut 100% dreptate.

Însă colaborarea de spionaj în favoarea Sovieticilor a intelectualilor vestici a fost trecută ostentativ sub tăcere, ba chiar s'a dus o campanie de denigrare contra celor ce arătau adevărul. Până şi azi sunt unii care îi apără pe soţii Rosenberg pentru vânzarea secretelor atomice americane la Sovietici, fapt pentru care, pe bună dreptate au fost executaţi. Recent însă, valul tăcerii a început să se ridice.

După o propagandă intensă exclusiv în favoarea victimelor evreieşti, au început să apară documente şocante despre numărul imens al victimelor comuniste, inclusiv Evrei, provocate de Sovietici şi acoliţii lor în ţările ocupate, călăii fiind, printre alţii chiar şi Evrei, contra conaţionalilor lor.

Dacă Holocaustul nazist aduce în discuţie cifra de 6 milioane de victime, cercetările istorice recente probează că victimele comunismului sunt de cel puţin 12 ori mai ridicate.

După istoricul englez, Frank Ellis, Stalin a ucis 6 milioane numai în Ucraina, înainte de 1930, când a început marea teroare.

Conform *Black Book of Communism*, publicată în Franţa în 1997 de către istorici francezi, un adevărat holocaust marxist a produs 20 milioane de victime în Rusia, între 45 şi 72 milioane în China, circa 5,3 milioane în peninsula indochineză şi Coreea, 1,7 milioane în Africa, 1,5 milioane în Afganistan, peste un milion în Europa de Est şi circa 150 de mii în America latină.

Aceste victime nu au murit în război, ci în lagăre de concentrare şi exterminare (mai jos semnatul e unul din supravieţuitori), peste 73 de milioane de victime care şi azi sunt contestate de către condeierii de stânga.

În România neocomunistă nu s'a făcut nici cel mai mic efort oficial de a se arăta lumii cifra exactă a victimelor din închisori şi lagăre, se tace cu complicitate, aşteptându-se momentul când victimele supravieţuitoare vor dispărea iar călăii vor respira uşuraţi, că ei au viaţă mai lungă, nu ca a noastră scurtată de munci forţate, zarce, celule, bătăi şi torturi.

Foarte recent a apărut un alt voum zguduitor, *The Mitrokhin Archive*, el fiind un ofiţer KGB care a defectat în Vest şi a adus cu el copiile a sute de documente. Nu am citit încă tot volumul aşa că vom reveni cu amănuntele ce le vom găsi referitoare la România. Deocamdată, singura ţară care a luat măsuri de cercetare a celor numiţi în aceste documente, este Italia care cercetează 261 de intelectuali, scriitori, ziarişti, diplomaţi, colaboratori de spionaj ai Sovietelor.

Sunt convins, aprioric, că nume româneşti în solda Sovietelor, sunt din belşug. Acest Mitrokhin menţionează că în 1971 un număr de operativi KGB s'au infiltrat în România în cadrul campaniei de verificare a *purităţii* pecereului bănuit de tendinţe centrifuge din sfera Sovietelor. Mitrokhin nu dă nume dar spune că aceşti operativi KGB au fost din belşug aprovizionaţi cu informaţii de către condeieri dela *Scânteia* şi dela ziarul de limbă germană. Nu m'aş mira ca acum aceşti condeieri să se revopsească în foşti disidenţi.

Chiar şi făcute public numele celor ce au lucrat pentru KGB, nimeni din guvernarea actuală nu va mişca un deget.

O parte din ei îi ştim: Bodnăraş, Roman, Pauker, Tismăneanu, Ceauşescu, Nikolski, Maurer, ofiţerii din divizia *Tudor Vladimirescu* şi atâţia alţii.

S'a mişcat un deget măcar în Ţară pentru demascarea ucigaşilor? Nici vorbă!

Biserica ocupă un loc aparte în aceste documente demascatoare. Este izbitor cât de asemănătoare sunt activităţile prelaţilor KGB cu ceea ce s'a întâmplat în Ţară. Biografia patriarhului rus seamănă ca o copie de indigo cu biografia patriarhului dela Bucureşti, inclusiv declaraţia de obedienţă faţă de socialism.

Iar dacă, recent, în Canada, s'a publicat o listă a unor prelaţi ortodocşi slavi care au lucrat pentru Sovietе, aşteptăm şi noi un fost securist de curaj, cu o rămăşiţă de onestitate în sufletul său, care să ne dea lista acelor prelaţi români, misionari sau strecuraţi la Vatra, despre care bănuim numai că au încă pe frunte linia, urma, dela cascheta cu calota albastră dela fosta uniformă a Securităţii.

Chiar şi atât de trâmbiţata iar acum adulata activitate a lui Pacepa, se opreşte ciudat la limita demascării celor ce au trădat interesele neamului şi a celor care efectiv au ordonat şi executat crime împotriva umanităţii.

În acest domeniu există o solidă complicitate a tăcerii din partea celor care ar avea posibilitatea să ne informeze cine a dus ţara la dezastru.

În schimb, condeierii de azi, cei care nu au stat în închisori şi lagăre şi care azi pozează ca istorici imparţiali, se străduiesc să despice firul în patru legat de activitatea legionară, încercând să insinueze că legionarii au fost aceia care au colaborat cu ocupantul.

Adică victimele sunt acelea care au provocat activitatea călăului.

Aşa cum am scris altădată, păcatul intelectualilor români, mă refer la cei ce au colaborat cu stânga, stă în faptul că refuză să se uite în oglinda sufletului şi să realizeze că, pe vecie, au gravat pe frunte semnul trădării lui Cain.

Sunt convins că într'o zi, Ţara se va deştepta şi va citi cu glas tare acest semn.

INCONŞTIENŢĂ ŞI IMORALITATE

Urmare din pag. 6

Un astfel de *"joc"*, cu picioare de lut: construcţia de locuinţe. Vorbăria este la ordinea zilei.

Partidele istorice organizează fel de fel de sindrofii, congrese, unde vorbele curg fără probitate şi sute de mii de copii trăiesc drama subnutriţiei, a bolilor de tot felul, abandonul social... Nu am auzit că politicienii au căzut de acord în lojele Parlamentului să dea măcar o lună de zile salariul de milioane pentru a îmbunătăţi situaţia acestor nefericiţi aruncaţi fără voie în caruselul demenţei naţionale. Ce dovedeşte acest comportament diabolic al politicienilor? Inconştienţă, imoralitate, prosperitatea propriei burţi şi a neamurilor, lipsa de respect pentru naţiunea română şi viitorul ei. Din cauza acestora naţiunea română, la sfârşit de mileniu, şi-a ratat împlinirea prin a fi stat democratic, stat care să aibă respectul universal al statelor Europei civilizate şi nu numai...

F.O.SĂLCEANU

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

IN MEMORIAM

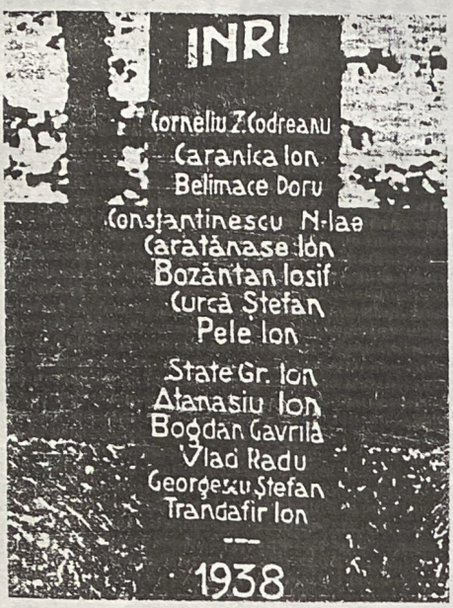

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

——Gh. BUZATU——

Se împlinesc, aşadar, 61 de ani... Dela uciderea, din ordin regal prostesc, transmis şi împlinit prin ordin poliţienesc, a lui Corneliu Zelea Codreanu şi ai lui de către oamenii Regelui asasin Carol II şi ai lor. Este mult? Este puţin de-atunci? Dar, mai ales, de ce? Ştiind că nu există crimă *"mare"* şi crimă *"mică"*... Crimă *"admisă"* şi crimă *"nemotivată"*. N'a existat şi nu există crimă impusă de *"necesităţi superioare"* de stat ori de state...

De când lumea, o crimă nu motivează pe alta, ele numai (ni) se explică una prin alta. Deşi unele (ni) se explică prin aşa-zise raţiuni de guvernare ori religioase, ori doctrinare, ori de clasă, ori de rasă ori chiar... umanitare!!! Însă, oriunde şi oricând, crima a fost şi rămâne CRIMĂ...

În cazul în speţă, evident crima n'a pus capăt altora şi, în mod sigur, a inaugurat atâtea altele, iar, mai presus de orice, a pus în joc situaţia unei ţări şi destinul unui popor.

Am auzit pe atâţia, exegeţi improvizaţi şi înfierbântaţi, opinând: *"Bine i-au făcut!"* (lui Corneliu Zelea Codreanu, adică). Ce să spun? De atâta *"bine"*, iată, de atâta amar de vreme România nu-şi mai află axul... Condiţiile crimei din noaptea Sfântului Andrei '38 (ne) sunt, de mult, bine ştiute. Pe asasinii de rând îi ştim, de asemenea. Dar pe cei din umbră, pe cei care realmente au condus *"jocul"*, nu-i cunoaştem încă ori numai îi bănuim... Şi, oare, necunoscuţi vor rămâne ei, cei care au planificat şi declanşat prăbuşirea României? Pe ei cine îi monitorizează? Şi, mai cu seamă, cine îi va pedepsi, vreodată ?

De-aci'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
şi Veacul care curge peste ţară
începe din cenuşa ta fierbinte.

Radu Gyr
Mormântul Căpitanului

Am pierdut, vai, ce-am pierdut ?
Vatră caldă, drum bătut.
Am pierdut soare şi lună.
Golul cine mi-l răzbună ?

Lucian Blaga
Noemvrie

DESPRE MARTIRI

— Radu NEGRESCU-SUŢU —

În secolul V î.H. (relatează Antisthenes din Athena şi Hermip din Smyrna), ZENON, conspirând să răstoarne pe tiranul Nearchos (sau Diomedon) din Elea, fu prins şi supus la cazne spre a-şi denunţa complicii. Pentru a nu ceda voinţei acestui despot şi a nu deveni delator fără voia sa, sub tortură, Zenon îşi taie limba muşcându-şi-o şi o scuipă cu dezgust în obrazul sângerosului tiran. După care, legat si azvârlit într'o piuă, fu lovit de călăii lui Nearchos până-şi dădu sufletul, răpus dar liber. Spune Diogenes Laertios:

"...Dacă ai fost doborit, căci tiranul te-a răpus, şi într'o piuă / Rău te-a strivit: dar ce spun? trupul tău, nu chiar pe tine."

Un secol mai târziu (relatează Diogenes Laertios şi Origen din Alexandria), ANAXARH, duşman declarat al tiranului Nicocreon (sau Aristocreon), rege în Salamis, în insula Cypru, fu capturat de satrap şi pus la rândul său într'o piuă, spre a fi pisat cu pisăloage de fier până îşi va da duhul. Răzându-şi de călău şi de cazna la care acesta îl supunea, Anaxarh, curajos, îi replică: *"- Striveşte, striveşte aparenţa lui Anaxarh! Zdrobeşte sacul care îl conţine, căci pe Anaxarh nu-l vei putea zdrobi!"*. Nicocreon, spre a nu-l mai auzi, dădu poruncă să i se taie limba, însă Anaxarh i-o luă înainte muşcându-şi-o cu dinţii şi scuipându-i-o, cu dispreţ, în obraz. Spune, tot Diogenes Laertios:

"...Dă-i, Nicocreon, dă-i zdravăn, piseză, că... sacul primeşte, /Trage-i de zor, căci la Zeus oaspe-i demult Anaxarh."

Dacă tiranii mor şi ei, de sabie sau, câteodată, de moarte bună, oriunde ar fi limita dintre legendă şi adevăr, analogia celor doi martiri depăşeste cu mult stadiul antic al simbolului lor. Despoţii stadiului modern nu alterează întru nimic simbolul celui antic, ci dimpotrivă, îl desăvârşesc, îl întăresc prin reactualizare şi îl exorcizează prin exemplificare.

În zilele sibaritului Olicaros, despot în Marania, NELICORUS, suportând cu superbă măreţie, curaj şi demnitate, caznele acestui tiranic adversar, nu mai avu timp să-şi muşte limba spre a o scuipa în obrazul slugilor călăului. Poate nici intenţia căci, fiind creştin şi având mâinile legate la spate, trebuia să-şi facă semnul crucii într'un fel, înainte de a-şi da ultima suflare. Nelicorus fu ucis mişeleşte, aşa cum ucid tiranii, la o margine de codru des, în friguroasa noapte a unui sfânt martir, răstignit pentru Hristos.

" - O, sfântă Cruce, îndelung dorită şi iubită - ar fi spus acesta înainte de a-şi da sfârşitul -, *du-mă la divinul meu Magistru şi Stăpân Care, prin tine, astăzi m'a salvat!"*

Nelicorus, asemeni Sfântului Apostol, asemeni martirilor păgâni Zenon şi Anaxarh, şi-ar fi putut salva, printr'un cuvânt de renegare, sacul, trupul, aparenţa, dar nu şi sufletul. Acesta, paradoxal, deşi liber, aparţinea demult Altuia.

Se spune că, deşi ucis mişeleşte, Nelicorus trăieşte încă. Este posibil. Sau că, tocmai pentrucă a fost ucis mişeleşte, este viu şi astăzi. Aceasta este sigur.

BLESTEMUL UNEI TROIŢE

——Cătălin Zelea CODREANU——

La Tâncăbeşti, în acea margine de pădure, în anul 1938, în noaptea de 29 - 30 Noembrie, noaptea Sf. Andrei, din ordinul lui Carol al II-lea şi Armand Călinescu, au fost asasinaţi prin strangulare Corneliu Zelea Codreanu şi cei treisprezece legionari, Nicadorii şi Decemvirii. Aceşti martiri nu au la mormântul lor, necunoscut încă, o cruce, simbol al întregii creştinătăţi. Sub regimul şi dictatura sângeroasă a comunismului instaurat la noi în ţară printr'o lovitură de stat după 23 August 1944, au început arestările, deportările şi asasinarea prin puşcării a tot ce au avut Românii mai bun şi mai curat, floarea Neamului Românesc. Astfel au căzut sub urgia comunistă întregitorii poporului român, întreaga familie a Brătienilor, marele Român Iuliu Maniu, mulţi conducători militari generali şi colonei, intelectuali şi chiar mulţi ţărani. Statisticile spun că au fost ucişi sub acest regim comunist peste un milion de Români.

Lupta acestor atei nu s'a mărginit numai la cei vii. Au început să se lupte şi cu cei morţi din morminte. Astfel, în anul 1947 au profanat mormintele celor înhumaţi la Casa Verde, Corneliu Z. Codreanu, Ionel Moţa şi Vasile Marin căzuţi în Spania, Nicadorii şi Decemvirii. Osemintele lor au fost scoase din morminte şi aruncate undeva, în gropi necunoscute de noi până în ziua de astăzi.

Mulţi din cei care au luat parte la această odioasă profanare, sunt în viaţă şi astăzi.

Oare conştiinţa lor, dacă o mai au, acum la sfârşit de viaţă, nu-i îndeamnă să vină să-şi descarce sufletul? Mai cu seamă că ei au făcut-o sub presiune, din ordin.

Noi aşteptăm mereu.

La centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu, 13 Septembrie 1899 - 13 Septembrie 1999, familia şi câţiva prieteni, au ridicat la Tâncăbeşti, la locul asasinării Căpitanului şi a celor treisprezece legionari, pentru amintirea şi pomenirea lor, cu multă trudă o troiţă. Acum două zile a fost profanată, a fost distrusă. Diavolul în luptă cu crucea. Voi, mişeilor, nu aţi distrus o cruce prin odioasa voastră faptă, ci aţi înălţat-o. Nu prin distrugerea unei cruci veţi putea înlătura din inima şi sufletul oamenilor amintirea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a luptei lui.

Au murit atâţia comunişti, atei convinşi, Gheorghiu-Dej, Bodnăraş, Ceauşescu şi la căpătâiul lor a fost pusă câte o cruce. Aţi auzit cândva că vreuna din aceste cruci a fost profanată sau distrusă? Sigur nu. Pentrucă noi respectăm crucea chiar dacă nu şi pe cel de sub ea. Judecata cea dreaptă a lor o va face bunul Dumnezeu.

Noi, aici, pe pământ nu ne luptăm cu morţii ci cu cei vii şi numai cu acei care sunt împotriva neamului nostru românesc.

Fapta acestor profanatori este odioasă şi scârbeşte pe o mare parte dintre Românii. Bănuim cine se ascunde în spatele acestor mişelii şi le promitem că nu vom avea linişte până când nu vom reuşi să îi aducem în faţa unei judecăţi drepte dela care să-şi primească bine-meritata pedeapsă. Şi atunci zâmbetul lor sinistru le va încremeni pe feţe. E trist că în această ţară cu oameni atât de buni, primitori şi blajini mai există asemenea specimene de mişei.

14 Octombrie 1999

ISTORIA "DUPĂ URECHE"

Corectură

Dintr'o eroare tipografică a fost omis finalul articolului "ISTORIA DUPĂ URECHE" din numărul lunii Octombrie al ziarului nostru.Cerem scuze, atât autorului cât şi cititorilor pentru acest lucru. Publicăm mai jos partea omisă.

...Încercându-se a se pune un semn de egalitate între comunism ca ***dovedit*** totalitar şi naţionalism ca ***presupus*** totalitar, citim recent fraze frumos scrise dar ciudate în conţinut:

...Naţional-comunism. ...(este)...reinterpretarea sentimentului naţional, în care elemente ale ideologiei egalităţii prin ură de clasă au fuzionat cu elemente ale naţionalismului legionar...

Este citat un autor de istorie care, din surse ideologice total obscure, emite enormitatea preluată de intelectuali de bună calitate, cum că...*regimul fundamentalist al lui Ceauşescu nu îşi găseşte izvoare în tradiţia politică a vechilor elite politice, ci în cultul conducătorului practicat de legiune.*

Câtă largheţă de tehnică scriitoricească am acorda eseului, combinaţia comunism ceauşist cu principiile morale naţionaliste legionare, după mine, ţine de literatura absurdului ridicol.

Am putea exemplifica *ad nauseam* voita neînţelegere a istoriei acestei perioade tragice contemporane, deoarece nici un istoric de bună credinţă nu vrea să pună pe masă documentele reale nefalsificate. Se preferă lăutarismul istoric.

M'am mai întrebat şi altădată, de ce legionarii sunt temuţi şi azi, când numai o infimă minoritate mai supravieţuiesc după exterminări regale sau comuniste?

Cred că în afară de tăria morală pe care legionarii au manifestat-o constant, sub toate terorile, ei au acţionat ideologic contra comunismului, nu au stat tolăniţi la poalele Carpaţilor, aşteptând *mioritic*, ca altcineva să-i salveze.

În plus, cineva a scris foarte frumos... *Românii îi urăsc pe cei ce au suferit pentrucă sunt martorii, reproşul mut al nemerniciei celor din afară.*

Şi cine a suferit mai mult decât cei ce au crezut în renaşterea naţională şi morală a României, decât legionarii?

De aceea sunt foarte trist că cei ce sunt încă în viaţă sau cei de bună credinţă, nu scriu o istorie reală, cât de dureroase ar fi adevărurile, a epocii în care mişcarea legionară s'a dezvoltat şi a epocii în care aceeaşi mişcare a fost ucisă fizic şi defăimată de istorici după ureche, după principiul balcanic al înjurării celor vii şi blamării celor morţi.

Radu DUNĂREANU

Notă: Nu am menţionat numele eseiştilor vii deoarece nu doresc polemică inutilă.

ATENŢIE !

V'AŢI PREGĂTIT PENTRU ANUL 2000 ?

Ni se comunică că s'a organizat o Continuă Rugăciune din dimineaţa zilei de 31 Decembrie 1999, ora 6 dimineaţa, până la 1 Ianuarie 2000, ora 12 ziua.

Oamenii de pe tot Globul sunt chemaţi să se roage, fiecare cât poate, astfel ca în tot acest timp să nu treacă nici măcar o oră fără ca ruga cuiva să se înalţe spre cer. În Canada s'au făcut deja pregătiri. În grupuri sau individual oamenii se vor ruga în aşa fel ca tot timpul să fie cineva în rugăciune.

Scopul rugăciunii este:

1. Mulţumire lui Dumnezeu că a creat lumea şi are grijă de ea.

2. Mulţumire că Iisus Hristos a fost cu noi pentru toată această vreme.

3. Rugăciune către Dumnezeu să ne aibă mai departe în mila, ocrotirea şi îndrumarea Sa.

La această rugăciune poate lua parte oricine. Nu trebue sa vă înscrieţi nicăieri, doar stabiliţi timpul care vă convine şi rugaţi-vă. Dacă vă este imposibil să vă rugaţi la Biserică sau acasă, rugaţi-vă în gând când mergeţi pe stradă, rugaţi-vă în gând când staţi la coadă, rugaţi-vă în gând când mergeţi în tramvai sau în autobuz. Orice rugăciune cât de mică contează. Gândiţi-vă că undeva, într'o altă lume a Globului Pământesc şi alţi oameni se roagă şi undeva, acolo sus, e un Tată care vă priveşte cu milă.

Foarte important, nu uitaţi în ziua de Anul Nou să mergeţi la Biserică. Atunci se spun Rugăciunile Sfântului Vasile, rugăciuni foarte puternice care se citesc odată pe an pentru blestemarea diavolului şi a lucrărilor lui. In starea în care se află omenirea la începutul anului 2000 aceste rugăciuni sunt absolut necesare.

Fie ca vechiul timp să se încheie cu Dumnezeu, iar nou timp să înceapă cu Dumnezeu!

NAŢIUNEA ROMÂNĂ ATINSĂ DE SUPLICIUL COMUNISMULUI MASCAT

Florea OLTEANU

Ne apropiem cu paşi repezi de sfârşitul acestui mileniu. Şi naţiunea română este conştientă de acest fapt. Numai că actuala putere se chinuie în *"ezoterismul subiectiv"* (ce naivitate din partea ei!) să umfle nişte baloane de săpun, viu colorate, dar uşor de spart la orice adiere a istoriei, prin care încearcă să păcălească pe foştii alegători, adică întreaga naţiune, care şi-au dorit schimbarea climatului politic, social şi economic. Naţiunea română a înţeles, după trecerea celor 200 de zile ale *"platformei-program"* de relansare, că se *"marşează"* pe drumul foştilor *"combatanţi iliescişti"*, care, aşa cum s'a văzut, şi ei au umflat nişte baloane, viu colorate, şi culmea, sunt aceleaşi şi acum, folosite de actuala putere. Se ştie prea bine *"ce şi cum"* face noua putere, cine sunt cei care trag sforile: aceiaşi care s'au pus sub *"umbrela"* protectoare a PNŢCD si NL, coalizând, în secret, cu *"comuniştii romanişti"*.

Naţiunea română a crezut că a scăpat de *"comunismul mascat"* dar s'a înşelat. Spre surprinderea ei a văzut cum au apărut pe arena politică indivizi care au *"colaborat"* prin *"pregătirea politică"* de dominaţie cu regimul comunist, indivizi venali, cu dorinţa expresă, să parvină, să distrugă valorile economice, mai ales, să se înalţe pe munţi de bani, furaţi din avuţia naţiunii. Aceştia au desferecat lacătele Justiţiei şi au furat, fără probleme, totul.

Naţiunea română a atins calvarul sărăciei, din cauza acestor şobolani depozitari, în numele principiului *"cine are bani, are putere"*. Şi ei au puterea. O manevrează după bunul lor plac. Fac legi întortocheate pentru a nu fi atinşi de pedeapsă şi să fie cât mai bine apărati de avocaţii corupţi.

NOTĂ: puşcăriile sunt pline de găinari, de hoţi fără frontieră, dar nu am auzit că o anume puşcărie este prea plină de marii hoţi care au prădat la lumina zilei, în văzul tuturor, întreaga avere a naţiunii române. Aici este culmea paradoxului *"societăţii de tranziţie"*, începând cu aceea FSN-istă, apoi continuând cu aceea iliescistă şi urmând cu cea constantinistă de azi. Tam-tam-urile aruncate fie în sindrofii - cancanuri politice, deschideri festive despre o nouă colaborare cu firme străine, au prins rădăcini, dar nu în a da roade ci, s'au transformat în beneficii sterpe pentru naţiunea română şi prospere pentru ei: hoţii şi investitorii străini. La Ploieşti există un astfel de sindrom duplicitar: sărăcie pentru naţiune şi bogăţie pentru hoţii naţionali şi internaţionali. Dau nişte exemple: COCA COLA, LUKOIL, EFES PILSEN, MOL etc. Conducătorii acestor firme sunt foştii securişti sau activiştii comitetului central. Aceştia aplică, fără menajamente capitalismul sălbatec. Miliarde de dolari au luat drumul străinătăţii în bănci mafiote, fără ca Justiţia să intre pe rol, sau SRI, DIE etc. Cum este posibil ca marii excroci, hoţi cu patalamale guvernamentale să fie apăraţi, în mod tacit de către Justiţia naţiunii române?

Naţiunea română îşi duce pe mai departe calvarul. Nimic din *"ambiţiile"* actualei puteri nu prinde sens. Sentimentul că s'a creat o înţelegere tacită cu pedeseriştii iliescişti şi romanişti, cu forţe obscure ale fostei Securităţi, este evident. Prin actualele agresiuni psihotronice, se dovedeşte că naţiunea trăieşte în existenţa panică a unei noi dictaturi. Nu este drept ca naţiunea să ajungă pe mâna unor hoţi miliardari, care se vântură cum le place pretutindeni în ţară şi nu numai... Pentru aceştia nu există nici o Justiţie? De ce actuala putere închide ochii la nemerniciile acestor şacali? Parlamentarii români îşi trag *"cocoşeii de aur"* prin salariile exorbitante, prin călătorii superlux în ţări care nu pot face nimic pentru prosperitatea naţiunii române. În lojele ocupate cu preţul unor sforării, se scobesc la unghiile măinilor, în nas, cască, somnolează, şuşotesc, sforăie, strigă, bat din picioare, ţipă, aruncă adversarului cuvinte triviale, cad în indiferenţă, răzându-şi de suferinţele naţiunii pe care au prăbuşit-o în sărăcie şi disperare existenţială. Nu este zi dela Dumnezeu ca *"aleşii"* să nu se simandicosească la sindrofii, făcând declaraţii impertinente cu promisiuni deşarte, o dovadă în plus că logoreea a devenit loc de cinste pentru a fi *"minciună măgărească"* până la extrapolare în deşertăciune şi sodomie politică.

Naţiunea română s'a resemnat... Dar sunt voci care spun că sărăcia, în care naţiunea a căzut, va duce la o explozie socială. Milioane de Români vor ieşi în stradă, înnebuniţi de sărăcie şi minciună. Cu fiecare zi, noua putere îşi pierde din credibilitate şi este un mare păcat ca s'a ajus aici, lăsând cale liberă pentru întoarcerea *"rinocerilor roşii"*.

NOTĂ: faptul că marile centrale sindicale au impus guvernanţilor să se miste repede, să pună în aplicare legi de bază pentru a salva situaţia naţiunii, dovedeşte, odată în plus, că mişcarea politicienilor este prea lentă, că aceştia îşi doresc menţinerea într'o stare de incertitudine a democraţiei româneşti, pentru a se crea posibilitatea apropiaţilor, rudelor să fure ce mai este de furat, să arunce naţiunea română în prăpastia neocociosmului. Un fapt, ce dovedeşte absenteismul masiv al parlamentarilor dela votul unor legi, că nu vor să fie părtaşi la pedepsirea sutelor de mii de hoţi, că foşti torţionari securişti, informatori să nu fie ştiuţi, deşi se ştie bine că majoritatea parlamentarilor, ce se dau mari patrioţi, au fost ei înşişi, activi securişti şi informatori. Cât s'au opus aceste *"elemente machiavelice"* ca legea Ticu să nu fie pusă pe rol în universalismul ei, modificând-o, mutilând-o în fel şi chip, ca ei *"aleşii"* naţiunii să nu fie atinşi de lumina adevărului, să nu fie arătaţi şi dovediţi ca principalii ţapi ispăşitori de situaţia actuală a naţiunii. Naţiunea continuă să trăiască în ruşine, sărăcie, minciună, demagogie machiavelică, din cauza acestor *"lichele"*. Toate naţiunile care au trăit sub dictatura bolşevismului sovietic au aplicat legea de deconspirare a foştilor torţionari securişti şi a aliaţilor lor - informatorii, pentrucă au înţeles că numai aşa vor scăpa de sabotarea principiilor Statului democratic, de spectrul sărăciei, prăbuşirii economice şi financiare. Aşadar, pentru naţiunea română este necesară o intervenţie dură, pentru a-i trage la răspundere pe foştii securişti şi informatori, care au pus mâna pe întreaga economie, pe miliardele de dolari dosiţi în bănci internaţionale. Îndepărtarea acestora şi a foştilor activişti de partid din structurile de Stat, este o necesitate naţională.

ROMÂNIA ÎN CONTEXTUL SEC. XX

Urmare din pag. 8

Eliberând oraş după oraş prin lupte grele de stradă, ostaşii români au luat cunoştinţă de crimele şi atrocităţile săvârşite în timpul ocupării Ardealului de către trupele hortiste. Istoria nu iartă însă infamiile, astfel că la sfârşitul războiului Horthi a fugit în Portugalia, Hitler s'a sinucis, contele Ciano a fost împuşcat de Mussolini, care la rândul lui a fost asasinat de revoluţionari, iar Ribbentrop, autorul Pactului cu Molotov şi al Dictatului dela Viena a fost condamnat şi executat de Tribunalul Internaţional dela Nurenberg.

Revenind la generozitatea cu care Roosevelt îi lăsase mână liberă lui Stalin în Estul Europei, consecinţele odioasei lor înţelegeri nu s'au lăsat prea mult aşteptate. La 6 Martie 1945, un reprezentant arogant şi insolent al Cremlinului, bătea cu pumnul în masă Regelui Mihai impunându-i guvernul Petru Groza, cel care a deschis cea mai întunecată pagină din istoria neamului nostru.

A urmat înfrângerea şi capitularea necondiţionată a Germaniei la 8 Mai 1945, care a pus capăt celui de al II-lea Război Mondial în Europa, Japonia continuând să reziste. Oamenii de ştiinţă care lucraseră intens la realizarea unor mijloace de distrugere în masă, au reuşit într'o disputâ contra cronometru să construiască prima bombă atomică prin reacţia fisiunii nucleare, bombă care a fost lansată la data de 6 August 1945 asupra oraşului Hiroshima, provocând moartea a 280.000 de locuitori. În felul acesta a fost înfrânt militarismul expansionist nipon, care continua să lupte cu fanatism sacrificându-şi oamenii transformaţi în torpile vii, regim ce avea pe conştiinţă nimicirea Flotei Americane ancorate la Pearl Harbour, fără o declaraţie de război şi fără a fi fost provocat, la data de 7 Decembrie 1941.

La noi în ţară, regimul comunist instalat la putere de tancurile sovietice a început seria asasinatelor politice, primul fiind al Mareşalului Antonescu, împuşcat la data de 1 Iunie 1946 în închisoare dela Jilava. A urmat apoi arestarea la 11 Noembrie a liderilor partidelor istorice, Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Ion Mihalache şi alţii, care au murit în închisorile comuniste. Capetele de acuzare împotriva acestor făuritori ai României Mari, depăşesc cele mai mari culmi ale cinismului, fiind condamnaţi pentru aşa-zisa *"crimă de complot, înaltă trădare, tentativă de surpare a ordinii constituţionale, răzvrătire, insurecţie armată"* etc., etc.

Ţara fiind decapitată de liderii politici, a urmat şantajul exercitat asupra Regelui Mihai, care a fost silit să abdice şi să părăsească ţara, la data de 30 Decembrie 1947. Istoricul american Keith Hitchins scria la timpul respectiv: *"Acesta a fost ultimul an al României moderne"*. S'a instalat apoi o lungă noapte de coşmar, în care demnitatea unei naţiuni libere a fost călcată sub cismele ocupantului ce primise undă verde dela *"unchiul Sam"*. Prin valuri succesive de arestări, prin înfiinţarea unui univers concentraţionar de *"reeducare"* ce depăşea ororile Tribunalelor Inchizitoriale ale Evului Mediu, s'a urmărit decimarea poporului român, începând cu elita neamului. Elevi, studenţi, muncitori, ţărani mijlocaşi sau înstăriţi, negustori, industriaşi, profesori, prelaţi, magistraţi, ofiţeri, demnitari, lideri şi membri ai partidelor istorice şi ai Mişcării Legionare, peste un milion de oameni au trecut prin închisorile comuniste, dintre care aproape o jumătate nu s'au mai întors la casele lor. Vidul care a fost creat de autorii acestui genocid nu a fost refăcut nici după trecerea unei jumătăţi de secol.

În anul 1953, un eveniment de o covârşitoare importanţă pentru omenire l-a constituit moartea tiranului dela Cremlin, care ajunsese pe cea mai înaltă treaptă a partidului bolşevic printr'un şir de crime prin care îşi înlăturase toţi potenţialii rivali, lichidând în acelaşi timp o mare parte a pravoslavnicei Rusii. După moartea lui Stalin, Nikita Hruşciov şi-a asumat sarcina să dezvăluie crimele acestui satrap psihopat, care începuse exportul sistemului comunist în toată lumea, reuşind să-l implanteze chiar în coasta Americii, în Cuba.

Dispariţia acestui călău primitiv, a deschis calea unor încercări de eliberare de sub dominaţia rusească. Prima a fost Revoluţia Ungară, în care populaţia răsculată a ţinut piept trupelor de intervenţie dela 23 Octombrie la 4 Noembrie 1956, în total 13 zile care au zguduit Cremlinul, cum scriau Agenţiile de Presă la timpul respectiv. Revoluţia a fost însă înăbuşită în sânge de trupele sovietice care, fiind luate prin surprindere se repliaseră tactic în primele zile, dar au revenit cu întăriturî şi au pus capăt în mod brutal încercării de eliberare, executând principalii autori. Din punctul nostru de vedere, al Românilor, Revoluţia maghiară trebue privită însă din alt unghi. Deşi populaţia ţării a fost de partea răsculaţilor, unii suferind chiar condamnări din această cauză, nu trebue uitat însă că generalul Pall Maleter, care preluase comanda ostilităţilor, a declarat că unul dintre primele obiective ale Revoluţiei, este eliberarea Ardealului.

Seria atentatelor politice pe plan mondial a continuat cu asasinarea Preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, la data de 22 Noembrie 1963, în condiţii neelucidate nici până în ziua de azi. Au circulat o sumedenie de versiuni care mai de care mai originale, una dintre ele fiind eliminarea lui de către cercuri nemulţumite de concesiile făcute lui Hrusciov, care instalase rachete balistice cu rază medie de acţiune îndreptate către Statele Unite, în Cuba.

În anul 1953 a murit în condiţii la fel de suspecte unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei noastre postbelice, Gheorghiu-Dej. Din informaţiile pe care le-am cules după eveniment dela persoane avizate, se pare că a fost iradiat din ordinul KGB în urma unei vizite efectuate în Polonia, după Declaraţia de Independenţă pe care o făcuse într'o plenară lărgită în Sala Sporturilor Floreasca.

Printr'un concurs de împrejurări de care nu este străină perfidia lui Ion Gheorghe Maurer, a urmat la conducerea partidului comunist din România Nicolae Ceauşescu, un psihopat bolnav de mania grandorii, care a dezvoltat un cult al personalităţii fără precedent în istoria ţării noastre. În timp ce populaţia ajunsese la limita rezistenţei datorită cheltuielilor exorbitante pentru construcţiile faraonice şi a plăţii datoriilor externe în produse agro-alimentare şi bunuri de larg consum, privilegiaţii regimului îi aduceau omagii şi îi dedicau ode. Acest semianalfabet adulat de nomenclatură s'a opus prin toate mijloacele liberalizării societăţii, pe care a condus-o după cele mai severe dogme marxist-leniniste, până în clipa arestării sale.

În acest timp însă, Alexander Dubcek iniţiase un program de reforme în Cehoslovacia, cunoscut sub numele *"Primăvara dela Praga"*, care a atras în noaptea de 20 August 1968 invazia ţării de către trupele *"Tratatului dela Varşovia"*, mai puţin România. A fost a 2-a ţară în care reformele democratice au fost înăbuşite în sânge cu ajutorul tancurilor ruseşti.

Suntem în anul 1989. În Europa începuse să adie un vânt de libertate care nu mai putea fi stăvilit. În luna Noembrie a fost dărâmat de furia mulţimii zidul Berlinului, ce fusese construit pentru a opri emigraţia masivă a populaţiei în zona liberă. Mulţi tineri căzuseră seceraţi de gloanţele Securităţii în faţa acelui zid al morţii, în încercările temerare de a scăpa de viaţa dusă în spatele *"Cortinei de Fier"*. Tot în luna Noembrie 1989 Cehoslovacii au reuşit să înlăture regimul comunist, în urma aşa-zisei *"Revoluţii de catifea"* care s'a desfăşurat fără victime, deoarece tot poporul a fost unit în vederea eliberării şi nu au existat scenarii întocmite în exterior. Şi în Polonia Sindicatul *"Solidaritatea"* sub conducerea lui Lech Walessa, după o serie de acţiuni greviste, a reuşit să înlăture pe generalul Jaruzelski, cel care decretase stare de război pentru a stăvili revendicările.

Aceste evenimente care au avut darul să schimbe faţa Europei, s'au încheiat cu marea revoluţie populară care a început la Timişoara la 16 Decembrie 1989 şi a cuprins apoi toată ţara.

Despre Revoluţia din Decembrie s'au scris mii de relatări, articole, studii, interviuri, dezvăluiri, anchete, volume, astfel încât la ora actuală se cunosc toate coordonatele desfăşurării ei şi autorii genocidului. Indiferent în ce context s'a hotărît scoaterea lui Ceauşescu din istorie, Revolta populară a fost spontană, devansând planul complotiştilor care plănuiseră lichidarea lui şi care au acţionat apoi în forţă pentru crearea unui climat de haos şi instabilitate prin care au reuşit să se instaleze în fruntea ţării. Deşi grupul puciştilor care au avut sprijinul logistic din partea unor forţe din exterior au deturnat idealurile Revoluţiei din Decembrie, mesajul ei profund anticomunist nu a putut fi ucis. Reverberaţiile ei sunt încă vii în conştiinţa celor care au crezut cu obstinaţie în valorile Democraţiei, pentrucă nu există forţă represivă capabilă să încătuşeze spiritul uman şi dragostea de libertate. Reactivarea organelor de represiune ale vechiului regim, nu vor reuşi să şteargă din memoria noastră afectivă amintirea acelui Decembrie miraculos, în care câteva mii de tineri au înfruntat cu pieptul gol blindatele celui mai tragic regim cunoscut pe meleagurile noastre, redându-ne speranţa şi încrederea într'un viitor mai bun.

La încheierea unui secol halucinant, se cuvine să ne plecăm cu pioşenie genunchii în memoria eroilor căzuţi în cele 2 Războaie Mondiale, a tinerilor care au luptat în munţi şi au murit până la unul cu arma în mână, a martirilor din infernul cocentraţionar comunist, unic prin metodele folosite pentru frângerea demnităţii umane şi nu în ultimul rând a eroilor Revoluţiei Române din Decembrie, cărora li s'au retezat cu brutalitate visele de libertate pentru care au luptat şi de care ne bucurăm astăzi toţi.

G. GEORGESCU

CEASUL JUDECĂŢII

(Apoc. 14. 1-20)

de Sergiu GROSSU

"Ceasul judecăţii" este cântul VI al epopeei creştine *APOCALIPSIADA"*, în curs de apariţie la editura bucureşteană *"Eminescu"*. Ideea versificării Apocalipsei m'a obsedat vreme îndelungată, respectiv din clipa în care m'am hotărît să nu mai public nimic, odată cu instaurarea regimului comunist în România şi cu proclamarea *"realismului socialist"*, ca linie directoare a literaturii, a culturii şi-a artei.

În primăvara anului 1953, aflându-mă concentrat, ca sublocotenent de rezervă, într'un sat oltenesc de pe malul Dunării, m'am apucat să aştern pe hârtie - în nopţile unei solitudini greu de suportat - primele cânturi ale acestei tulburătoare viziuni biblice. N'am terminat *"Apocalipsiada"* decât acum un an, la Băile Herculane, mulţumind lui Dumnezeu că m'a ajutat să scriu această sublimă epopee creştină, întru proslăvirea sfântului Său Nume pe pământul românesc.

Pe muntele Sionului, bătrânul,
Pe muntele ce L-a ales Stăpânul,
Bogat în flori, în ierburi şi'n izvoare,
Pe muntele cu piscuri visătoare,
Stă Mielul ispăşirii, Mielul vieţii,
Biruitorul morţii şi-al tristeţii,
Iisus, nădejdea bucuriei noastre;
Îi scaldă faţa zările albastre
Şi cerul strălucirea Îi sărută...
Cu El, alături, se mai văd o sută
Şi patruzeci şi patru mii de oameni.
Cu cine poţi în lume să-i asemeni
Pe cei ce poartă scris pe pielea frunţii,
Slăvitul Nume mai de preţ ca munţii ?

Şi-un glas, venind din cerurile 'ntinse,
Cu vuet greu de valuri neînvinse,
Un glas învolburat ca nişte ape,
Se-aude tot mai clar, tot mai aproape;
Se-aude ca un prea puternic tunet:
E universul, parcă, numai sunet,
Un sunet cald, o melodie sfântă
De gravă alăută care cântă...

Nu-i cântecul durerilor trecute,
Nu-i melodia veacurilor slute,
Nu-i sunetul aducător de ceaţă,
Ci-un răsărit de mândră Dimineaţă,
Un nou izvor şi o cântare nouă...
De-asupra Scaunului de domnie, plouă
Lumina veşniciei, triumfală...
Cântarea nouă creşte, dă năvală
Şi umple cerul, netezindu-şi cale
Cu flăcările melodiei sale...
Şi nimeni ca să'nveţe, nu-i în stare,
Dumnezeiasca dragoste cântare,
Decât mulţimea celor ce'n primejdii
S'au adăpat din ciutura nădejdii,
Decât acei ce proslăvind un Nume,
Au fost răscumpăraţi încă din lume...

De-a pururi Domnul să le crească slava!
Căci ei şi-au răstignit, plângând, firava
Făptură, văgăună de ispite,
Cu ale ei dorinţi neîmplinite,
Şi nu s'au întinat cu prăbuşirea.
Ei sunt verguri ce-au biruit iubirea
Trupeştilor îmbrăţişări aprinse.
În carnea lor furtunile sunt stinse.
Nu se fălesc cu pământeana vază.
Oriunde merge Mielul, Îl urmează
Nedesliipiţi, încrezători, într'una.
În gura lor nu s'a găsit minciuna.
Statornici sunt şi bravi şi fără vină.
Sunt pârgă în a Raiului grădină.

Dar ce se vede? Cineva se'avântă!
E-un înger care sboară ş'nspăimântă
Cu-o Evanghelie eternă, totul:
Şi robul e'n turbare şi despotul!
Din mijlocul tărilor funeste
Vesteşte îngerul grozava veste.
Cu glasul ameninţător şi tare:
- Temeţi-vă de Dumnezeu, popoare!
Temeţi-vă, voi neamuri de-orice limbă,
De-Acel ce niciodată nu se schimbă!
Temeţi-vă de Domnul, daţi-I slavă,
Voi seminţii, isvoare de otravă,
Temeţi-vă, căci Dumnezeu Prea Sfântul
A început să judece pământul!
Temeţi-vă slugoi ai Nedreptăţii!
Înfricoşatul Ceas al Judecăţii!
Sosit-a, să vă ardă ca pe-o pleavă...
Temeţi-vă de Domnul, daţi-I slavă!
Mărire veşnic Lui I se cuvine,
Cel ce era, ce este, care vine!...

Al doilea înger - sfântă arătare -
Aduce'n zbor o nouă'nştiinţare:
- S'a prăbuşit... s'a prăbuşit Cetatea
Ce-avea, peste cetăţi, întâietatea!
Căzut-a, vai, căzut-a Babilonul,
Măreţul Babilon! Căzut-a tronul
Curviei celei mari, neruşinate,
Ce-a îmbătat, cu vinul ei, pe toate
Popoarele pământului... Căzut-a
Cetatea, până ieri, neîntrecută!...

Al treilea înger vajnic glăsuieşte:
- O, dacă cineva mai îndrăzneşte
În rătăcirea lui, să se închine
Sau fiarei, sau icoanei ei, - şi cine
Primeşte semnul fiarei hulitoare
Pe frunte sau pe mână, până moare
Va bea din vinul Domnului, din vinul
Aprinderii lui Dumnezeu. Şi chinul
La cale pus de marea Lui mânie,
Îi va distruge trupul; carnea vie
Va arde ca o torţă luminoasă
În iazul cel de foc şi de pucioasă,
Va arde'n faţa cetelor de îngeri
Şi-a Mielului... Vor arde'n grele plângeri
Toţi cei ce-au dus neîncetat la gură
Paharul revărsărilor de ură,
Cei ce-au dorit necinstea şi averea,
Cei ce-au iubit desmăţul şi plăcerea,
Cei ce-au vândut, râzând, pe-un blid de linte
Credinţa lor şi-avânturile sfinte...

Nici zi, nici noapte, n'or avea hodină
Toţi cei legaţi de-un bulgăre de tină;
Iar fumul chinului şi al pierzării
Se va sui spre cerul răzbunării,
Se va sui - ofrandă de păcate -
Ca două mâini zadarnic ridicate...

O, veşnic fie binecuvântată
Răbdarea sfinţilor, ce niciodată
N'au fost pe punctul de-a călca Cuvântul!
Şi-au respectat, cu jertfa, legământul!
În viaţa lor s'au oglindit, trăite,
Poruncile de Dumnezeu iubite.
O, veşnic fie binecuvântată
Credinţa în Iisus, adevărată!

Şi-un glas din cer, aprins cădelniţează:
- Te fericesc o, inimă viteză,
Te fericesc o, gând supus iubirii,
Plutind senin în slava nemuririi,
Te fericesc, privire mântuită
De patimi, de osândă, de ispită.
Ferice să vă fie veşnic somnul
Voi, morţilor ce-aţi adormit în Domnul!
Destul aţi sângerat. De-acum v'aşteaptă,
Odihna cea mai bună şi mai dreaptă
Vă'mbrace veşnicia cu-a ei rază,
Căci faptele, grămadă, vă urmează...

De odată'n faţă, uite se iveşte
Un nor curat, ce'nnoată voinicеşte,
Peregrinându-şi vaporoasa salbă
Prin spaţiile cu lumină albă;
Şi pe tăpşanul norului apare
Un om cu-o nefirească semănare:
Un om, ca fiu al omului, vezi bine,
Coboritor din obârşii divine...
Pe cap, de aur, poartă, o cunună
Şi'n mână ţine-o seceră, că-i bună
Cu ascuţişul ei, prăpăd să facă...
N'auzi cum strigă îngerul, ce iacă,
Abia ieşit din Templu dă să meargă
Spre norul alb, prin înălţimea largă?

- O, pune, Doamne, secera-Ţi la treabă
Şi-apucă-Te de seceriş, în grabă!
Apucă-Te, de seceră la grâne,
Că-i ceasul secerişului, Stăpâne!
Sunt coapte-ale pământului ogoare!
O, pune, Doamne, secera'n lucrare
Şi lasă să-şi plinească datoria
Unealta care-ascunde'n ea mânia!...

Cel veşnic, ce pe noru'n zbor tronează,
Înveşmântat în aurori şi'n rază,
Ascultă tot ce îngerul îi cere
În ceasurile-acelea de durere
Şi ridicându-şi secera tirană,
Îi face vânt spre scoarţa pământeană,
Şi'ntreagă omenirea îngrozită
Fu secerată-atunci, într'o clipită...

Apoi, din Templul Cerului, priveşte
Cum iese înc'un înger: îi luceşte
Un ascuţit cosor, pe care-l ţine
Spre-o nouă judecată... El, dar cine
E îngerul, ce din altar şi-arată
Statura lui aşa de minunată?
El are ne'ngrădită stăpânire
Asupra focului din cer, mărire
Ce nu e dată orişicui; şi jalnic
Se-aude glasul îngerului falnic:

- O, pune, pune repede cosorul
De care-atârnă, astăzi, viitorul
Şi strugurii din vie îi culege,
Precum stă scris în sfânta Cărţii Lege!
Căci, ian aruncă-ţi scula'n vijelie:
N'au dat în pârg toţi strugurii din vie?..

Sărmană vie, vie ticăloasă,
Sădită pe-o câmpie mult mănoasă,
De ce-ai făcut sălbateci struguri, spune,
Când pus-ai fost s'aduci doar roade bune?
Când Marele Vier cu ploi la vreme
Te-a îngrijit? De-acuma, în blesteme,
Cosoru-ţi va culege'n silă, spinii
Şi strugurii cei răi şi mărăcinii,
Şi'n loc de binecuvântare, vie
Vei fi zdrobită'n teascul de mânie!...

Şi-aşa s'a întâmplat... Drept răzbunare
A fost călcat tot teascul în picioare,
Cu mărăcini, cu struguri, cu păcate,
Departe, hăt, afară din cetate...
Şi sângele, în gâlgâit de şopot
Tâşni din teasc, vărsându-se în clocot
Pe-o'ntindere de-o mie, mi se pare,
Şi şase sute stadii... Ca o mare
Tălăzuiesc şuvoaiele de sânge
Într'un pustiu, în care totul plânge,
Şi'n care saltă roşiile valuri
Pân'la zăbala cailor, pe dealuri...

"POEME SÂNZIENE" sau opţiune pentru viitor

——Alex. NEMOIANU——

În Octombrie 1995 apărea în satul Şopotul Vechi din Valea Almăjului, Banat, Caraş-Severin, primul număr al unei reviste care, de atunci, se publică neîntrerupt, trimestrial şi mai des, intitulată *"Almăjul"*.

Fondatorul revistei era Gh. Rancu-Bodrog, profesor la şcoala locală. Revista îşi propunea atunci (şi între timp a chiar realizat cele propuse) să prezinte pagini din trecutul Văii Almăjului (o *"ţară"* românească tipică, depresiune intramontană bine definită, cu tradiţii şi continuitate multiseculară), din obiceiurile locului, din prezentul semnificativ. În fond era o încercare eroică şi idealistă (costul publicării era suportat de un pumn de fruntaşi locali) de a relua tradiţia locului care însemna, mai ales, demnitatea de a fi liber şi de a suporta pe propriii umeri nevoile timpului istoric. Mai însemna această revistă şi dovada că societatea civilă începea să se reconstituie semnificativ.

Unul dintre membrii fondatori era şi Iosif Băcilă, profesor de limbă şi literatură română la Liceul Teoretic *"Eftimie Murgu"* din Bozovici (demn continuator al şcolilor româneşti întemeiate acolo pe seama *"grănicerilor"*, a *"cătanelor negre"*, încă la finele veacului al XVIII-lea).

Iosif Băcilă, atâta cât îmi pot da seama, a fost şi a rămas cel care dă dimensiunea literară a revistei. El este almăjan get-beget, născut în satul Dalboşeţ, absolvent al Facultăţii din Timişoara şi autor de poezie publicată în reviste ca: *"Orizont"*, *"Luceafărul"*, *"Familia"*, *"Transilvania"* şi altele.

În 1997 el a publicat la Editura *Timpul* din Reşiţa volumul *"Poeme Sânziene"*, având 70 de pagini şi cuprinzând peste 80 de poezii. În cursul unei întâlniri avute în Octombrie, 1999 la Bozovici el a avut amabilitatea să îmi dea acest volum pe care l-am citit cu mare atenţie pe durata drumului de întoarcere, dela Bucureşti la Amsterdam şi apoi de acolo la Detroit şi acasă la *"Vatra Românească"*.

Poeziile lui Iosif Băcilă sunt, de regulă, scurte şi limbajul e clar, limpede, răspicat. Cele spuse pot fi lesne înţelese dar ele sunt orice dar nu simplisme. Poemele sunt în fond întrebări şi răspunsuri fundamentale ţinând de categoria celor mai înalte: rostul vieţii, naştere, viaţă, dragoste, moarte, bine şi rău. Dar modalitatea de exprimare este autentică şi poetică în acelaşi timp. Căci Iosif Băcilă a intuit un mare adevăr, pe care foarte adesea îl ocolim sau refuzăm să îl vedem deşi ne este mereu la îndemână: că noi trăim în realitatea imediată şi în locul în care Dumnezeu ne-a aşezat trebue să facem diferenţa dintre bine şi rău. Mai întotdeauna nu vom putea schimba lucrurile *"mari"*, dar întotdeauna putem să întoarcem un zâmbet, putem întinde o mână de ajutor *"Lazărului"* care ne stă lângă poartă, putem fi zgârciţi ori generoşi etc. De aceea Iosif Băcilă răspunde întrebărilor fundamentale referindu-se la realitatea locului, la Valea Almăjului şi la cele ce le cuprinde.

Micile mori, atât de răspândite în Almăj, devin simboluri şi chei spre răspuns şi înţelegere; pietrele şi florile locului asemenea. În fond, Iosif Băcilă arată că cele din jurul nostru au un rost şi ele ne fac să devenim *"persoane"*, nu numere într'un egalitarism degradant.

Mai mult decât orice, *"Poemele Sânziene"* se oferă ca respect pentru tradiţie şi opţiune pentru viitor.

O ODISEE REALĂ

—Denami HAIDER—

Nu se putea găsi un titlu mai adecvat decât *"Vagabonzi în R.P.R."* pentru volumul autobiografic al Domnului Dumitru Perceli, apărut în acest an la editura bucureşteană *"Crater"*. Aceasta numai dacă avem în vedere calificativul stigmatizant, pe care un ofiţer de miliţie l-a adresat protagonistului cărţii, Naum Cutina (alias Dumitru Perceli).

Peripeţiile prin care a trecut eroul, din Mai 1948 până în Iunie 1952, narate în această carte de debut editorial, alcătuiesc o odisee cât se poate de reală, trăită la maximă spaimă şi tensiune de Naum Cutina (alter ego al autorului). Să vedem, succint, ce i s'a întâmplat acestui erou anticomunist în cei patru ani de falsă libertate, scurşi, dela 15 Mai 1948 (dată crucială în istoria României, înscrisă acum în calendar ca Zi a Deţinutului Politic), când a fost declanşat de P.C.R. (P.M.R.), prin poliţia sa secretă (Securitatea), cel mai înfricoşător val de arestări în rândul adversarilor regimului comunist, studenţii fiind vizaţi cu precădere.

Fraţii Dumitru şi Nicolae Perceli erau, în Mai 1948, studenţi în anul al II-lea al Facultăţii de Medicină din Bucureşti şi locuiau în căminul studenţesc Venus. Primul an de studii îl urmaseră cu brio, în 1946-1947, la Facultatea de Medicină din Iaşi. Răspândindu-se ca fulgerul vestea arestărilor masive, operate în toate centrele universitare, şi auzind că şi ei fuseseră căutaţi, atât acasă, la Moineşti, cât şi la Iaşi, cei doi fraţi remarcaţi ca monarhişti şi ca anticomunişti activi încă de când erau elevi la prestigiosul Liceu Teoretic *"Petru Rareş"* din Piatra-Neamţ, hotărâsc cu regretul cel mai dureros abandonarea cursei pentru cucerirea titlului de medic uman, visul lor cel mai drag, şi ca să nu fie arestaţi, pornesc în 22 Mai 1948, pe drumul spinos al pribăgiei, ca fugari urmăriţi fără'ncetare de haitele securiste, puse în solda dracului.

Primul lor gând a fost să-şi părăsească Ţara, refugiindu-se în Occident. Însă, nereuşind să treacă graniţa în Iugoslavia, optează pentru soluţia de a se ascunde prin Patrie: Nicolae (Coli), în casa părintească din oraşul Moineşti, iar Dumitru (Mitcu), întocmindu-şi acte false cu numele Cutina şi cu prenumele Naum, merge din loc în loc, cutreierând toată ţara, dar nu ca *"vagabond"*, ci ca lucrător (întâi, ca salahor, apoi ca muncitor de înaltă calificare şi mai apoi ca maistru) pe felurite şantiere, inclusiv la unele dintre cele ce se iviseră de-a lungul Canalului Dunărea-Marea Neagră (în prima variantă a acestuia, cea menită a-i decima pe ţărani şi pe intelectuali).

Pe întortocheata-i cale de hoinar, eroul este călăuzit şi apărat de o credinţă neclintită în Dumnezeu şi are ca prieteni devotaţi două cărţi: una de medicină, spre a nu se rupe cu totul de irezistibilul său ideal profesional, iar a doua, avându-l ca autor pe tartorul mustăcios din Kremlin (care fusese *"genial"* în orice domeniu, inclusiv în cel al lingvisticii), era de lingvistică şi-i servea ca excelent camuflaj faţă de orice membru al partidului comunist.

Cele 15 capitole (continuate cu trei decaloage: 1) Rechizitoriul comunismului, 2) Apologia creştinismului şi 3) Apărarea legionarismului) constituie cel puţin tot atâtea peripeţii odiseice, dar nu inventate precum cele ale inegalabilului Homer, ci trăite intens de erou şi narate de autor la persoana întâia, cu meşteşug de autentic prozator, calitate care face din carte o lectură captivantă. Cu toate că trăia în permanenţă cu frica în sân (ajunsă uneori până la oase), ştiindu-se hăituit (în pofida exemplarei sale conştiinciozităţi şi dăruiri la fiecare loc de muncă), Naum Cutina găseşte totuşi resurse spirituale de a face chiar haz de necaz. Astfel, lectura devine tot mai agreabilă. Iată câteva situaţii comice: prepararea primei mămăligi, în casa din Stâlpeni-Muscel a colegului Sorescu, când toată familia gazdei se afla la slujba religioasă; anecdota despre un activist (secretar) tont; răspunsul unui ţăran (devenit peste noapte muncitor sondor) la întrebarea *"Ce este totul?"*; definiţia ilară dată de comandantul miliţiei oraşului Dej cetăţeanului care nu are un domiciliu stabil (frază, din care a fost extrasă sintagma preferată ca titlu al cărţii), întâlnirile lui Naum cu un fost coleg de facultate, pe o stradă din Iaşi, iar cu altul într'un tramvai, în Bucureşti.

Pagini pătrunse de fiorul liric dedicâ prozatorul Dumitru Perceli, amiciţiei dintre fugarul Naum Cutina şi Azurică, inteligentul câine al Soreştilor.

De-ar fi numai povestea broscuţei care dezvăluie, întâmplător, o crimă veche de 7 ani (paginile 39-40) şi tot ar merita să fie citită această carte.

Există însă multe alte pagini (din cele 224, în total) ce ne ţin atenţia încordată şi ne fac să trăim laolată cu Naum destule momente stresante în care şi tensiunea noastră arterială, îndeosebi cea sistolică, atinge cote alarmante. Bunăoară, când eroul este căutat la o gazdă din Transilvania de şeful postului local de miliţie sau când, în comuna ilfoveană Popeşti-Leordeni, îşi preschimbă falsul buletin de identitate, (care expirase), după ce confecţionă o ştampilă cu antetul *"Arhivele Statului Ostrov"*, cu care îşi *"eliberă"* un certificat de naştere de tip nou.

Calvarul odiseic de fugar hăituit ia sfârşit în 16 Iunie 1952, când eroul este arestat şi întemniţat urmând să cunoască, vreme de 10 ani, golgota din închisorile comuniste. A doua odisee, cea trăită în puşcărie, va fi tratată, pesemne, într'un alt volum memorialistic.

Ştim din *"Vagabonzi în R.P.R."* că Dumitru Perceli a fost rejudecat, în 1952 (în 1948, fusese condamnat în contumacie la 10 ani de muncă silnică) şi osândit la 8 ani de temniţă grea. Securitatea nemulţumită de reducerea pedepsei iniţiale, îi va aplica un supliment punitiv de doi ani. Întregul calvar, durând 14 ani, ia sfârşit în 1962.

Menţionăm că familia Vangele Perceli, nevoind să se înfrăţească în nici un chip cu Satan, şi-a apărat demnitatea în mod pilduitor, dând o jertfă dintre cele mai scumpe pentru sfânta cruce, pentru ţară, prin întemniţarea a patru cruciaţi: Elena Perceli cu cei trei fii ai săi Teja, Nicolae şi Dumitru.

Tot un Perceli, văr cu cei trei fraţi menţionaţi, a stat ascuns în gospodăria părintească din Moineşti, timp de 16 ani, până în 1964, când, înfăţişându-se la primul post de miliţie, i se spune că este graţiat, conform decretului care tocmai fusese promulgat.

Se ştie că principala particularitate a unei scrieri de confesiuni o constituie autenticitatea. Dumitru Perceli satisface cu prisosinţă această exigenţă fundamentală. Iar, dacă cititorul se lasă cuprins, cumva, în cursul lecturii, de o cât de mică îndoială (cu privire la sinceritatea deplină a autorului), aceasta-i dispare cu totul de îndată ce parcurge dialogul dintre tată şi fiică pe tema frecventării regulate a cursurilor unei facultăţi de medicină în anii '40 (autorul) şi în anii '80 (odrasla sa).

Fire blândă, miloasă şi sociabilă, deosebit de scrupuloasă, cu o profundă educaţie religioasă, Naum Cutina se face uşor agreat de toţi colegii de serviciu şi îndrăgit de toate femeile care-l găzduiesc. Una dintre acestea, vâlceanca Teodora Rădoescu, nutreşte convingerea că Naum este chiar fiul ei Costică (dispărut pe frontul din stepa fără capăt ruso-ucraineană), părere împărtăşită şi de consăteni. Iar unele fete - Marioara Stere, Tanţa ori Maria Pleş, spre pildă - de-ar fi primit încuviinţarea lui Naum l-ar fi urmat pe acesta oriunde în ţară şi peste tot în lume. Numai că eroul nu se pretează la seducţii şi aventuri amoroase. Ar fi vrut să întemeieze un matrimoniu pentru totdeauna cu una dintre cele trei fete, de puritate serafică, dar ştiind numai dânsul cât de precară-i condiţia sa de student medicinist, marginalizat şi prigonit fără contenire, se desparte succesiv de cele trei făpturi celeste, cu strângere de inimă, de fiecare dată.

Protagonistul acestui jurnal nu e dintre acei educatori care, ţinând într'o mână ţigara şi în alta paharul cu vin, îşi îndeamnă ucenicii să nu fumeze şi să nu consume băuturi alcoolice. Având har pedagogic, ştie prea bine că roade poate să dea doar educaţia care se bazează pe pilda faptelor sale. Numai aşa - înarmându-se desigur, şi cu tact, cu răbdare destulă - reuşeşte să-l transforme din neom în om pe un muncitor ce fusese, în multă vreme, soţ şi părinte torţionar.

Pentru Dumitru Perceli morala creştină înseamnă nu doar acceptare declarativă. Atât prin numeroase şi consistente eseuri religioase, cât şi prin exemplara-i conduită de familist şi de om al cetăţii, el demonstrează că homo religiosus poate deveni nu numai eremitul retras în pustietatea deşertului ori în cea a codrului, ci şi credinciosul care trăieşte într'un mediu păcătos, ba chiar într'o conurbaţie nord-americană ce se ia la întrecere, în dezmăţ, cu Gomora şi Sodoma de odinioară.

Volumul acesta este atât de bogat în poveţe moralizatoare, rezultate dintr'o trăire autentic creştină şi adresate nevârstnicilor de acum şi celor din viitorime, încât i s'ar potrivi perfect şi titlul *"Învăţăturile lui Dumitru Perceli către tinerii români de pretutindeni"*.

Tot dela Hristos, Mântuitorul nostru, a învăţat autorul să-i preţuiască şi pe cei ce nu sunt de acelaşi neam cu noi, dar care au îmbrăţişat aceeaşi credinţă creştină ca a noastră. Ultimele pagini ale capitolului final se referă la *"O soră de cruce din Bulgaria"* (Lenceto Zlatareva) şi alcătuiesc o emoţionantă pledoarie pentru prietenia nezăgăzuită de criteriul etnic ori, de cel ideologic.

De-altminteri, laitmotivul cărţii acesteia îl constituie omenia întru Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul omenirii. Este şi argumentul ce pledează pentru reeditarea ei, cu condiţia, sine qua non de a fi înlăturate prea numeroasele abateri dela normele ortografice, de care se face vinovată editura *"Crater"* prin teribil de superficiala corectură întreprinsă.

Dintre cele trei decaloage câte apar pe ultimele pagini îl reproducem pe cel ce se referă, ca rechizitoriu, la comunism. Este vorba de aprecieri şi de acuzaţii, iar nu de porunci. Şi, pentrucă acestea sunt în număr de 10, de aceea autorul a preferat denumirea *"Decalog"*. Iată-l:

1. Comunismul este copilul ateismului.
2. Ateismul este copilul Satanei.
3. Satana (Diavolul) a fost îngerul luminii (Lucifer), care s'a răzvrătit împotriva creatorului său, Dumnezeu, din mândrie.
4. Noi suntem răi din născare (păcatul strămoşesc), din cauza mediului viciat în care trăim şi din cauza Satanei care ne întunecă mintea şi ne îndeamnă mereu la cele rele.
5. Iată definiţia Satanei dată de Goethe în *"Faust"*: *"Eu sunt spiritul care veşnic neg, totdeauna vreau răul şi, câteodată, fac şi binele"*.
6. Comunismul a urmărit să-i transforme pe oameni în iude fără remuşcări. Comunismul a fost însăşi doctrina răului fiindcă a vrut să-L ucidă pe Dumnezeu în sufletele oamenilor.
7. Bilanţul răului adus în lume de comunism: peste o sută de milioane de victime, alte sute de milioane de oameni maltrataţi, schingiuiţi, înfometaţi, deportaţi ori întemniţaţi, în numele binelui satanic.
8. Comunismul, în numele Satanei, a declarat război lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu nu poate fi învins de nimeni, căci este Dumnezeu.
9. Comunistul nu este om *"după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"*. El este un om coborît la nivelul de animal şi, deseori, ajunge chiar bestie.
10. Pe comunist îl cunoşti după minciună, iar pe securist după tupeu.

Îl felicităm pe septuagenarul debutant Dumitru Perceli şi-i urăm noi izbânzi literare. Aşteptăm noi volume, care să ne dezvăluie alte crime comuniste, precum cele din *"Trenul fantomă"*, şi să dezvelească multe adevăruri, îngropate atât de bolşevici cât şi de guvernanţii de după 22 Decembrie 1989.

RUGĂ PENTRU VERSUL MEU

Binecuvântează, Doamne,
versul meu în care-au stat
ierni şi primăveri şi toamne
în veşmânt îndoliat.

Fulgeră-i pe ticăloşii
care-au pus în calendar
sărbători în zdrenţe roşii
din importul funerar.

Iartă-i, Doamne, pe desculţii
care-au scris pe hartă'n zori
România, cea cu mulţii
morţi demult în închisori.

Doamne, binecuvântează
versul meu care va sta
ca o sabie'n amiază
pentru ţara mea şi-a Ta.

Mergi, Iisuse, peste valuri
cum Scripturile ne-au scris
între cele două maluri
ce-au legat un singur vis.

Şi mai fă, din sfânta rană,
punte, cu dudău ilot,
peste graniţa vicleană,
s'o sorbim cu Prut cu tot.

Andrei CIURUNGA

Şi a fost un Forum...

Aurel S.MARINESCU

Printr'un comunicat şi invitaţii personale, am fost înştiinţaţi că Fundaţia pentru Asistenţă Activă în Comunicare (FAAC) formată din tineri jurnalişti români, organizează la Bucureşti sub patronajul Preşedintelui E. Constantinescu, *Forumul Presei Române de Pretutindeni*, adică prima întâlnire a jurnaliştilor de limba română din întreaga lume. Reuniunea urma să aibă loc între 19-24 Octombrie a.c., cu sprijinul a 12 ministere şi departamente din cadrul preşedinţiei şi guvernului.

Acţiunea a fost sprijinită copios financiar de 16 firme industriale, bănci, ziare şi persoane particulare.

Nu intru în amănunte, cine a fost cu ideea, cu materializarea ei şi cine a apărut ca mare organizator.

Am plecat la Bucureşti cu convingerea fermă că va fi un dialog sincer şi toate nedumeririle şi neînţelegerile noastre în legătură cu fenomenul politic românesc vor primi răspunsurile necesare. Au fost prezenţi la Bucureşti 130 de persoane, nu numai editori, ziarişti sau reprezentanţi ai unor staţii de televiziune, dar şi preşedinţi ai unor comunităţi româneşti, veniţi cu toţii de pe toate meridianele globului: din Australia, Brazilia până în Bucovina, pe Valea Timocului şi din Canada, Statele Unite până în Finlanda şi Turcia.

Forumul Presei Române de pretutindeni a început, aşa cum s'a anunţat, Marţi 19 Octombrie la orele 18.30 p.m. la Palatul Cotroceni printr'o expoziţie de ziare şi reviste.

PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTINESCU, DISCUTÂND PROPBLEMELE EXILULUI CU MIHAELA MOISIN ŞI AUREL SERGIU MARINESCU

După ora 19.00, cu întârzierea şi lipsa de punctualitate cum îi stă bine Românului, a avut loc întâlnirea cu Preşedintele E. Constantinescu în salonul Ambasadorilor. După cuvântul de bun venit, Preşedintele a acceptat teoretic un dialog sub forma unei conferinţe de presă. El nu a răspuns fiecărei întrebări, ci a acumulat 18 întrebări, noi aşteptând răspunsurile. D nu a fost să fie aşa; nu ne-a dat practic un răspuns, preşedintele a făcut un amalgam din care am înţeles că este bine şi va fi şi mai bine, că legile proprietăţii, accesului la dosarele Securităţii şi altele vor fi votate până la finalul Forumului (ceea ce s'a întâmplat).

Şi a urmat recepţia oferită de Preşedinte.

A doua zi a Forumului, tot la Palatul Cotroceni, ziariştii români din lume s'au reîntâlnit în cadrul seminarului *"România Mileniului 3"*, care a avut două părţi: 1) Viziunea politică şi 2) Rolul Societăţii civile. La prima parte au fost invitaţi în sala Unirii liderii politici din România: Alexandru Athanasiu (PSDR), Marko Bela (UDMR), Ion Diaconescu (PNŢCD), care însă nu ne-a onorat cu prezenţa şi l-a trimis în locul său pe Remus Opriş, Ion Iliescu (PDSR), Dinu Patriciu (PNL), Virgil Măgureanu (PNR), care de asemenea ne-a ignorat şi a trimis pe C. Coraci în locul său, Teodor Meleşcanu (APR), Zoe Petre (Preşedinţie), Petre Roman (PD), Valeriu Tabără (PUNR), Varujan Vosganian, Paul Ghiţiu (UFD). Moderatori: Alin Teodorescu, fost la Ştefan Gheorghiu, azi reciclat şi Nestor Rateş, despre care s'au scris multe. Dela început trebue remarcat că aceşti moderatori, ca şi cei dela seminarul *"Rolul societăţii civile"*, Mircea Carp şi Cornel Nistorescu, ca şi cel dela Seminarul *"Problema Proprietăţii - nodul gordian al dezvoltării"* - Stelian Tănase, nu şi-au respectat propriile afirmaţii, conform programului care a constat în 3 minute pentru fiecare vorbitor dela tribună urmând întrebări şi răspunsuri.

Tema *"România Mileniului 3"* a fost utopică, fantezistă şi mai ales ocolită. Este greu de prezis ce va fi a doua zi după dispariţia politică a lui Elţin în Rusia şi tendinţele imperialiste specific ruseşti cu un conducător gen Lebed.

În schimb, fiecare politician a făcut propagandă electorală pentru partidul său; toţi buni vorbitori, toţi bine intenţionaţi, toţi şi-au afirmat sprijinul pentru continuarea reformelor (fără să specifice ce fel de reforme). Apoi majoritatea liderilor politici, inclusiv Ion Iliescu şi Petre Roman, grăbiţi, au părăsit sala ca să dea... interviuri pe culoar.

A făcut impresia cea mai bună Varujan Vosganian care, cu luciditate, a prezentat precis, cu cifre situaţia gravă a României, apoi Dinu Patriciu şi oarecum T. Meleşcanu. În rest slogane, aşa că nu am aflat nimic deosebit, nu ni s'a clarificat nimic din *"politichia"* românească.

După amiază - partea a doua a seminarului *"România Mileniului 3"* cu participanţii: Gabriela Adameşteanu ("22"), Gabriel Andreescu (Apador-CH), Dan Căpăţână (România la răscruce), Stere Gulea (Academia de Teatru şi Film, Bogdan Hossu (Cartel Alfa), Liviu Luca (CNSRL - Frăţia), Monica Macovei (avocat), Dan Pavel (CER), Luminiţa Popescu (CS pentru ONG), Ancuţa Vameşu (FDSC).

Moderatorii Mircea Carp, Cornel Nistorescu au păcătuit la fel ca moderatorii anteriori.

D-na Sandra Pralong nea prezentat două materiale cu scopul vădit de a ne dezinforma: A) dela Cancelarie un Opis decret din 1997/99 cu rechemările unor diplomaţi prin diferite decrete în număr de 39 fără însă a specifica, după rechemarea lor, care le-a fost statutul? Trimişi la alte misiuni diplomatice în alte ţări, cum se obişnuieşte din 1990? pensionaţi? rămaşi în MAE? ş.a.; B) o listă cu cei condamnaţi pentru corupţie (total 44) ca să demonstreze că în România se conduce o luptă pentru lichidarea acestor forme antisociale care lovesc în economia ţării. Studiind lista, am observat că miliardarii de carton *"marii rechini"*, beneficiarii miliardelor şi milioanelor dela Bancorex, traficanţii de ţigări, arme, alcool, Motorola şi mulţi alţii nu apar.

Dela început, în cadrul acestui seminar, Gabriel Andreescu a şocat asistenţa şi a îndurerat pe cei câţiva fraţi din Bucovina şi Basarabia, afirmând că pe el *"nu-l interesează teritorii ci oameni"*; cazul acelor teritorii din Răsărit să nu ne mai preocupe, căci *"dacă le revendicăm atunci şi Ungurii vor revendica Ardealul"*.

Cum era de aşteptat, s'a creat în sală o mare nemulţumire şi revoltă (Liviu Luca (CNSRL-Frăţia) s'a trezit vorbind despre importanţa presei, deşi nimeni nu o contestase.

Joi dimineaţa, la Palatul Parlamentului a avut loc Seminarul *"Problema Proprietăţii - nodul gordian al dezvoltării"*. Mediator - Stelian Tănase, care a păcătuit şi el ca şi ceilalţi mediatori predecesori, lăsând vorbitorii să-şi expună punctul de vedere peste minutele programate.

Vorbitori au fost: F.A. Baiaş (Secretar de Stat la Ministerul de Justiţie), reprezentându-l pe Dl. V. Ştoica, Ministrul Justiţiei, care ne-a ignorat. Prezenţa sa ar fi fost foarte necesară, el fiind autorul legii retrocedării caselor naţionalizate care nu a făcut, deşi liberal, decât să continue furtul comunist al proprietăţii. Apoi A. Chiliman (deputat PNL), Ion Ionescu (prim adjunct al Procurorului general, Viorel Lis (Primarul Capitalei), I. Mureşan (Ministrul Agriculturii), Rodica Stănoiu (secretar PDSR), Adrian Vasiliu (avocat) Mihai Grigoriu (deputat PNŢCD), Bogdan Niculescu Duvăz (deputat PD). S'au eschivat dintre cei anunţaţi, pe lângă V. Stoica şi Mircea Criste (Parchet), Sorin Moisescu (CSJ) şi Vasile Lupu (deputat PNŢCD).

Nu s'a afirmat nimic nou, aceleaşi slogane, promisiuni de bine, acuzaţii pentru cei ce au condus ţara până în 1996, şi invers.

După amiaza, sponsorul Cristian Ţânţăreanu ne-a invitat la o seară românească la locuinţa sa din Corbeanca, lângă Bucureşti. Ospitalitatea gazdei a întrecut toate aşteptările; abundenţă culinară românească într'o atmosferă pe care noi cei exilaţi nu am mai cunoscut-o de mult. Muzică populară românească, interpreţi celebri, Irina Loghin, Gheorghe Turda, Maria Dragomiroiu, Daniela Condurache şi un taraf argeşean, ne-au încântat într'o ambianţă frumoasă, într'o clădire monumentală, instalaţii ultramoderne, decor superb. Într'o pauză era anunţată o întâlnire cu presa sub titlul *"Presa - a patra putere în stat?"* la care participa Consiliul de onoare al Clubului Român de Presă, format din: Dumitru Tinu, S.R. Stănescu, H. Alexandrescu, M. Tatulici şi M. Brătescu. CRP a fost prezentat ca o organizaţie reprezentativă a editorilor de presă din România.

LA PALATUL COTROCENI, LIDERII POLITICI ÎN FAŢA REPREZENTANŢILOR PRESEI ROMÂNE DE PRETUTINDENI

Vineri 22 Octombrie, în sala C.A. Rossetti din Palatul Parlamentului a avut loc seminarul *"Putem crea un 'lobby' românesc?"*, vorbitori: C. Alexandroaie (Europa Liberă), V. Badea (DRRH), Augustin Buzura (Fundaţia Culturală Română), Bogdan Chireac (Adevărul), Dinu Flămând (Radio France), Doru Ionescu (RRI) Ludovic Orban (DIP), Sandra Pralong (Preşedinţie), M.R. Ungureanu (MAE), D. Căpăţână, Monica Zvirjinski (TVR1). Moderatori: Emil Hurezeanu, Elena Ştefoi.

S'a vorbit frumos, necesitatea unui *lobby* românesc politic, un *lobby* eficient, unitate, un *lobby* care să se adreseze nu Românilor, ci străinilor etc., etc. Singur Bogdan Chireac a fost sceptic în privinţa formării unui *lobby* românesc. S'a mai spus câte ceva în grabă, căci urma vizita la Premierul Radu Vasile, care a ţinut o lungă prelegere pesimistă. Şi apoi drumul la Sinaia şi cazarea la hotel.

Sâmbătă 23 Octombrie, în sala Foişor a complexului muzeistic Peleş, tema: *"Oportunităţi de afaceri şi mediul investiţional în România"*; moderatori - Ionuţ Popescu şi dr. A. Todericiu (Austria). Au vorbit reprezentanţii Mihai Ionescu (ANEIR), Alexandru Şerban (Mobifon AS Connex), Ion Ban (preşedinte Daewoo), Virginia Gheorghiu (Tofan grup). Poveşti de succese, nimic nou pentru ziariştii din străinătate.

În acelaşi timp a avut loc Seminarul de *"Cultură"*, având Moderator pe Ion Caramitru (Ministrul Culturii) care a anunţat, în entuziasmul tuturor că anul 2000 va fi desemnat *"Anul Eminescu"* , când tot felul de festivităţi vor avea loc în România, în teritoriile furate României cât şi în comunităţile româneşti din lume. Trebue apreciat că a fost primul seminar care a s'a desfăşurat ca un adevărat dialog între Românii din România şi cei răspândiţi în lume. Atmosfera caldă a făcut pe participanţi să se simtă acasă.

După amiază - seminarul *"Dosare în suspensie - Decembrie 1989, Securitate, Mineriade"* s'a ţinut în aceeaşi sală Foişor a complexului muzeistic. Moderator - Sorin Roşca Stănescu. Au lipsit procurorul general M. Criste, generalul D. Voinea. Lipsă totală de reprezentare din partea SRI şi DIE. Au fost în schimb prezenţi un general şi doi colonei din MApN.

Seara, la restaurantul Hotelului Internaţional din Sinaia a fost o adevărată seară românească, cu concursul unui grup folcloric autentic din Făgăraş.

Duminică dimineaţa, în sala Ceramica a Centrului European de Cultură UNESCO s'a desfăşurat Seminarul *"Comunicarea între Românii de Pretutindeni"*, moderatori au fost: Monica Zvirijinski (TVR1) şi Christian Mititelu (BBC). Au vorbit Brânduşa Massion (comunitatea Rhin Main), Alexandru Botez (Norvegia), Octavian Ciupitu (Curierul Românesc, Suedia), Mihaela Moisin (Cuvântul Românesc, Canada), Claudiu Mătasă (Buciumul Floridei, USA), Ştefan Racovitză (Căminul românesc, Elveţia).

Concluzii

Forumul Presei de Pretutindeni a fost un succes prin faptul că s'au întrunit pentru prima dată jurnalişti români de peste hotare, cu care ocazie s'au cunoscut, s'au închegat relaţii şi colaborări.

Presa din ţară, cu excepţia ziarului *"Ziua"* şi a suplimentului *"Aldine"* (*România Liberă*), ca şi la Romfest '98, au scris prea puţin sau au ignorat total acest eveniment. De fapt, cunoaştem părerile unor confraţi din Bucureşti despre noi (*"Cotidianul"* - *"presa din exil este făcută de diletanţi"*). Este adevărat că în Exil nu sunt mulţi ziarişti profesionişti, numai că amatorii, diletanţii au făcut sacrificii materiale pentru menţinerea interesului pentru ţara natală şi menţinerea vie a limbii române. Este adevărat că Românii aflaţi în Exil şi-au sacrificat timp şi bani şi nu înseamnă aceasta neapărat diletantism. În schimb, presa actuală din România (nu vorbim de cea dinainte de 1989) este saturată de noi ziarişti profesionişti, foşti ingineri, profesori şi alţi refugiaţi din alte meserii după 1989.

Ceea ce nu s'a discutat la Forum, a fost dresprе presă, în rest speranţa pentru mai bine la viitorul Forum.

Toată aprecierea şi mulţumirile pentru cei ce au avut ideea acestui Forum şi pentru organizarea lui. Ei sunt: Andrei Bădin, Irina Bârlă şi Serban Enescu, care au depus o muncă intensă. La culesul roadelor muncii lor au mai apărut şi alte figuri cum ar fi Sandra Pralong şi alţi câţiva. Unde au fost reprezentanţii celor au fost reprezentanţii celor 13 instituţii ale statului român, care au ca scop relaţiile cu Exilul, plus Departamentul pentru Românii de Pretutindeni (DRRH), care are acelaşi scop şi pentru care, în primele 10 luni ale anului 1999, a consumat 10 miliarde lei? Mister.

Din trecutul istoriei noastre

ROLUL DECISIV AL PLEVNEI CU IMPLICAŢII PE PLAN EUROPEAN ÎN DECLANŞAREA RĂZBOIULUI DIN 1877-1878

Prof. Nicolae CIACHIR

Războiul declanşat în Aprilie 1877 şi în care s'au confruntat iniţial cei doi parteneri principali, Rusia şi Imperiul Otoman, n'a izbucnit în mod spontan. Încă din vara anului 1875, odată cu redeschiderea problemei orientale, prin declanşarea răscoalelor din Bosnia şi Herţegovina, statele majore ale celor două imperii au intrat în alertă, s'au studiat, au cules informaţii reciproce şi s'au înarmat. Acelaşi lucru, dar în proporţii mai reduse au făcut cele 3 state din Sud-Estul Europei: România, Serbia şi Muntenegru, care urmăreau lichidarea integrală a dependenţei otomane, ca şi Grecia independentă, care încerca să recupereze teritorii din Epir, Tesalia şi Macedonia. [1]

Imperiul Otoman, deşi economic şi politic era în dezagregare vizibilă şi era sabotat în Balcani de toţi supuşii nemahomedani, ieşind victorios din Războiul Crimeii (1853-1856), cu sprijinul aliaţilor săi Anglia şi Franţa şi-a organizat şi modernizat armata, dotând-o în special cu armament de cea mai bună calitate. În special linia Dunării - de unde aşteptau lovitura principală din partea Rusiei - era păzită de unităţi de elită, pregătite şi instruite de experţi occidentali, iar cetăţile Vidin, Rahova, Nicopole, Rusciuk şi Silistra, dotate cu tunuri Krupp care-şi arătaseră eficacitatea în războiul franco-prusian (1870-1871) întăreau acest prim obstacol natural.

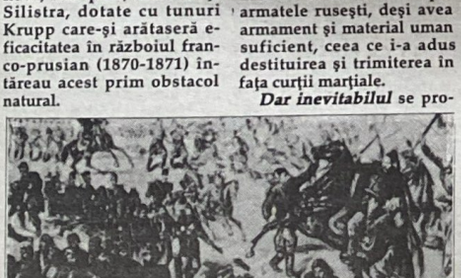

RĂNIREA LUI OSMAN PAŞA ÎN TIMPUL LUPTELOR DELA PLEVNA

Să vedem acuma, în acest context, cum o cetate aşezată în câmp deschis şi căreia Otomanii îi acordaseră iniţial un rol cu totul secundar, ca de altfel şi Rusii, fortificată în grabă, a reuşit să respingă două atacuri ruseşti, iar apoi să ţină în şah peste 3 luni trupele ruso-române şi să aibă implicaţii de ordin politic, în stare să zdruncine echilibrul de forţe european.

Comandamentul rus a subestimat potenţialul militar otoman, considerându-l un mit de mult apus şi care nu trebuia luat în seamă. O parte din ofiţerii cu funcţii de conducere au considerat campania ca pe o simplă plimbare de agrement, unde cazacii şi grenadierii, la simpla lor apariţie, vor pune pe fugă duşmanul iar ziarişti, scriitori, pictori, ataşaţi militari, începând cu vestitul pictor Vereşceaghin şi terminând cu prinţul spaniol Don Carlos , vor descrie, vor transmite şi astfel vor imortaliza victoriile ruseşti. În drum spre front se ţineau numeroase banchete, stropite cu băuturi scumpe, parăzi fastuoase, unde cazacii uimeau pe străini prin exerciţiile militare executate, dar dispărea factorul surpriză pentru inamic. Totuşi, chiar în această conjunctură, comandamentul otoman nu luase măsuri suplimentare de-a stăvili trecerea Dunării, deşi trecuseră peste 2 luni dela declanşarea războiului şi până la forţarea fluviului, inamicul pătrunzând relativ uşor prin zona Zimnicea-Şiştov. Trecerea relativ uşoară a trupelor ruseşti peste Dunăre în Iunie 1877 şi rezistenţa slabă din partea comandamentului otoman, l-a făcut pe Marele Duce Nicolae să înainteze spre Balcani cu forţele principale, neasigurându-şi în măsură suficientă flancurile. Acest lucru a fost calificat de Ministrul de Război, Miliutin, la 29 Iulie 1877, ca iresponsabil, mai ales că forţele ruseşti din Caucaz începuseră să fie împinse înapoi. [2]

În vara anului 1877, Turcii adoptaseră tactica unui război defensiv, dar nu cum făcuse Omer Paşa, în timpul războiului Crimeii, întărind puternic linia Dunării. [3] În situaţia de faţă, mareşalul Abdul Kerim Nadir, lipsit de ambiţie şi iniţiativă, n'a luat nici o măsură serioasă de-a opri armatele ruseşti, deşi avea armament şi material uman suficient, ceea ce i-a adus destituirea şi trimiterea în faţa curţii marţiale.

Dar inevitabilul se produse: Rusii trecuseră Dunărea şi înaintau simultan pe 3 direcţii, iar prin ajungerea trupelor ruse la pasul Şipca, armata turcă practic a fost despărţită în două. În faţa acestei situaţii, trebuia găsită o soluţie, pe care o căuta cu înfrigurare noul comandant-şef al frontului balcanic, mareşalul Mehmet Ali Paşa. Numirea acestuia, care era mult mai tânăr decât colegii săi a produs în rândurile acestora multă invidie; în loc să-l sprijine efectiv, documentele demonstrează că, practic l-au sabotat. Caracteristic mentalităţii otomane, sunt extrem de sugestive cuvintele fostului mare vizir, Keçecizade Fuad Paşa, spuse cu un deceniu înaintea lui Napoleon al III-lea: *"Sire, cel mai puternic stat din lume rămâne tot statul nostru, pentrucă atât Dvs., străinii din afară, cât şi noi, Turcii din lăuntru, ne căznim simultan să-l distrugem, dar nu reuşim în nici un fel"*.

Guvernul ţarist, pentru a dicta condiţii de pace Turcilor, trebuia să deţină efectiv toată zona Bulgariei dintre Dunăre şi munţii Balcani, să coboare-simultan cu înaintarea spre Şipca - pe valea râului Isker, să ocupe Sofia şi să se îndrepte pe Valea Mariţei, între Balcani şi Rodopi, spre Adrianopol. În această conjunctură, fortificarea Plevnei şi întărirea acesteia cu o puternică garnizoană otomană, periclita unul din flancurile ruseşti, iar faptul că Turcii stăpâneau aproape întreaga reţea de cetăţi, de pe linia Dunării, din care excela Vidinul apărat cu 90 de tunuri, Rusciukul cu 18 şi Silistra cu 24, putea da naştere la situaţii neprevăzute.

OSTAŞI ROMÂNI ESCORTÂND UN CONVOI DE PRIZONIERI CAPTURAŢI LA PLEVNA

Misiunea întăririi Plevnei, o primise capabilul general Osman Paşa, care avea experienţa războiului din 1876 cu Serbia şi care datorită succeselor repurtate, primise gradul de mareşal (muşir). Osman Paşa, loial faţă de comandantul său şef al frontului balcanic, îşi ia misiunea în serios, se deplasează la Plevna, unde intrase într'o timp o sotnie de cazaci ruşi comandată de un căpitan. Osman fortifică cetatea într'un timp record şi dă peste cap două puternice atacuri ruseşti. Se cuvine să precizăm, că în arhivele ruseşti există informaţia că, comandamentul român a informat partea rusă de această deplasare dela Vidin spre Plevna, sesizând şi implicaţiile. Succesele din faţa Plevnei, au făcut ca popularitatea pe plan european a acestui militar turc şi a cetăţii pe care o apăra să crească enorm şi să creeze complicaţii diplomaţiei ţariste, mai ales din partea Angliei şi a Austro-Ungariei.

Diplomaţia ţaristă, trăgând învăţăminte din perioada războiului Crimeii, când s'a trezit izolată pe plan european, a acţionat cu multă prudenţă în perioada 1875-1877. A reuşit să iscălească o convenţie secretă cu Austro-Ungaria (Ianuarie 1877), care îi asigura neutralitatea, iar prin protocolul dela Londra din 31 Martie 1877, marile puteri mandatau Rusia să pornească război împotriva Imperiului Otoman, dacă acesta refuza să efectueze reforma pentru creştini.

Totuşi, cum de Londra îşi punea semnătura pe un asemenea document?

Ori Anglia socotea că Turcia va efectua reforme moderate, ori Rusia nu va îndrăzni să declare război şi astfel îi va scade prestigiul în lumea balcanică. Intrând în război, îşi slăbea potenţialul militar şi economic, venea în contradicţie cu celelalte mari puteri, iar Anglia, fără să tragă un foc de armă, ar fi dictat condiţiile păcii.

Diplomaţia engleză, pentru a avea mână liberă în evenimentele care încep să se deruleze cu repeziciune, prin începerea războiului, difuzează o depeşă lordului Derby, Ministrul de Externe, venind cu noi corijări şi interpretări, la protocolul dela Londra din 31 Martie 1877. Că Rusia a început războiul, înainte de a epuiza toate mijloacele paşnice, iar Poarta a avut nefericita inspiraţie de-a respinge cererile marilor puteri. Derby ameninţa Rusia că luând armele fără să-şi consulte aliaţii, adică marile puteri, s'a separat de concernul european, încât nu se pot prevedea urmările acestei acţiuni.

Deşi diplomaţia ţaristă intuia complicaţiile ce urmau să survină în timpul războiului, în prima fază a refuzat participarea armatei române, considerând că singură putea zdrobi uşor pe inamic, în plus era decisă să reia Sudul Basarabiei, deşi iscălise un document care recunoştea integritatea teritoriului nostru.

"Pe când Marele Duce Nicolae ne îmbia a coopera şi noi, scrie generalul Radu Rosetti, *ţarul şi Gorceacov refuzau orice cooperare românească"*. [4] Dar după cele două atacuri nereuşite în faţa Plevnei, creindu-se o situaţie periculoasă pentru armata rusă, se cere insistent cooperarea armatei române, trimiţându-se cele două telegrame, de către Marele Duce Nicolae. Cu siguranţă, a fost obţinut consimţământul ţarului şi al lui Gorceacov. Diplomaţia ţaristă cunoştea bine oscilaţiile *Foreign Office*-ului şi al curţii vieneze, iar orice insucces pe frontul dunăreano-balcanic, putea avea grave consecinţe politice. Desigur, în locul celor 4 divizii româneşti masate în Oltenia, în decurs de circa două luni se puteau aduce noi regimente de cazaci şi grenadieri dislocate în părţile vestice ale Imperiului, dar pe de o parte timpul presa pe Ruşi la acţiuni rapide, iar pe de altă parte nu era prudent ca zona teritoriilor poloneze să fie descoperită, exemplul puternicelor răscoale din 1830 şi 1863, era încă viu în mintea contemporanilor. [5]

Doleanţa Rusiei de cooperare efectivă cu armata română a fost primită cu satisfacţie la Bucureşti, România dorind, pe câmpul de luptă cu sabia în mână, să legifereze actul dela 9 Mai 1877.

Ofiţerul de stat major belgian van der Stegen, făcând o amplă analiză a războiului din 1877-1878, arăta documentat că cele două insuccese ale Ruşilor la Plevna au modificat raportul de forţe, încât a fost necesară acolo prezenţa Românilor. [6]

La 30 August - al treilea atac asupra Plevnei - şansa a fost tot de partea lui Osman Paşa, iar trupele ruso-române au fost nevoite să treacă la încercuirea zonei şi apoi la asediul cetăţii.

Colonelul Catargi, trimisul Prinţului Milan al Serbiei, raporta de lângă Plevna la 2 Septembrie 1877, că situaţia este gravă şi ţarul este supărat pe Sârbi, că n'au reintrat în război. [7]

De altfel, un colonel rus pleca la Belgrad să solicite intrarea imediată a Serbiei, iar altul la Cetinje, ca Muntenegrenii să dezlănţuie o nouă ofensivă. În acelaşi timp, ţarul, în calitate de unchi al reginei Olga a Greciei, cerea acesteia şi augustului său soţ, să intre în război. Regele George I (1863-1913), era gata să satisfacă această cerere, mai ales că i se promitea Tesalia, Epirul şi părţi din Tracia şi Macedonia, dar coaliţia guvernamentală, sprijinită de Anglia, i se promisese rezolvarea doleanţelor, în schimbul neutralităţii, pentru a nu îngreuna situaţia Imperiului Otoman. [8]

De asemenea, emisari ruşi grăbeau pregătirile în vederea unor declanşări de răscoale ale balcanicilor, aflaţi în spatele trupelor otomane, ca şi pe Egipteni, generalul Fadeiev aflându-se încă din 1875 la Alexandria.

CAPITULAREA PLEVNEI

În acest timp, curtea vieneză devine tot mai rezervată faţă de Petersburg, armata face pregătiri suplimentare, se concentrează trupe spre frontiera sudică, dar nu se depăşesc anumite limite, aşteptând recompensa, adică ocuparea Bosniei şi Herţegovinei.

Anglia, în schimb - folosim surse turceşti* - furniza armament, muniţii şi instructori cu largheţe, colete cu haine şi alimente şi îşi îndrepta flota militară din mediterană spre Strâmtori. [9]

Franţa, care era obligată Rusiei, deoarece practic o salvase dela un nou război din partea lui Bismark în 1875, prin venirea lui Henry Weddington (Englez de origine, naturalizat francez) în fruntea Ministerului de Externe, se orientează tot mai mult spre Anglia şi să acţioneze în comun, cum reiese din circulara sa din 30 Noembrie 1877. [10]

Italia, stătea în expectativă, dar urmărea neliniştită penetraţia Rusiei şi Austro-Ungariei în Sud-Estul Europei, era gata să colaboreze cu Anglia, dorea să pună piciorul în Balcani, ocupând cele două porturi Durazzo sau Vlora (dacă era posibil pe amândouă), deşi atenţia sa principală era îndreptată spre Trentino şi Tunisia. [11]

Bismark, care sfătuise Rusia să înceapă războiul, iar prin acordarea de împrumuturi îl şi accelerase, atât victoria cât şi înfrângerea ţarismului, practic îi dădea mână liberă cancelarului german în centrul şi în Apusul Europei. [12]

În orice caz, în timp ce marile cabinete europene făceau tot felul de speculaţii în vederea obţinerii de avantaje maxime de pe urma războiului, trupele româno-ruse, dând dovadă de abnegaţie şi curaj, strângeau tot mai mult cercul în jurul Plevnei. Marele Duce Nicolae încerca să forţeze victoria şi pe căi psihologice. După căderea cetăţii turceşti din Caucaz, Kars, a fost făcută o pancardă largă de 14 metri şi înaltă de 10 metri şi pusă în faţa poziţiilor turceşti dela Plevna, iar cinci prizonieri turci au fost eliberaţi şi trimişi la Osman Paşa cu numere din ziarul britanic *"Times"*, în care era comunicată căderea Karsului. Evenimentele se derulează, Osman Paşa încearcă spargerea încercuirii care nu reuşeşte şi se predă colonelului Cerchez la 28 Noembrie 1877, cu 34.000 prizonieri, lăsând pe câmpul de luptă 6.000 de morţi şi răniţi. Odată Plevna căzută, comandamentul rus accelerează operaţiunile militare la Sud de Balcani şi cu efortul conjugat al Românilor, Sârbilor, Muntenegrenilor, al voluntarilor bulgari, ca şi al majorităţii populaţiei balcanice creştine aflată în spatele frontului turcesc, care îi sabota, obligă pe Otomani să ceară oprirea ostilităţilor militare şi încheierea păcii.

Astfel, episodul Plevna, dintr'o problemă cu strict caracter militar, a căpătat o semnificaţie politică cu profunde implicaţii de ordin diplomatic la scară europeană şi numai eroismul militarilor români, veniţi la chemarea comandamentului rus, a lichidat acest obstacol, care prelungit, ar fi putut duce la urmări cu totul nepreväzute mai ales pentru Rusia ţaristă.

• • •

Continuare în pag. 17

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

1918 - 1999

BUCOVINA, EXILUL ŞI ŢARA

gânduri prilejuite de Luna Bucovinei la Bucureşti

NUMELE DE BUCOVINA, alături de cel de Basarabia şi de Herţa, a ţinut neabătut la suprafaţă problema Reîntregirii noastre Naţionale. Simboluri ce au pus şi mai pun în relaţii epistolare Români de pretutindeni.

Nicolae Penescu, fruntaş ţărănist de altădată, îmi spunea: *"Este foarte important să se scrie despre Basarabia şi Bucovina o broşură care să explice Occidentalilor Istoria acestor două provincii româneşti"*. Un îndemn, printre multe altele, care a dus la înfiinţarea Editurii *Nistru* din Bruxelles. Editură la care au apărut zeci de titluri de cărţi şi broşuri cu un volum total de 7.500 de pagini şi cu un tiraj de peste 20.000 de exemplare!

De-a lungul celor 25 de ani de Exil mi-a fost dat să întâlnesc mulţi oameni de adevărată integritate românească:

Miron Butariu din Los Angeles, care era convins că *"Basarabia şi Nordul Bucovinei trebue să devină preocuparea fiecărui Român"*;

Brutus Coste din New York, care m'a purtat ori de câte ori veneam în această metropolă, pe la diferite instituţii internaţionale, începând cu Organizaţia Naţiunilor Unite şi terminând cu tot felul de reprezentanţe cu influenţă diplomatică;

Mihai Cismărescu, din München, care, în ciuda ambiguităţii lui Noel Bernard în materie de reîntregire, m'a ajutat să ridic timp de 12 ani la *Europa Liberă* problema teritoriilor noastre ocupate de Ruşi şi Ucraineni;

George Bălaşu din Canada, în a cărui prestigioasă publicaţie, intitulată *"Cuvântul Românesc"*, au apărut până în prezent 200 de pagini de ziar(!) consacrate Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Herţei.

Cum s'ar zice, la acest capitol introductiv, toate bune şi la locul lor. Numai că, oricât de paradoxal s'ar părea, Exilul politic, nu zisa diasporă în general, este privit de mai marii Ţării Româneşti ca o a cincea roată la căruţă. Dovezi?... Cât frunză şi iarbă! Drept exemplu o voi da doar pe aceea că, aflându-se în Occident, cu treabă şi fără treabă, diriguitorii noştri bucureşteni, inclusiv cei de după 17 Noembrie 1996, ca regulă, nu contactează reprezentanţii de nume ai Exilului politic românesc, ci indivizi care, prin lipsa lor de activitate naţională, n'au avut şi nu au nimic comun cu acest mult pătimit Exil!...

CÂTEVA REFERINŢE ISTORICE

Referinţe foarte importante în menţinerea la suprafaţă a problemei teritoriilor româneşti răpite de Moscova în faţa Organizaţiilor Naţiunilor Unite, în faţa Guvernelor semnatare ale Tratatului de Pace dela Versailles, precum şi în faţa a zeci de ambasade dela Bruxelles şi Paris: Frantz Iosif I, Iosif al II-lea, savanţii germani Goehlert şi Hoffman care ne vin în ajutor atunci când, respectiv, afirmă, negru pe alb, că *"Bucovina face parte din Dachia Veche"*, că *"Recensământul populaţiei dela 1776 a dat la iveală că pe atunci era în Bucovina 75 de mii de locuitori"* şi că *"toţi locuitorii aceia era Români şi numai pe ici pe colea se audzea grăindu-se armeneasce şi jidovesce"*, că *"poporul român bucovinean este hăituit de năvălitori barbari din Răsărit"*, etc.

Ca regulă, răspunsurile din partea Cancelariilor Occidentale la întrebările *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale, să zicem, au fost şi sunt în doi peri: *"Ce pretenţii puteţi avea la noi, când ţara-mamă, cum vă exprimaţi, nu pune nicăieri problema reîntregirii sale naţionale"?...*

Aceeaşi indiferenţă din partea Marilor Puteri şi atunci când le dovedim că Stalin îşi lua la 1940 Nordul Bucovinei *"ca despăgubire de 22 de ani pentru cei 22 de ani de stăpânire românească a Basarabiei"*, şi atunci când le spunem că de-a lungul întregii sale istorii Nordul Bucovinei n'a fost niciodată, până la 1940, sub sapog (cizmă) ucrainean etc.

LA DREPT VORBIND,

Ce pretenţii putem avea la Americani sau Englezi care nu vor o Românie mare şi unitară la gurile Dunării, când Preşedintele României se îmbrăţişează cu ocupantul Leonid Cucima, în loc să combată lipsa de bază juridică şi istorică a stăpânirii ucrainene asupra teritoriilor româneşti ocupate cu forţa armată de Stalin?... Să combată şi să ceară Kievului ca frontierele de stat dintre România şi Ucraina să fie cele din 1939. Să condamne faptul mai mult decât flagrant că toate, absolut toate denumirile româneşti de localităţi din Nordul Bucovinei, Nordul şi Sudul Basarabiei au fost rusificate şi ucrainizate!...

De 37 de ani, adică din momentul apariţiei dicţionarului enciclopedic român, care în mare parte numai român nu este, Exilul politic românesc combate enormitatea Academiei Române atunci când, la pagina 434, scrie: *"În 1940, în urma tratativelor dintre guvernul sovietic şi guvernul român, partea de Nord a Bucovinei, locuită în majoritate de populaţie ucraineană care încă în 1918 şi-a manifestat voinţa de a se alipi Ucrainei Sovietice, a intrat în competenţa U.R.S.S."* (sic!)... Până când acel mişelesc ultimatum sovietic din 26 Iunie 1940 va mai fi luat drept...

Tratative?!... Să nu constituie pentru Ţara Românească şi Academia ei de Stiinţe, nici dela 1996 încoace, un imbold faptul că Exilul Românesc infirmă de 55 de ani actualele noastre frontiere din Răsărit şi Miază-noapte şi că acelaşi Exil, de asemenea de 55 de ani, cere revenirea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Herţei la ţara lor mamă - România?...

NU E UŞOR A FI ROMÂN

Între Nistru, Prut şi Siret, la fiecare pas ne paşte şovinismul ruso-ucrainean şi chiar cel basarabean.

Nu avem însă dreptul să nu spunem ceea ce trebuia să spunem în faţa lumii întregi întru readucerea pe cale paşnică la ţara mamă a teritoriilor româneşti furate de Stalin la 1940 şi 1944!

S'o spunem, în frunte cu Preşedintele Ţării, pentrucă însăşi providenţa, cum zicea Timotei Cipariu, *"ne-a conservat un tezaur mai scump decât viaţa, limba! Tezaur care de l-am pierde, mai bine să ne înghită pământul de vii"*...

Nicolae LUPAN

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

REVENDICĂRI ŞI SĂRBĂTORIRI ÎNDOLIATE

Mai bine zis evocări anuale care, de regulă, au loc în cadrul bisericilor ortodoxe şi romano-catolice româneşti de pe tot cuprinsul Globului. Români de pretutindeni, deci, inclusiv cei de etnie rusească, ucraineană, sârbă, bulgară, aromână etc. Cu excepţia Evreilor de care este plină lumea, dar care n'au dorit niciodată să ne susţină în revendicările noastre naţionale!...

Nordul Bucovinei ocupă un loc de frunte şi în literatura Exilului. **Vasile Posteucă**, bunăoară, originar din satul Stăneşti, azi rebotezat de Ucraineni în Stanivţi, şi-a cântat toată viaţa dorul de meleagul său natal: *"De când Ruşii te prădară / N'avem soare nici hodină / Fără tine n'avem ţară, / Bucovină, Bucovină. / Mă adun în amintire / Şi te-aud plângând străină, / Până'n stepele sibire, / Bucovină, Bucovină?!...*

Şi pentrucă veni vorba de *"stepele sibire"*, gândul mă duce la un alt mare Român bucovinean, mult pătimitul **Dumitru Nimigeanu**, ţăran din Terebleceа care, în afară de cartea sa *"Însemnările unui ţăran bucovinean deportat"*, îşi vărsa amarul *"pohodului na Sibir"* şi înstrăinării australiene: *"O, Ţara mea, / Ai fost frumoasă, / Ai fost bogată, / O, mama mea Bucovină, / De ce eşti înstrăinată?*

Românca de pe malul Siretului, din acelaşi sat cu Dumitru Nimigeanu, cunoscută în lumea Exilului ca autoare de cântece populare şi de poezii, **Eglantina Daschevici** a publicat două volume de poezii intitulate *"Ţara mea"* din care voi spicui doar patru rânduri consacrate ţăranului român bucovinean: *"Eu, Moşnean Român, cu frunte'ntunecată gem de jale, / Şi 'ndoit de durere, plâng amarul ţării mele. / Duşmanii mi-au luat ogorul pe care am crescut, / Ogor pe care din moşi şi strămoşi l-am avut.*

Un alt Român bucovinean din Voloca de lângă Cernăuţi, **Dumitru Paulescu**, stabilit din 1944 în Brazilia, scria şi el mai acum vreo 20 de ani în revista *"Cetatea Luminii"* pe care o edita: *"Ridică-te la luptă, Bucovină, / Ridică-te la luptă, ţară muşatină, / Cu Dragoş şi cu zimbrii, Moldova tu de sus, / Ţăranii cu credinţa, ţăranii lui Iisus"*.

În 1984, la Editura Nistru din Bruxelles apărea, sub umila mea îngrijire antologia *"Pământuri Româneşti"*. O lucrare de 400 de pagini pe a căror parcurs zeci de autori, de rând cu Basarabia, scriau şi despre Bucovina. Iar printre ei şi **Alexandru Sever Pop** care, în 1947, la Roma, consacra *"veselei grădini"* alecsandrine versuri de alese sentimente: *"Bucovină Românţă / Cu ochi vii, două scântei, / I-ai ascuns sub năfrămuţă / Că tot curg lacrimi din ei. / Murmură o doină 'n noapte / Că muscalii n'o'nţeleg / Şi-ai să simţi prin tainici şoapte / Că-i cu tine Neamu'ntreg"*.

Vasile Posteucă - pribeagul îi dedica lui **Aron Cotruş**, pribeag şi el, trei strofe intitulate şi ele *Pribeag*, din care o reţin doar pe ultima: *"De-o fi un ceas şi noi nu-l vom pricepe / Şi ne vom da moşia la străin, / Ne mânce câinii inima prin stepe / Acum şi'n vecii vecilor, Amin"*.

Pricepem noi oare acel ceas din moment ce, prin impardonabile ***"sacrificii istorice"*** la nivelul cel mai înalt al actualei puteri legislative şi preşedinţiale, lăsăm de bună voie *"la străin"* Câmpia Basarabilor şi Bucovina cu mânăstiri şi brazi?

Pricepem noi românismul din negură de vremi al bucovinenilor, rusificaţi şi ucrainizaţi prin cele mai diabolice metode moscăleşti, din moment ce poate să ne iasă, prin gura Preşedintelui României, la Mărăşeşti (!), cum că *"trecutul nu ţine de foame"?...*

Pricepem noi oare povestirea lui Aron Pumnul în care tatăl îi zicea fiului că *"Poporul este trupul, ear limba este sufletul naţiei, pentru aceea precum trupul fără suflet este mort, aşa este moartă şi naţia fără limbă"* din moment ce, nici dela 1996 încoace nu protestăm, oficial, nicăieri şi niciodată contra genocidului din Nordul Bucovinei, judeţul Hotin, Sudul Basarabiei şi Ţinutul Herţei?

Pricepem noi oare acel ceas de care ne vorbeşte Vasile Posteucă din moment ce, şi dela 1989 încoace, ezităm să le spunem Americanilor, Englezilor, Francezilor etc., că România fără Basarabia, fără Nordul Bucovinei şi fără Herţa este ca o nuntă fără lăutari?!...

ÎNSEMNĂRI DE DESŢĂRAT

- III -

—Nicolae LUPAN—

Exces de zel, 16 Martie '74

Ziua mea de naştere. Nu invităm pe nimeni. Ca nu cumva să se zică, sau chiar să se gândească numai, că, uite domn'le, le mai arde şi de petreceri. Nici la Chişinău nu chemam pe nimeni. Venea cine ţinea minte şi de fiecare dată casa era plină. Renunţăm tot mai mult la gândul preconceput că Belgienii ar fi oameni distanţi. Nici pe departe. Ba din contră. Ca *"rarităţi sovietice dintr'o republică periferică"* suntem invitaţi pe la case, pe la instituţii. Ca să fim văzuţi în carne şi oase. Invitaţi şi întrebaţi de ce am mai avea nevoie?... Zi de zi, uneori cu noaptea în cap, ni se aduce îmbrăcăminte, încălţăminte, mobilă, televizor, pian... Fără să fim întrebaţi dacă avem nevoie de toate astea. Or, noi toţi cinci suntem îmbrăcaţi şi încălţaţi pentru câţiva ani înainte.

Ceea ce nu ni se aduce, dar de care am avea nevoie, ar fi nişte franci cu care să ne ducem şi noi ca toată lumea pe la magazine ca să ne cumpărăm de-ale gurii. Nevasta mea însă, descurcăreaţă cum este de când ne ştim, a făcut o mare descoperire: pâine ca soarele care nu se vinde în ziua când este coaptă, a doua zi se dă cu jumătate de preţ! În loc de 18 franci - 9!... La fel e şi cu prăjiturile de toată bunătatea şi de toată frumuseţea. Şi mâncăm de ne pocnesc fălcile. Exact ca în vorba cu Maria Tereza, pare-mi-se, *"cine n'are pâine să mănânce cozonac"*.

Coordonate sterile.

Ca unuia ce sunt venit din Basarabia, mi se dau adrese de Ruşi de care e plin Bruxelles-ul. Şi nu că aş fi jurat, dar n'am plăcere să văd vreunul. La insistenţa Svetlanei, accept totuşi, numărul de telefon al unui fost mare bogătaş dela Chişinău pe nume Senadino. Ştiu că în casele lui de pe Alexandru cel Bun, astăzi Bulevardul Lenin, Sovieticii al făcut muzeu de arte. Am umblat şi noi prin zecile de camere ornate şi poleite cum nu mai văzusem. Îl găsesc la telefon. Nu doresc să vorbesc ruseşte, sub pretextul că nu ştiu, iar el zice, vorbă să fie că nu ştie românеşte!... Înţeleg că nu-l interesează Basarabia românească şi pun receptorul. Mi se face scârbă de bogăţia pe care a făcut-o la Chişinău pe spinarea basarabenilor şi-mi zic că oricât l-ai îmblânzi pe lup, pe Rus adică, tot spre pădure se uită!

Azi dimineaţă mi s'a mai dat un număr de telefon al unui basaraben: Nicolau. Îmi place numele lui. E după amiază şi fac numărul. Îmi răspunde o voce de femeie, cu un oribil accent românesc, şi-mi zice: *"dau pe fiul meu"*! Acesta îmi spune că Nicolau-seniorul e mort de câţiva ani şi roagă să fie lăsaţi în pace: *"Avem noi alte griji decât grija Basarabiei"*! Bănuiesc că la mijloc e frica de kaghebe şi-l las în plata Domnului. Deşi mă gândesc, nu fără mânie, că aceştia, ca şi Rusul Senadino, au mâncat 22 de ani pâine românească, vorba plutonierilor din Basarabia de după eliberarea ei din Iunie 1941.

(va urma)

LA DOI ANI DELA MĂREAŢA CACIALMA

——Aurel S. MARINESCU——

În Octombrie anul acesta s'au împlinit doi ani de când s'a semnat tratatul de bază cu Ucraina. Înainte cu luni şi luni până la această semnare, dela Preşedintele Emil Constantinescu - care a dat tonul şi a dirijat desinformarea în legătură cu binefacerile tratatului - şi până la unele voci minoritare şi oportuniste din *"diasporă"*, s'a cântat melodia *"sacrificiului istoric"* ca o condiţie principală de a fi admisă România în NATO. Azi, după doi ani, mai mult ca în acea perioadă de *"îmbătare cu apă"* a tuturor Românilor, apare clar că pactul cu Ucraina a fost un act de trădare naţională prin care s'au cedat teritorii româneşti fără luptă. Prin aroganţă, şiretenie şi lipsa de patriotism a conducerii României de atunci, Ucraina a obţinut: 1) Renunţarea la drepturile Românilor majoritari în ţinuturi fraudulos anexate; 2) necondamnarea pactului nefast Ribbentrop-Molotov şi nedeclararea lui ca nul şi neavenit; 3) neprecizarea frontierelor existente (Braţul Chilia, insula Şerpilor etc.).

Bizare au fost atunci declaraţiile tandemului Emil Constantinescu - Adrian Severin, dinaintea semnării ruşinosului tratat. Preşedintele a declarat la Davos în Februarie 1997: *"România nu trebue să aibă revendicări teritoriale faţă de statul ucrainean pentru a putea incheia mai repede tratatul"*. Oare când Germania la Vest s'a unificat cu Germania la Est, prima a făcut-o ca revendicare teritorială?

"Sacrificiul istoric" după preşedintele ales şi admiratorii săi înseamnă recunoaşterea *"lipsei de pretenţii teritoriale acum şi în viitor"*, adică pentru totdeauna asupra Nordului Bucovinei, Ţinutului Herţei, hotarului de pe braţul Chilia, furtul insulei Şerpilor, Sudului Basarabiei şi abandonarea platformei continentale de 7.500 km pătraţi.

Într'un interviu acordat atunci ziarului *Pravda*, Emil Constantinescu a declarat: *"azi, nu se simte nici un pericol din partea Rusiei şi interesele Rusiei nu contravin intereselor româneşti"*. Deci febra NATO de atunci, dinaintea semnării tratatului, a fost creată artificial, iar *"sacrificiul istoric"* nu a fost făcut de teama vecinului din Răsărit, ci de dragul prietenosului Apus, care a cerut acest lucru.

Multe afirmaţii stranii au fost făcute atunci de preşedinte şi Ministrul de Externe Severin, cât şi de o infimă minoritate care le-a ţinut isonul. Astfel Severin declara: *"De independenţa şi suveranitatea Ucrainei depind foarte mult liniştea şi securitatea noastră naţională"*, şi *"nu este suficient să o recunoaştem, ci chiar să le susţinem prin toate mijloacele politice şi juridice ce le avem la îndemână"*. De necrezut pentru un oficial al guvernării de atunci, care vorbea de parcă era agent al unei puteri străine.

În acea perioadă premergătoare semnării tratatului, purtătorul de cuvânt MAE de atunci, ziarista Gilda Lazăr, într'o declaraţie în cel mai clasic stil stalinist al limbii de lemn, în mod impertitent declara *"agitaţia negativă, ce se face în jurul semnării tratatului româno-ucrainian nu este expresia forţelor patriotice, ci acţiunea unor cercuri străine de interesele ţării"*, doritoare ca România să rămână în afara structurilor europene şi euro-atlantice... Şi tot dânsa mai declara: *"MAE nu va ceda în privinţa intereselor legitime ale României"*. Distinsa doamnă făcea abstracţie că imensa majoritate a Românilor, cei mai buni dintre ei, erau împotriva dictatului ucrainian şi al cedării teritoriilor străbune. Dacă Gilda Lazăr declara atunci că: *"Efortul MAE în cadrul negocierilor este orientarea către apărarea identităţii etnice lingvistice, culturale şi religioase a Românilor care locuiesc în Ucraina"*, ziarul ucrainean *DENI* din Kiev interpreta tot atunci, drepturile legitime ale minorităţilor române din Ucraina ca fiind: *"suportul unor revendicări teritoriale iar instruirea tinerilor români de cetăţenie ucraineană, ca scheletul unei coloane a cincea organizată în scopuri diversioniste"*.

Tratatul nu le-a adus nimic bun compatrioţilor din Ucraina, căci dacă s'a aşteptat că după semnarea Tratatului situaţia minorităţii române se va îmbunătăţi, în realitate nu s'a schimbat nimic. Ba din contră, situaţia s'a înrăutăţit în special în învăţământul în limba maternă. Astfel: Limba română nu a mai fost obiect de predare în Ucraina, iar şcolile româneşti, cu precădere în Nordul Bucovinei au fost sistematic închise. Viaţa Românilor din Bucovina, sub toate aspectele este şi mai grea, supusă unor presiuni greu de imaginat. Viaţa socială, religia, învăţământul în limba română, istoria Bucovinei, vestigiile istorice, mărturiile continuităţii Românilor pe meleagurile bucovinene, totul, absolut totul este mutilat. Tot ceea ce înseamnă românism este sub presiunea unui proces de eradicare. Se afirmă la televiziunea ucraineană că în România trăiesc 300.000 de Ucraineni iar în Ucraina doar 200.000 de Români. În realitate sunt peste 1 milion de Români.

Interersant este că se continuă diversiunea rusească de împărţire a etniei române, în Români şi Moldoveni şi această diversiune este alimentată zilnic, iar locuitorilor Herţei li se inoculează ideea că ei sunt *"herţeni"*.

În istoria Ucrainei, ţara noastră este descrisă ca o *"fiară mică"* care se furişează pe lângă leii mari, aplică lovituri neaşteptate vecinilor şi le fură teritorii. În ce priveşte 1918, presa ucraineană descrie Basarabia şi Bucovina ca fiind teritorii ale nimănui ocupate de soldaţii români. De asemenea, se afirmă că Românii sunt complexaţi de ideea României Mari.

Cunoscând astăzi, urmările dureroase ale Tratatului cu Ucraina - cine oare poate fi considerat ca făcând *"agitaţie negativă"*, că ar fi făcut parte din acele cercuri străine de interesele ţării? Iar cei ce au cedat teritorii şi sunt vinovaţi de trădare naţională, sunt acele *"forţe patriotice"*? Răspunsul nu ni-l poate da Dl. Severin care este azi *"centru rătăcitor"* al PD, nici distinsa purtătoare de cuvânt, fostă ziaristă, fostă profesoară suplinitoare, azi fiind *"om de afaceri"* în USA.

În infamosul tratat se vorbeşte separat privind regimul frontierei dintre cele două state, care *"vor soluţiona problema delimitării platoului lor continental şi a zonelor economice exclusive în Marea Neagră, pe baza principiilor şi procedurilor convenite printr'un schimb de scrisori între miniştrii afacerilor externe, efectuat odată cu semnarea prezentului tratat. Înţelegerile convenite. în acest schimb de scrisori vor intra în vigoare simultan cu intrarea în vigoare a acestui tratat"*.

Numai că ministrul de atunci, Dl. Severin, a uitat să comunice dacă s'a făcut acest schimb de scrisori şi cum s'a prezentat problema delimitării frontierei pe platoul continental de 7.500 km pătraţi, bogat în petrol şi gaze, unde Ucrainenii deja au concesionat exploatarea unor companii străine.

In articolul 20 al Tratatului se spune că părţile contractante vor colabora în scopul conservării şi restaurării monumentelor istorice, culturale şi a locurilor memoriale româneşti în Ucraina, respectiv ucrainene în România, şi al asigurării accesului la acestea în conformitate cu legislaţia fiecărei părţi...

Cum se aplică acest articol astăzi? Pe pământurile Românilor din Cernăuţi s'au ridicat cartiere întregi de vile în care locuiesc Ucrainenii veniţi din Kiev şi Lvov. Cartierele compacte de Români au fost distruse, iar locuitorii lor dispersaţi în cartiere mărginaşe. În sediul fostei Mitropolii a Bucovinei a fost instalată Universitatea de stat. Biserica metropolitană este închisă, la fel ca sala de marmură în care Iancu Flondor a semnat alipirea Bucovinei la trupul ţării. Pe pământul românesc al Bucovinei, românismul se stinge, încet şi dureros. Ştiu oare semnatarii Tratatului că astăzi art.20 se aplică astfel: Cetatea Hotin a lui Ştefan a fost construită de Turci şi cucerită de Cazaci. Despre Moldova şi Ştefan cel Mare nici o vorbă. Cu câtva timp în urmă, pe acest loc, s'a înălţat un monument dedicat *"bravilor Cazaci care i-au înfrânt pe Turci"*. Stemele Moldovei au dispărut de pe frontispiciile cetăţii, iar inscripţiile au fost distruse. Biserica are nume slavon şi acoperişul vopsit în culorile Ucrainei. Au dispărut icoane, fresce, totul este acum devastat, iar înăuntrul cetăţii se află un restaurant. O placardă informează că cetatea face parte din patrimoniul Ucrainei.

Dar, acest lucru se întâmplă peste tot. Satele româneşti au devenit ucrainene. Dăm ca exemplu satul Ojava unde exista un cimitir al ostaşilor căzuţi în luptă în 1941, crucile au fost vopsite cu grije încât numele scrise pe ele au dispărut, iar sătenii de azi, ştiu că aici sunt Turci. De fapt, situaţia aceasta se prezintă pe tot malul Nistrului; cruci ascunse, vopsite sau cu inscripţii scrise în ucraineană.

La Cernăuţi, cimitirul ostaşilor români a fost distrus. Pe noile pietre funerare impresionante sau la gropile de gunoi se află cruci rupte pe care se pot descifra nume de ostaşi români. Mormintele sunt profanate, ca de exemplu mormântul lui Iancu Flondor, care a fost ascuns şi piatra funerară îndepărtată, iar în locul ei a fost pusă o cruce cu nume polonez.

Articolul 4 din Tratat menţionează că *"Părţile contactante reafirmă că persoanele la care se referă acest articol au, în deosebi dreptul de a exercita în mod individual sau împreună cu alţi membri ai grupului lor, la liberă exprimare, la menţinerea şi dezvoltarea identităţii lor etnice, culturale, de limbă şi religioase, dreptul de a-şi menţine şi dezvolta propria lor cultură, la adăpost de orice încercare de asimilare împotriva voinţei lor... ş.a.m.d.* Ucrainenii au semnat ceea ce niciodată nu au respectat, ei fiind siguri că cei 1 milion de Români, vor trăi ca Ucraineni, rusificaţi în Europa de mâine.

Ne întrebăm: A monitorizat oare conducerea României felul cum se aplică în Ucraina Tratatul? Afirm cu toată convingerea că tratatul intrat în vigoare la 22 Octombrie 1997 nu a adus nici o ameliorare în situaţia grea a Românilor din Ucraina. Guvernele României din această perioadă nu au intervenit deloc în favoarea lor, deci în respectarea Tratatului.

Ca să ilustrez cum se respectă acest tratat, sesizez numai că Românii întorşi cu diplome universitare dela Bucureşti în Ucraina, diplomele nu le sunt recunoscute, şi în plus sunt acuzaţi de a fi pregătiţi ca teroriştii pentru a răsturna regimul constituţional din Nordul Bucovinei. Guvernul dela Kiev a trecut de fapt la ucrainizarea forţată.

Ca încheiere, trebue menţionat că cedarea acestor teritorii româneşti nu a fost niciodată aprobată printr'un REFERENDUM de poporul român. Şi pentru a dovedi greşeala făcută, vom cita pe Corneliu Coposu: *"noi trebue să avem în faţa ochilor, totdeauna, imaginea unei Românii întregite, căci nu putem renunţa la idealul nostru de reîntregire naţională. Românii trebue să aibă ca obiectiv reintegrarea Basarabiei şi Bucovinei la patria mamă"*.

Celor care din ştie ce motive ascunse au susţinut acest tratat, noi cei foşti în gulagul românesc le spunem că avem o altă părere, exprimată de unul dintre fraţii noştri: *"De-o fi un ceas şi noi nu l-om pricepe / Şi ne-am lăsa moşia la străini, / Ne mânce câinii inima prin stepe / Acum, şi-n vecii vecilor, AMIN!*

ROLUL DECISIV AL PLEVNEI

Urmare din pag. 15

Articolul de faţă pe care cititorii ziarului *"Cuvântul Românesc"*, au avut ambilitatea să-l lectureze, datorită amabilităţii Doamnei Mihaela Moisin şi Domnului George Bălaşu, a fost prezentat la o sesiune ştiinţifică în anul 1976 la Plevna, patronată de Sovietici şi la care au participat istorici civili şi militari din aşazisul lagăr socialist. Au fost şi doi istorici finlandezi, deoarece la Plevna, în 1877, au luptat în cadrul armatei ruse şi unităţi finlandeze, deoarece Marele Ducat al Finlandei făcuse parte din Imperiul ţarist în perioada 1809-1917.

Materialele au fost strânse urmând să apară la Moscova într'un volum. Volumul nu a apărut nici până astăzi, deoarece am refuzat să retuşez materialul, care diminua după părerea lor, rolul armatei ruseşti scotea în evidenţă aportul românesc dela Plevna, care a făcut mai repede ca balanţa victoriei să-i dezavantajeze pe Otomani.

Deşi au trecut 23 de ani, materialul vede acum lumina tiparului, autorul având tot respectul pentru acei care citesc ziarul şi vor să cunoască adevărata istorie a poporului român.

50 de ani de experienţă în învăţământul superior românesc, ca şi tot atâţia în cercetare, să-mi dea dreptul de-a scrie o sinteză a istoriei poporului român, iar serialul respectiv să vadă lumina tiparului în coloanele periodicului *"Cuvântul românesc"* din Ianuarie 2000.

GENERALUL MIHAIL CRISTODUL CERKEZ COMANDANTUL DIVIZIEI A 2-A, ALE CĂREI TRUPE LA 28 NOEMBRIE 1877 AU PĂTRUNS PRIMELE ÎN PLEVNA

1) Pentru amănunte vezi: **Nicolae Ciachir**, *Războiul pentru independenţă în context european* (1875-1878), Bucureşti, 1977.

2) Sbornik Materialov. *Istoria veonnogo iskustva*, tom.II, Moscova, 1951, p.394.

3) Cem Atabayoglu, *"Gazi Osman Paşa"* în *"Pirelli"* (Istanbul), nr.139 (1976).

4) **Generalul Radu Rosetti**, *Partea luată de armata română în războiul din 1877-1878*, Bucureşti, 1926, p.74-75.

5) Histoire de Pologne, Warszawa, 1972, p.485-490.

6) **Van der Stegen**, *Conference sur la guerre d'Orient en 1877-78*, Bruxelles, 1880, p.15-16.

7) Arh. Inst. Ist. Beograd, fond Iovan Ristici, sign. XIX/1, doc.37.

8) **G.I. Markopulos**, *King George I and the expansion of Greece 1875-1881, in "Balkan Studies"*, nr.1 (1968), p.21.

9) *Izvori za Bălgarskata istoria*. Tom.XVII (1877-78). Turski izvori, Sofia, 1973, p.73.

10) **Gh. Bloch**, *Les relations entre la France et la Grande Bretagne (1871-1878)*, Paris, 1955, p.195-196.

*) Vorba de documentele frontului balcanic turcesc, capturate de Ruşi, astăzi depozitate la Sofia şi din care Bulgarii au publicat în 1973 un volum pe care-l citâm în studiul de faţă.

11) *Archivio storico del Ministero degli Affari Esteri*, Roma. Microfilm păstrat în Arhiv. Makedonije, Skoplje, inv.M/172; vezi şi **G. Candeloro**, *Storia dell Italia moderna*, tom.VI, Milano, 1974, p.130-131.

12) Pt. amănunte vezi: **J.P. Taylor**, *Bismark, the Man and the Statesman*, Londra, 1955; vezi şi **W.N. Medlicott**, *Bismark and modern Germany*, Londra, 1965

Nicolae CIACHIR

FARA ARMÂNEASCĂ

Eroi anticomunişti

RADU MUŞAT

Mihai S. DERDENA

Tot cu prea mare întârziere am luat cunoştinţă şi de moartea acestui luptător anticomunist din prima linie.

Radu Muşat, Aromân după tată (*"muşat"* însemnând *"frumos"* în dialectul său patern) şi Dacoromân după mamă, se născuse într'o casă plină de copii şi de nevoi din cătunul Panţoi al comunei Patru-Fraţi de lângă Urziceni. În timpul regimului comunist, şi localitatea Patru-Fraţi pierzând rangul comunal, decade la cel de cătun. Astfel, ambele sate - Panţoi şi Patru-Fraţi - sunt plasate în subordinea comunei Adâncata din actualul judeţ Ialomiţa (cândva făcuseră parte toate cele trei sate din judeţul Ilfov).

După ce absolveşte şapte clase elementare la şcoala comunală din Patru-Fraţi, adolescentul Radu Muşat, la doar 15 ani neîmpliniţi, începe dura şcoală a vieţii, ca navetist, la Bucureşti, unde deprinde iute, fiind deosebit de inteligent şi de docil, meseria de lăcătuş, prin ucenicie la locul de muncă. Este profesia pe care o va practica în toată perioada de muncă, până la pensionare, şi numai la întreprinderi bucureştene.

Încorporat în 1955, când avea 20 de ani, a fost repartizat, spre a satisface serviciul militar, la cunoscuta (şi, pare-mi-se, unica) unitate de paraşutism din Buzău. Acolo, se împrieteneşte cu tinerii paraşutişti, de seama lui, Dan Spiridon, Stan Barbu, Ion Bârgăuanu şi Constantin Adăscăliţei, care proveneau din judeţele Iaşi, Teleorman, Neamţ şi Roman. Toţi cinci erau unu şi unu: cu chipuri rupte din soare şi cu inimi curate de autentici Români. Caracterele le erau alese şi neprihănite fiindcă îşi trăgeau sorgintea din mediul românesc cel mai sănătos, cel ţărănesc, în care putregaiul comunist pătrunsese cu extrem de mare dificultate şi în chip nesemnificativ.

Ştiind prea bine cât de greu şi de umilitor se trăia în toată ţara - ocupată de Rusnaci barbari, care şi minţeau pretinzând că ne-au eliberat -, îndeosebi la sate, aceşti tineri superbi, uniţi prin credinţa în Dumnezeu, prin iubirea de neam şi de glie, prin puritate şi bărbăţie, au jurat, în adâncă taină, ca, sub conducerea lui Dan Spiridon, soldat şi acesta, dar ceva mai şcolit decât ceilalţi patru, şi viteaz precum legendarul Dan, căpitan de plai, să se pună, trup şi suflet, în slujba dezrobirii Patriei, hărţuindu-l pe invadatorul perfid, nesăţios şi batjocoritor. Aşteptau doar clipa propice ca să treacă dela vorbă la faptă. Iar prilejul favorabil nu se lăsă prea mult aşteptat, ci se ivi când ei începeau al doilea an din stagiul militar. Taman atunci (în ultima săptămână a lunii Octombrie din 1956) se declanşează Revoluţia Anticomunistă din Ungaria. Timp destul ca să acţioneze - prin minarea şi distrugerea podurilor de pe căile ferate şi de pe şoselele pe care treceau trupele sovietice invadatoare către Ungaria şi către Bucureşti - n'au avut pentrucă, încercând să dea amploare organizaţiei lor clandestine prin recrutarea de noi membri, sunt depistaţi, arestaţi şi condamnaţi la cele mai de temut pedepse privative de libertate.

Însă credem că-i mai nimerit să vedem sentinţa lui Radu:

"Inculpatul Muşat Radu a participat împreună cu Spiridon Dan şi Barbu Stan la audierea posturilor de radio imperialiste.

În ziua de 28 Octombrie 1956 a luat parte la adunarea din duba aflată în curtea unităţii, împreună cu Spiridon Dan, Barbu Stan şi Bârgăuanu Ion, unde, comentând ştirile auzite la postul de radio Paris, au purtat discuţii cu caracter duşmănos la adresa regimului democrat popular din ţara noastră.

Cu această ocazie, Spiridon Dan le-a expus un plan de acţiune ce urma să fie pus în practică în cazul în care s'ar fi petrecut şi în ţara noastră evenimente similare celor din Ungaria, precum şi un plan de atragere a celorlalţi militari, de partea sa.

Inculpatul Muşat Radu a fost de acord cu aceste planuri ale lui Spiridon Dan, care afirmase că se va alătura rebelilor şi va lupta contra comuniştilor.

Făcând aplicaţiunea art.1 lit.c şi art.7 din D.199 şi art. 304 şi 463 c.j.m., condamnă pe Muşat Radu la 20 (douăzeci) de ani muncă silnică pentru crima de uneltire împotriva Securităţii interne a R.P.R. cu acordare de circumstanţe atenuante".

Sentinţa va rămâne definitivă prin respingerea recursului.

Iată şi celelalte condamnări: Spiridon - muncă silnică pe viaţă, Barbu - 25 de ani, Bârgăuanu - 15 ani şi Adăscăliţei - 7 ani. Interesant şi deosebit de elocvent este faptul că Dan Spiridon şi Stan Barbu fuseseră condamnaţi, de prima instanţă, la pedeapsa capitală.

Pe toţi aceşti tineri, excepţional de temerari, i-am cunoscut încă din primăvara anului 1957, în camera 36 a secţiei a III-a a temniţei Jilava. Pe doi dintre dânşii - Radu Muşat şi Stan Barbu - aveam să-i revăd, în anul următor, la Gherla, petrecând împreună, în această puşcărie, multă vreme. Astfel, ne-am putut cunoaşte bine şi am devenit prieteni pe vecie (socotind şi viaţa de apoi).

Intrând în camera 36 din reduitul Jilavei, pe la miezul unei nopţi viforoase de Martie, în 1957, primul care s'a apropiat de mine când mă aflam încă la uşă, ezitând să avansez în bezna dintre paturile suprapuse, luându-mă, apoi, ca vecin cu patul, a fost Radu Muşat. Mustaţa mare, stufoasă şi neagră, cu care venisem dela penitenciarul-spital Văcăreşti, îl impresionase atât de puternic pe Radu încât acesta mă porecli, chiar din clipele acelea *"haiducul"*. Slaba lumină electrică, întunericul nopţii viforoase şi culoarea închisă a tenului, nu doar a părului, îmi creau asemenea alură.

Nu era înalt acest Radu, dar avea energie cât un vulcan nedomolit. Asemenea calului de curse, era greu de strunit în clocotu-i de vigoare. Ca să-şi astâmpere pofta de muncă, se oferea zilnic să ajute la curăţenie pe deţinuţii de serviciu sau chiar să-i înlocuiască pe cei vârstnici la treburile din celulă. Nu pretindea vreo plată, dar, dacă i se oferea, în plus, puţină mâncare ori o bucăţică de pâine (de mămăligă sau turtoi), pentru neîncetatele servicii suplimentare, pe care le efectua în fiecare zi, nu refuza. A rămas în amintirea camarazilor săi ca un strălucit exemplu de vrednicie, de curăţenie şi de ordine. Se mirau orăşenii şi nu le venea să creadă că un fiu de ţăran din prea înapoiatul sat Panţoi, care nu apare pe nici o hartă geografică, poate fi la fel de igienic şi de ordonat ca un German. Cât de mult îi detesta Radu pe turnători aveam să mă conving în camera 71 a celularului Gherlei, prin 1959, când îl stâlceşte în bătaie pe un informator cu numele Ianoşevici, care ne denunţase la politrucul Domokoş pe cei ce organizam, cu risc continuu, slujbe religioase. Deşi clocotea de ură, mai cu seamă împotriva gardienilor bestiali (precum fraţii Şomlea) şi a cozilor de topor (a iudelor din rândul nostru ca Ianoşevici, Ivasiuc şi alţii), totuşi ştia nu numai să râdă din când în când, dar şi să păstreze mai mereu o mină jovială, confirmându-şi prenumele (care în vechea limbă slavă semnifica *"bucuros"*). Păstra dela mama şi acest din urmă dar, nu doar hărnicia.

În schimb, dela celălalt părinte moştenise forţa, hotărîrea, curajul, demnitatea, spiritul justiţiar şi o minte ascuţită, deosebit de organizată şi de receptivă. Cele două însuşiri din urmă i-au înlesnit învăţarea cu uimitoare rapiditate a zeci de mii de versuri, aparţinând unei impresionante varietăţi de autori români şi străini, din felurite curente literare, începând cu Homer şi terminând cu Dumitru Iov, pe care l-a cunoscut în temniţă. Însă preferinţele i s'au îndreptat - aidoma celor mai numeroşi prizonieri anticomunişti - către Mihai Eminescu, Nichifor Crainic şi, îndeosebi, către Radu Gyr, cel mai îndrăgit şi mai cunoscut poet de după gratii.

Având prea mare vechime în muncă (din pricină că începuse să lucreze încă din toiul adolescenţei), a putut să se pensioneze la 55 de ani, în 1990, încadrându-se perfect în prevederile unui decret, care cobora vârsta de pensionare cu 7 ani, pentru ambele sexe, dacă era satisfăcută condiţia sine qua non ca vechimea în activitate să fie de minimum 30 de ani, la bărbaţi, şi de 25 de ani, la femei.

Astfel, avea să beneficieze de mai mult timp liber, pe care-l va folosi vizitându-şi mai des rudele apropiate din satu-i natal. Cum satul Panţoi se afla în proximitatea comunei în care eu îmi exercitam profesia de dascăl, nu-i era deloc greu lui Radu să facă frecvente popasuri la şcoala aceea şi să asiste, uneori, la orele mele de curs.

Asemenea multor confraţi de patimi, ştia din închisori, cum am mai relevat, puzderie de versuri, îndeosebi din creaţia neasemuiţilor poeţi Eminescu, Gyr şi Crainic. Ca să-i stimulez pe cei mai numeroşi dintre discipolii mei, care nu erau capabili să memorizeze nici măcar micul fragment din Scrisoarea III, reprodus în manualul de lecturi literare al clasei a VI-a, îl rugam pe Rdau să recite în întregime această capodoperă eminesciană. Alteori, în varii clase, am recitat împreună, tot dela cap la coadă, *"Doina"* de Eminescu, amplele poeme *"Balada codrului fără haiduc"* şi *"Balada clopotarului din stele"*, ambele de Radu Gyr, precum şi *"Baldovin şi Mădălina"* de Nichifor Crainic. Elevii jubilau şi ne tot cereau astfel de nutriment spiritual.

Dar, aflând directorul acestea, s'a mâniat cumplit şi i-a interzis lui Radu să mai intre în şcoală, iar pe mine m'a ameninţat, tot în faţa clasei, cu *"o nouă îndepărtare din învăţământ"* de voi continua să fac elevilor *"educaţie legionară"*. Cu toate că nici un vers dintre cele declamate de noi nu era, *expresis verbis*, legionar, noi am luat acuzaţia directorului comunist ca o laudă. Teribil de mâhnită şi în mare pagubă spirituală va rămâne şcolărimea în urma măsurilor coercitive, dăunătoare coeducaţiei, adoptate de conducerea hapsână şi stupidă a şcolii aceleia.

La puţini ani după aceea, afecţiunea gastrointestinală, de care suferea Radu din închisoare, se agravează, dând în cancer. Este cauza decesului, produs în Aprilie 1997, la etatea de 62 de ani, neîmpliniţi.

Radu Muşat va trăi în amintirea camarazilor de crez, care l-au îndrăgit ca pe unul dintre puţinii tineri din anii comunismului, care a cutezat să nu se înfrăţească, ci să dea piept cu Satan, întrupat în balaur roşu, bolşevic.

Ne mângâie nădejdea, chiar certitudinea, că Părintele Luminii şi al Vieţii, Judecătorul Suprem şi Drept, Ocrotitorul celor ce au luptat pentru Sfânta Cruce, l-a aşezat pe acest martir la dreapta Sa, în rândul îngerilor din Invincibila Legiune a Arhanghelului Mihail. Aşa să-ţi ajute Dumnezeu, Radule!

ANTOLOGIA POEZIEI ROMÂNE CONTEMPORANE

IPUCRITA

Alexandru MUŞINA

Astă seară da ploaie. Nalbastru-încl'is
I ţerlu di didindi di casi.
Sîndzli a meu i plin di grăsiñi, di peatiţi,
Îl'i ῡini s-voamă.

Ma, nu-ari ţiva. Da ploaie. Hiu singur.
Sâhatea a mea i cu doauă oari ninti.
Câmeaşa
Cu dundzli albi şi gri i proaspit spilată.
Sâhatea din turn bati trei-cireclu, ţi că
Turnul agârşiră s-lu facă.

Astă seară îñi scot pîrpodzli şi-ñi mutresc
Dzeadzitli di la cicioari: vînoasi, nervoasi.
Nîsi au unâ isturie, au amintiri, au planuri
Mâriti, tră ῡinitor.
Li stringu cu mîna, li îngăldzăsc, chealea a
Lor i uscată. Sum eali
Dzaţi iniñi ñiţ bat plini di vreari,
Tandri, ricunuscătoari.

I ahînt lìşor s-comuniţ, s-ti-achicăseşti,
Aşi lişor era si tindu mîna,
S-ti l'iau di guşă şi s-îngrec. Aclo, la
„Havana", anda întră lambriuri beam rom şi
Nu vreai s-mi mutreşti într-ocl'i. Aclo, la
Amari, anda n-agiucam „Master mind" şi
sexu-ţ
Ca 'nă ciupernică laie ñi rînjea. Aclo,
În Cişmigiulu cu babi şi soldaţ
Pri banca veardi, printră castañi înfluraţ.

Tora eram diparti. Isturia vai era
Mult ma dialihea. Tatl'i grasl'i
Nu mata va-ñi zburau cu pirifañi, s-itie.
Dadili nibitisiti
Nu va mi-aradeau, s-nu va mi-ancuparau.

Tora isturia
Mult ma clară şi simplă vai era.
Ca 'nă vulă. Cu 'nă vulă
Va s-bitisea. Ş-nu va inghl'ita aşi.
Aşi cum eu u ştiu, cum tini
U avuşi şi agirşită.

„Lingoari greua li-agudi pravdzli
primveara aţea,
Duhuri duşmani intrară tru oamiñi
şi seamni
Di năvăliri, di vîrῡeari intră ma mirl'i a
Amirăril'ilor aspusi pri ţer".
Ma, hil'ilu-a ftohlui
Unoară maşi u-aducheaşti
primveara dialihea,
Ş-di lîngoari, seamni nu-ari ananghi.
Ma, hil'ilu
A ftohlui unoară ş-aducheaşti truplu putut,
Ma putut di fîrni, unoară ducheaşti că-l'i
Ascapiră loclu în dzari.

Ş-tră el, atumţea, nu cadi rigeaie,
Niţi tră alţ, numaşi năval'i
Nifurlu-n sus, hil'ilu a ftohlui,
Aţel tră cari unoară maşi ocl'i-a domniţal'ei
Înῡilicesc sum mur di orixi tinîră,
ş-di ñirari.

„Şi si cadi, îndreptu, s-l'i si şcurteadză
Lîvoasa-l'i hălată, s-u da la cîñi;
Ş-el s-lu însimneadză gileatlu
Cu foc, s-pimt s-tal'i sari".

Era primveară. Fumuri umidi prit văl'i,
ş-pri dzeñi
Pilpeţ şi ñiţîşori. Seamnili-a lunil'ei
Apa nu u cutrubură dicît tr-aţel
Cari sta s-li veadă. Nu tră lăvoasa hălată
Cari vâroară va doară.

Era primveară. Hil'ilu a ftohlui vidzu
Cheatra a lunil'ei buburidzînda
pri sum streahă,
Vidzu zvăcnitlu-a ocl'ilor di
orixi-a domniţal'ei.

În rest,
Tuti sunt unâ isturie scrisă di nîşi.
Ma eu nu voi s-u ghivasesc, ş-pri cari
Nu ştiu s-u ghivăsesc...

(fragment)

În grai aromân de
Hristu CÂNDROVEANU

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu — Sergiu Grossu
Eugen Bârsan — Dumitru Filip
Radu Enescu — Mihaela Moisin
Zahu Pană

APEL

Au fost tipărite volumele I şi II din *"Istoria Transilvaniei"* de Anton Moisin. Ele formează prima parte a acestei lucrări, intitulată *"Fundamentalele drepturi româneşti în Transilvania"*, în total, cele două volume au 1.200 de pagini şi cuprind zeci de mii de dovezi privind continuitatea neamului nostru în Transilvania din 300 i.Chr. până în 1300 d.Chr. (şi ulterior). Pentru prima dată s'a reuşit prezentarea dovezilor arheologice pentru *"mileniul întunecat"* (271 - 1300 d.Chr.) la fiecare judeţ şi zonă a Transilvaniei (deci *"pe orizontală"*) şi la fiecare secol (deci *"pe verticală"*), ceea ce elimină definitiv orice teză maghiară sau de altă provenienţă contrară continuităţii româneşti. Cele două volume costă în total $ 70 USD.

Ar fi bine dacă o fundaţie românească sau altcineva dintre Români ar face un act de mecena asigurând financiar şi tehnic traducerea şi tipărirea traducerii celor două volume, care cuprind şi argumentele: numismatic, lngvistic, etnografic, creştin, epigrafic etc., într'o limbă de circulaţie internaţională, pentru a fi difuzate guvernelor şi ambasadelor din Occident. S'ar lămuri toţi asupra drepturilor istorice incontestabile ale Românilor asupra Transilvaniei. Lucrarea se bazează pe 1.100 de studii şi lucrări de specialitate recente.

Doamne ajută !

Pr.Prof.Dr.Anton MOISIN
(Str. Stadionului, 10/4, 2342 -Victoria, Jud. Braşov, România)

AMBASADA ROMÂNIEI OTTAWA - CANADA

Ambasada României face cunoscut că, începând cu data de 1 Ianuarie 2000, vizele de intrare în România vor fi acordate numai la misiunile diplomatice şi oficiile consulare româneşti din străinătate. Ele nu vor putea fi obţinute direct la punctele de trecere a frontierei române.

Măsura este impusă de normele europene în materie de vize şi este prevăzută la art. 12 din Legea nr. 56/1992 privind frontiera de stat a României.

Ministerul de Interne - Poliţia de Frontieră - va acorda, numai cu titlu de excepţie, la punctele de frontieră, vize de intrare şi de tranzit pentru situaţii excepţionale care vor fi stabilite de Ministerul de Interne împreună cu Ministerul Afacerilor Externe şi se vor referi la: dezastre, calamităţi naturale, accidente, decese, îmbolnăviri neaşteptate, misiuni de inspecţie ale funcţionarilor internaţionali în România.

Pentru escale pe aerodromurile româneşti, fără părăsirea zonei internaţionale de tranzit, nu sunt necesare vize de tranzit.

Ottawa, 15 Octombrie 1999

CENTRUL EXPOZIŢIONAL "CONSTANTIN BRÂNCUŞI" DIN MONTREAL

În întâmpinarea anului 2000, Centrul expoziţional *"Constantin Brâncuşi"* din Montreal, a găzduit între 12 şi 21 Octombrie, expoziţia internaţională *"LUMIERE ET SYMBOLE"*, care a cuprins 122 opere din domeniul picturii, sculpturii, artelor grafice şi fotografiei.

Vernisajul expoziţiei, la care au participat 146 persoane, a început cu rugăciunea şi binecuvântarea lucrărilor de către Părintele Dr.Petre Popescu, după care, directorul expoziţiei, pictorul Ion Lăcătuşu, a explicat semnificaţia titlului *"Lumină şi simbol"* şi i-a prezentat publicului pe artiştii participanţi.

Participarea a 36 artişti din România, Canada, Italia, Germania, USA, Franţa, Elveţia şi Letonia, a deschis publicului un evantai variat şi multicolor de teme, genuri şi stiluri originale, unele mai puţin cunoscute până acum, chiar şi amatorilor de artă.

Pe plan cultural, succesul şi diversitatea acestei expoziţii a prilejuit contacte interesante şi valoroase între organizatori, artişti din diferite ţări şi publicul amator de artă, canadian, - ca un omagiu adus geniului nostru naţional, de valoare internaţională, Constantin Brâncuşi.

Corespondent

-NOUTĂŢI EDITORIALE-

O Lumină - Poezii dela Dumnezeu, de George Băjenaru, este o carte de poezii religioase, apărută recent la editura ***Cerna*** din Bucureşti. Apariţia acestui volum este până în prezent un fenomen singular, pentrucă nu ne este cunoscută existenţa unui volum de poezie religioasă românească scris în afara hotarelor ţării.

Comparându-l cu marii poeţi ca Vasile Voiculescu, Nichifor Crainic şi Radu Gyr, care de fapt au pus temeliile poeziei creştine moderne în literatura română, ar fi impropriu dacă l-am considera pe George Băjenaru doar un simplu continuator al acestora. George Băjenaru nu numai continuă perspectivele deschise de poeţii anteriori, ba mai mult, deschide noi perspective, poezia dumnealui fiind o poezie românească religioasă, scrisă în Exil. Cititorii interesaţi se pot adresa direct autorului. - 10 Crescent Rd. Belmont, MA, 02478. Tel 617- 484 7389.

Prizonier în propria ţară

O trilogie de excepţie a suferinţelor din gulagul comunist român. Autor: Aurel Sergiu Marinescu, N.Y, USA, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Trilogia are 1070 de pagini. În ţară s'a vândut aproape în totalitate tirajul de 5000 bucăţi ale fiecărui volum; în Statele Unite foarte puţine. Preţul $ 30 în care este inclusă expediţia.

Mă aplec peste ani

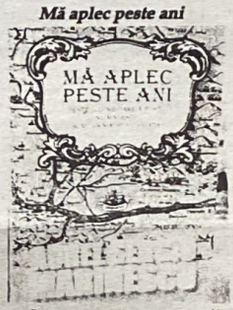

Interesantă monografie impletită cu amintirile din copilărie ale aceluiaşi autor într'o carte de 365 pagini, despre locurile natale şi ale copilăriei pe meleagurile teleormane; despre o lume care a fost, nu mai este şi nu va mi fi niciodată. Preţul - $ 10 în care este inclusă expediţia.

Cărţile pot fi obţinute trimiţând un cec cu valoarea respectivă la adresa autorului: Aurel Sergiu Marinescu, 85-76 188th Street, Jamaica Estates, Qs. New York, NY. 11423-116. Tel (718) 264 2448 Fax (718) 264 1774

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci
39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1
Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOI	$ 15.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947) de N.CIACHIR	$ 20.00
ÎNTOARCEREA DIN INFERN amintirile unui deţinut politic de Ion CÂRJĂ	$ 22.000
ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI amintiri din ţara pierdută de Mihail STURDZA fost Ministru al Afacerilor Externe	$ 25.00
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 22.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 10.00
INIMI ZĂVORÂTE poezii de Petru C.BACIU	$ 10.00
EXIL -OAMENI ŞI IDEI- de Silvia CONSTANTINESCU	$ 10.00
TEMELIE DE VEAC NOU poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00
STROPI DE ROUĂ poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

GREVELE DIN ŢARĂ

Tulburările sociale din ultima lună din România fac parte din planul forţelor antidemocratice, care urmăresc să saboteze procesul de acceptare a României în Uniunea Europeană. Aceste planuri (puse la cale de anumite servicii externe ruseşti) au tot interesul ca ţara noastra să nu fie acceptată în familia statelor democrate. Fillierele kaghebiste şi continuă cu precizie planurile, folosind rămăşiţele partidului comunist, legitimate sub PDSR, condus de fostul secretar cu propaganda al CC al PCR. Mişcările sociale, muncitoreşti, studenţeşti din lunile Octombrie şi Noembrie fac parte din acest plan.

Violenţa nu este o soluţie pentru a impune anumite revendicări sociale. Acest lucru o spun şi unii din liderii sindicali ai muncitorilor uzinei de autocamioane Roman SA din Braşov.

Protestele din ţară au început la Braşov, când aproximativ o mie de angajaţi ai acestei întreprinderi, membri ai organizaţiei Sindicale Libere Independente (SLI) afiliate la BNS şi Cartel Alfa, au blocat intrarea în oraşul Braşov. Protestul a continuat a doua zi, când timp de câteva ore, mii de angajaţi ai uzinei de autocamioane Roman SA, au protestat în faţa Prefecturii. Protestele lor au degenerat în violenţe, mai mulţi jandarimi fiind răniţi. Sălile dela parterul clădirii administraţiei judeţene au fost devastate, iar majoritatea geamurilor instituţiei au fost sparte.

Solidari cu muncitorii din Braşov, feroviarii din Bucureşti au blocat timp de cinci ore circulaţia trenurilor în Gara de Nord, fără să aibă loc ciocniri cu forţele de ordine. Conducerea Ministerului Transporturilor va sesiza însă Parchetul în legătură cu blocarea ilegală a căii ferate de către feroviari, întrucât se consideră că această formă de protest reprezintă o încălcare a Codului Penal.

Profitând de grevele muncitorilor dela Braşov şi Bucureşti, Asociaţia Studenţilor din Bucureşti, împreună cu Federaţia Organizaţiilor Studenţeşti, organizaţii care sunt compromise din punct de vedere politic, au ocupat Piaţa Universităţii declarând grevă generală, sub pretextul unor revendicări destul de juste. Dar scopul lor era cu totul altul, acela de a face cât mai multă dezordine. Singura organizaţie studenţească neingenuncheată politic este Liga Studenţilor, care a semnat un protocol, acceptând propunerile guvernului. Celelalte organizaţii studenţeşti au decis să continue greva generală.

Grevele s'au întins şi în alte oraşe ale ţării. Astfel la Roman, muncitorii au blocat şoseaua care leagă Suceava cu Iaşii. La Timişoara, Iaşi, Reşiţa şi Arad studenţii s'au alăturat greviştilor din Bucureşti.

Legăturile PDSR-ului cu mişcările de protest din România nu sunt greu de explicat. Surse neoficiale ne confirmă că anumite cercuri ale opoziţiei au decis să întrebuinţeze violenţa ca să submineze democraţia şi statul de drept. Să dea Dumnezeu să nu reuşească!

PARTIDUL LUI CIORBEA A FOST ÎNREGISTRAT

Alianţa Naţional Creştin Democrată (ANCD), formaţiune condusă de fostul Premier Victor Ciorbea, a fost înregistrată oficial ca partid politic, prin decizia Tribunalului Bucureşti.

•••

PROBLEMA RETROCEDĂRII CASELOR NAŢIONALIZATE

Partidul Naţional Liberal va cere Guvernului să-şi asume răspunderea în Parlament pentru legea de retrocedare a imobilelor naţionalizate, dacă Senatul nu adoptă acest proiect până la sfârşitul lunii Decembrie, a declarat într'o conferinţă de presă, Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica. El este nemulţumit de modul *"lent"* în care Comisiile juridice şi de administraţie publică, locală, dezbat acest proiect.

•••

FOSTA SECRETARĂ A PRIMARULUI GENERAL A FOST ARESTATĂ

Parchetul Curţii Supreme de Justiţie (PCSJ) a emis un mandat de arestare pentru cinci zile pe numele de Gabi Ioniţă, fosta secretară a primarului general al Capitalei, sub acuzaţiile de trafic de influenţă, fals şi uz de fals, a declarat Augustin Lazăr, Şeful Secţiei de urmărire penală şi criminalistică al PCSJ. Gabi Ioniţă a fost secretară a şefului de cabinet al fostului primar general, Crin Halaicu, şi ulterior, secretară a lui Viorel Lis.

•••

BILANŢUL GUVERNĂRII

Guvernul va prezenta după *summit*-ul UE dela Helsinki, un document cuprinzând bilanţul guvernării şi programul ultimului an de mandat al actualei coaliţii majoritare.

•••

DATORIA PUBLICĂ INTERNĂ A AJUNS LA 35.000 DE MILIARDE LEI

Criza datoriei publice s'a amplificat în acest an, datorită faptului că Ministerul Finanţelor a trebuit să se împrumute de pe piaţa internă la dobânzi exorbitante de peste 100%, întrucât nu a reuşit să obţină împrumuturi externe.

Creşterea datoriei publice interne, care implică şi plata unor dobânzi anuale foarte mari, duce la înghiţirea unor fonduri care ar trebui să fie alocate pentru sănătate, învăţământ sau cultură.

România a ajuns treptat, în ultimii zece ani, la un nivel tot mai ridicat al datoriei publice interne, deşi în 1990 datoria era zero. Acest lucru s'a datorat preluării pierderilor din economie, sub diverse forme, la bugetul de stat şi implicit la datoria internă.

•••

NOUL PREŞEDINTE AL PSDR ESTE ALEX. ATHANASIU

Noul preşedinte al Partidului Socialist Democrat Român este Alexandru Athanasiu, Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale, care succede lui Sergiu Cunescu, deţinător al acestui post timp de aproape 10 ani. Athanasiu a obţinut 482 de voturi din partea delegaţilor prezenţi la Congresul extraordinar al PSDR, în timp ce contracandidatul său, prim-vicepreşedintele Emil Putin, a întrunit 471 voturi. Fostul preşedinte al PSDR, Sergiu Cunescu, a declarat că-l va sprijini pe Alexandru Athanasiu în exercitarea noii funcţii. Cunescu a mai adăugat că doreşte ca Athanasiu să continue linia politică a PSDR din ultimii 10 ani şi să-şi întărească mesajul către populaţie, deoarce tocmai disfuncţionalităţile la acest capitol au dus la scăderea partidului în sondaje.

•••

PSDR A PIERDUT TREI DEPUTAŢI

Fostul prim-vicepreşedinte al PSDR, Emil Putin şi deputaţii PSDR Dumitru Ifrim şi Sorin Marinescu îşi vor anunţa demisia din partid şi înscrierea în ApR. Cei trei deputaţi PSDR au decis să părăsească acest partid în urma conflictului deschis declanşat între ei şi noul preşedinte al partidului Alexandru Athanasiu.

•••

O CRIZĂ GUVERNAMENTALĂ AR ÎNTÂRZIA ADERAREA LA U.E.

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, consideră că o criză politică la nivelul coaliţiei şi implicit al Guvernului, crează blocarea restituirii proprietăţilor şi automat întârzierea negocierilor de aderare a României la Uniunea Europeană.

•••

ROMÂNIA ŞI UNIUNEA EUROPEANĂ

România, alături de alte cinci ţări europene, va fi propusă să se alăture procesului de negocieri privind aderarea la UE de către Comisia Europeană. Ţările care urmează să fie propuse sunt: Letonia, Lituania, Slovacia, Bulgaria, România şi Malta. În cursul *summit*-ului la nivel înalt din luna Decembrie, dela Helsinki, aceste ţări se vor alătura celorlalte şase ţări - Ungaria, Polonia, Cehia, Slovenia, Estonia şi Cipru.

Procesul de negocieri pentru extinderea UE va cuprinde, cu începere din anul 2000, 12 ţări.

•••

CE S'A MAI ÎNTÂMPLAT CU CONTRABANDA DE ŢIGĂRI ?

Autorităţile dela Bucureşti se luptă din răsputeri să pună capăt informaţiilor privind *<podul aerian>* al contrabandei cu ţigări între Bulgaria şi România. Practic, scandalul a fost declanşat din nou, datorită unei emisiuni a televiziunii naţionale bulgare în care s'a afirmat că, în perioada 1997 - Aprilie 1998, cinci companii aeriene bulgare au făcut 58 de curse cargo cu ţigări pe Aeroportul Otopeni Militar. Continuând ancheta, corespondentul MEDIAFAX la Sofia a discutat cu unul dintre piloţii care au zburat pe această rută a ţigărilor, cât şi cu serviciile aeriene bulgare, care, în esenţă, au confirmat informaţia televiziunii bulgare. Autorităţile române au evitat să confirme sau să infirme aceste informaţii, refuzând să comenteze în vreun fel. Nu este exclus că aceste operaţiuni să se fi desfăşurat cu girul unor înalţi funcţionari din cadrul instituţiilor de apărare şi securitate ale statului român.

•••

CÂMPEANU A RĂMAS SINGUR

Toate cele şase organizaţii PNL Câmpeanu din Bucureşti, împreună cu majoritatea Biroului Permanent au trecut la PNL, a anunţat fostul purtător de cuvânt al PNL (Câmpeanu). Acest partid a rămas doar cu trei membri, unul dintre ei fiind Radu Câmpeanu.

•••

MEDIUL DE AFACERI DIN ROMÂNIA ESTE UNUL DINTRE CELE MAI OSTILE DIN LUME

Traian Băsescu, Ministrul Transporturilor, a declarat că România se situează între primele 20 de state din lume în ce priveşte ostilitatea mediului de afaceri faţă de societăţile comerciale. Între elementele perturbatoare ale activităţii firmelor se situează repetatele modificări ale legislaţiei, sistemul de taxare, modul de derulare a procedurii falimentului, obligativitatea plăţii unor sume pentru constituirea de fonduri speciale - considerate mult prea numeroase - precum şi aparatul de control financiar.

•••

LUAŢI VIZA DE INTRARE ÎN ROMÂNIA DELA CONSULATE

Dela 1 Ianuarie 2000, viza de intrare în România pentru cetăţenii străini se va acorda numai de către oficiile consulare ale României din străinătate, a declarat Cristian Diaconescu, director general al Direcţiei Juridice şi Consulare a MAE. La frontiera de stat se vor acorda vize doar în condiţii excepţionale. Aceste situaţii de excepţie vor fi făcute publice de către Ministerul de Interne, a precizat Diaconescu.

•••

SPORT

REPREZENTATIVA DE FOTBAL A ROMÂNIEI OCUPĂ POZIŢIA OPT

Reprezentativa de fotbal a României ocupă poziţia a opta, cu 713 puncte, în clasamentul FIFA Coca-Cola dat publicităţii la Paris, informează AFP. Echipa naţională a României, care s'a calificat la turneul final al Campionatului European de fotbal din anul 2000, obţinând prima poziţie în grupa a VII-a a preliminarelor competiţiei. Echipele pe primele 9 locuri ale clasamentului mondial sunt următoarele: Brazilia - 839 puncte; Cehia - 771; Franţa - 768; Spania -767; Germania - 734; Croaţia - 726; Norvegia - 716; Argentina - 713; România - 713; după care urmează Italia, Mexic, Anglia, Portugalia, Suedia, Iugoslavia, Olanda, Danemarca, Paraguay, Rusia, Scoţia.

•••

ECHIPA DINAMO S'A CALIFICAT IN SEMIFINALELE CUPEI "TUBORG"

Echipa Dinamo Bucureşti s'a calificat în semifinalele Cupei României *"Tuborg"*, după victoria obţinută cu scorul de 3-2 (1-1), în faţa formaţiei FC Naţional. Pe Stadionul *"Lia Manoliu"* în faţa a 5.000 de spectatori au marcat : M. Savu (14), Carabaş (49) Mihalcea (21), Mutu (51) şi (89) lovitură la 11 metri.

•••

CAMPIONATUL EUROPEAN 2000

Echipa naţională de fotbal a României a înregistrat scorul de 1-1 (1-1) în meciul cu Portugalia, disputat pe stadionul *"Steaua"*, rezultat care coroborat cu o victorie pe 8 Octombrie, în Liechteinstein, le asigură *"tricolorilor"* calificarea la turnelul final al Campionatului European din anul 2000. Din 9 partide, România se află pe primul loc în clasamentul grupei a 7-a a preliminarelor Campionatului European de fotbal, cu 21 de puncte, ea fiind urmată de Portugalia, cu 20 de puncte.

•••

VICTOR PIŢURCĂ SCHIMBAT DELA CONDUCEREA NAŢIONALEI

Comitetul Executiv al Federaţiei Române de Fotbal a decis să-l schimbe pe antrenorul Victor Piţurcă dela conducerea tehnică a echipei naţionale de fotbal a României, din cauza atmosferei tensionate din cadrul formaţiei *"tricolore"*. Membrii Comitetului Executiv au luat această decizie prin vot secret, doisprezece dintre ei fiind în favoarea schimbării selecţionerului, iar patru împotrivă.

•••

ATLETĂ ROMÂNCĂ ÎN MARATONUL DELA NEW YORK

Atleta română Anuţa Cătuna s'a clasat pe locul al şaselea al maratonului dela New York, cu timpul de 2 ore, 32 de minute şi 5 secunde, înformează AFP. Proba feminină a fost câştigată de sportiva mexicană Adriana Fernandez, care a realizat timpul de 2 ore, 25 minute şi 6 secunde.

La masculin, proba a fost câştigată de Kenyanul Joseph Chebet, cu 2 ore, 9 minute şi 14 secunde.

•••

MECI AMICAL DE FOTBAL CU OLANDA

Agenţia France Presse a aunţat că echipa naţională de fotbal a României ar putea disputa, pe 27 Mai 2000, în deplasare, o partidă amicală cu selecţionata Olandei, dacă cele două formaţii nu vor face parte din aceeaşi grupă la Euro 2000.

•••

JEAN VLĂDOIU A PĂRĂSIT ECHIPA DINAMO

Atacantul Jean Vlădoiu a părăsit cantonamentul echipei Dinamo după un contact mai dur cu fundaşul Gheorghe Mihail. Vlădoiu a avut un scurt schimb de replici cu Mihail, după care i-a cerut antrenorului Cornel Dinu să părasească terenul de antrenament. Atacantul dinamovist a spus după aceea că nu mai vrea să joace la Dinamo şi a părăsit cantonamentul dela Săftica. Vlădoiu nu se află la prima abatere de acest gen. El a mai părăsit cantonamentul echipei sale, la câteva zile după meciul Dinamo-Steaua (scor 1-2), disputat pe 14 Aprilie, în cadrul primei manşe a semifinalelor Cupei României. Atunci, Vlădoiu a avut o altercaţie cu antrenorul Cornel Dinu.

•••

ECHIPA STEAUA ŞI CUPA UEFA

Echipa Steaua Bucureşti va întâlni în turul al treilea al Cupei UEFA formaţia SK Slavia Praga, lidera campionatului de fotbal al Cehiei şi semifinalistă a Cupei UEFA în anul 1996. Partida tur dintre formaţiile Steaua şi Slavia se va disputa pe data de 25 Noembrie, la Praga, manşa a doua fiind programată pe data de 9 Decembrie, la Bucureşti.

•••

CLASAMENTUL PENULTIMEI ETAPE A TURULUI

DIVIZIEI A

1. DINAMO	16	14	2	0	49-11	44	(+23)
2. RAPID	16	10	3	3	27-15	33	(+9)
3. CEAHLĂUL	16	9	4	3	22-19	31	(+7)
4. FC ARGEŞ	15	9	2	4	19-13	29	(+11)
5. ASTRA	16	8	2	6	21-19	26	(+2)
6. GLORIA	16	8	1	7	26-22	25	(+1)
7. STEAUA	15	8	1	6	28-25	25	(+1)
8. FCM BACĂU	16	6	4	6	17-21	22	(-2)
9. ROCAR	16	7	0	9	23-25	21	(-3)
10. PETROLUL	16	6	3	7	17-22	21	(-3)
11. OŢELUL	16	6	2	8	26-25	20	(-4)
12. FC ONEŞTI	16	6	2	8	22-30	20	(-7)
13. FC NAŢIONAL	16	5	3	8	25-22	18	(-9)
14. UNIVERSITATEA	16	5	3	8	18-19	18	(-6)
15. FC BRAŞOV	16	5	1	10	23-25	16	(-8)
16. FARUL	16	4	4	8	18-25	16	(-8)
17. EXTENSIV	16	3	2	11	10-29	11	(-13)
18. CSM REŞIŢA	16	2	5	9	25-39	11	(-13)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

RAPORTUL PE 1999 AL COMISIEI EUROPENE PRIVIND ROMÂNIA

Comisia Europeană apreciază că, în prezent, România continuă să îndeplinească criteriile politice de la Uniunea Europeană stabilite la Copenhaga, deşi această poziţie va trebui să fie reexaminată dacă autorităţile române vor continua să nu acorde prioritate abordării crizei instituţiilor de ocrotire a copilului, se arată în Raportul pe 1999 al Comisiei privind situaţia din România.

Comisia va supraveghea îndeaproape hotărîrile recente ale guvernului dela Bucureşti de a aloca resursele bugetare necesare pentru a înfăptui o reformă structurală. Totodată, Comisia apreciază necesară aplicarea unor măsuri suplimentare pentru asigurarea independenţei şi eficienţei sistemului judecătoresc. Alte domenii care reţin atenţia Comisiei sunt: lupta împotriva corupţiei, în cadrul cărora răspunderile şi funcţiile instituţionale trebue consolidate.

Raportul apreciază că România nu poate fi considerată o economie funcţională de piaţă şi că, pe termen mediu, nu este capabilă să facă faţă presiunii concurenţiale şi forţelor pieţei din cadrul Uniunii.

Documentul constată că România a înregistrat progrese în ceea ce priveşte privatizarea unor mari societăţi comerciale şi în restructurarea şi privatizarea sectorului financiar aparţinând statului, deşi aceste procese au antrenat costuri foarte mari pentru buget. Cu toate acestea, Raportul Comisiei arată că instabilitatea macroeconomică continuă să descurajeze investiţiile străine necesare pentru modernizarea sectoarelor neperformante ale economiei. Oficialii europeni afirmă că autorităţile române vor trebui să depună eforturi constante pentru a reface creşterea economică şi pentru a spori nivelul de trai, în paralel cu acordarea de prioritate pentru ameliorarea disciplinei financiare şi a restructurării întreprinderilor publice care provoacă mari pierderi.

Experţii Uniunii Europene consideră că trebue adoptată şi urmată o strategie economică clară, pe termen mediu, fiind necesar ca stabilizarea macroeconomică să fie însoţită de crearea unui mediu de afaceri mult mai transparent şi mai prietenos pentru dezvoltarea activităţilor economice. Raportul cere ca România să accelereze ritmul transpunerii şi implementării legislaţiei româneşti cu cel european.

Concluziile Raportului Comisiei Europene arată că, deşi au fost adoptate măsuri pentru întărirea sistemului judecătoresc, nivelul de familiarizare cu legislaţia comunitară trebue sporit. Capacitatea administrativă insuficientă este, în prezent, un neajuns principal al pregătirilor pentru aderare, conchide documentul citat.

Directorul Comisiei Europene, Dl. Gunter Verheugen, a trimis Premierului Radu Vasile o scrisoare personală în care se spune că România va fi asistată de un grup internaţional de lucru, la nivel înalt, compus din Comisia Europeană, FMI, Banca Mondială şi alte organisme financiare, care vor ajuta ţara noastră să schiţeze o strategie pe termen mediu, cu anumite obiective clare, pentru integrarea în Uniunea Europeană. Pe baza acestor considerente, se propune ca termenul limită pentru îndeplinirea obiectivelor de strategie pe termen mediu să fie 15 Martie 2000, pentru a permite Comisiei să întocmească raportul până la finele lunii Martie 2000.

DEMERSURILE CERUTE DE COMISIA EUROPEANĂ VOR FI REALIZATE

Prim-ministrul Radu Vasile a hotărît să accepte propunerea comisariatului european pentru extinderea UE, Gunther Verheugen, pentru crearea unui grup de lucru format din experţi români şi reprezentanţi ai Comisiei Europene, Băncii Mondiale şi FMI. Grupul urmează să elaboreze priorităţile economice ale României pe termen scurt şi mediu, respectiv până în anul 2006, şi care să se ocupe de punerea lor în practică. A fost luat în considerare faptul că fără o finanţare externă masivă şi continuă, reforma radicală a economiei româneşti nu poate fi dusă până la capăt şi nici nu se poate înregistra o creştere durabilă a economiei României.

•••

NOI NUMIRI ÎN MINISTERUL DE EXTERNE

Ministrul Afacerilor Externe, Andrei Pleşu, a făcut cunoscute noile numiri din MAE. Simona Miculescu, purtătorul de cuvânt al MAE, a preluat, începând cu 1 Noembrie, postul de consilier cu probleme de presă al şefului misiunii OSCE din Kosovo. În locul ei a fost numit în funcţia de purtător de cuvânt Bogdan Bucur, iar în funcţia de purtător de cuvânt adjunct, Caius Dobrescu şi Geta Juverdeanu. Bogdan Aurescu va prelua funcţia de director al Cabinetului ministrului. Gabriela Matei va conduce Biroul de Relaţii cu Presa, iar Vasile Croicu a fost numit director adjunct al Biroului de Relaţii cu Presa.

•••

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIŢIE INTERVINE ASUPRA LEGII TICU DUMITRESCU

Legea Ticu Dumitrescu privind deconspirarea dosarelor fostei Securităţi, a fost adoptată de ambele Camere ale Parlamentului, textul final fiind modificat substanţial. Secţiile Unite ale Curţii Supreme de Justiţie (CSJ) întrunite sub conducerea preşedintelui, Sorin Moisescu, au decis să sesizeze Curtea Constituţională în legătură cu neconstituţionalitatea legii privind accesul la propriul dosar, datorită eliminării unor categorii de persoane la al căror dosar de Securitate nu este permis accesul. Printre aceştia sunt şi lucrătorii actualelor servicii de informaţii. În cazul în care Curtea Constituţională va admite obiecţiile CSJ, legea va fi retrimisă la Parlament după ce va fi dezbătută de plenul Curţii Constituţionale. În caz contrar, ea va fi promulgată aşa cum a fost adoptată de Parlament.

•••

34% LA SUTĂ DINTRE ROMÂNI TRĂIESC SUB PRAGUL SĂRĂCIEI

Peste şapte milioane şi jumătate dintre Români, reprezentând aproape 34 la sută din populaţia României, trăiesc sub pragul sărăciei. Dintre aceştia 39 la sută se află în gospodăriile de salariaţi, iar 26 la sută în gospodăriile de pensionari. Rata sărăciei este mult mai înaltă în mediul rural decât în mediul urban.

Pe zone geografice, cei mai săraci oameni sunt în judeţele din Moldova, în special în partea de Nord a zonei, iar cei mai puţin sărăci sunt locuitorii din partea vestică a României.

•••

ILIESCU ESTE CONTRA MODIFICĂRII LEGII ELECTORALE

Preşedintele PDSR Ion Iliescu a declarat recent că partidul său este nemulţumit de forma proiectului de modificare a legilor electorale, adoptat de Guvern, deoarece prevede transferarea responsabilităţilor legate de numărul de votanţi, şi a cărţilor de alegători, dela primării în subordinea Ministerului de Interne. Acest proiect de Lege, privind alegerile locale, dacă va fi agreat de Parlament, Guvernul va stabili, printr'o hotărîre, forma, materialul, şi elementele de securitate ale cărţilor de alegători. Folosirea primăriilor pentru transmiterea cărţilor de alegător, procedură preferată de PDSR, nu prezintă acelaşi avantaj pe care-l oferă folosirea Ministerului de Interne.

•••

FOSTUL SENATOR PD LIVIU CIUPE, ARESTAT PENTRU DELAPIDARE

Biroul Permanent al PD Bistriţa Năsăud îl va suspenda din funcţia de vicepreşedinte al organizaţiei municipale a PD Bistriţa pe fostul senator PD Liviu Ciupe, pe durata anchetei penale. El a fost arestat şi cercetat în legătură cu modul de execuţie a unei lucrări în timp ce era director al Direcţiei Regionale de Drumuri Cluj, care pentru decontarea lucrărilor a întocmit documente false, încărcând costurile. Parchetul Curţii de Apel Cluj a emis, pe data de 15 Septembrie, un mandat de arestare de 30 de zile pe numele fostului director general al Direcţiei Regionale de Drumuri Cluj.

•••

ÎNFIINŢAREA AGENŢIEI DOMENIILOR STATULUI A FOST BLOCATĂ

Ordonanţa de urgenţă privind înfiinţarea Agenţiei Domeniilor Statului, care fusese adoptată de Guvern în urmă cu două săptămâni şi semnată de Premierul Radu Vasile a fost blocată, în urma protestelor PD. Secretarul de stat pentru relaţiile cu Parlamentul, Mihu Miron Biji, a anunţat în plenul Senatului, că Guvernul a blocat publicarea în Monitorul Oficial a Ordonanţei de Urgenţă, datorită solicitărilor unor parlamentari.

•••

A CRESCUT PREŢUL ENERGIEI ELECTRICE

Preţul energiei electrice s'a majorat în medie cu circa 3-4%, fiind calculat pe baza unui curs de schimb de 16.000 de lei pentru un dolar.

•••

RATA INFLAŢIEI PE LUNA SEPTEMBRIE A AJUNS LA 3,2%

Inflaţia a ajuns la un procentaj dintre cele mai mari dela începutul acestui an. Potrivit Comisiei Naţionale pentru Statistică, în luna Septembrie, mărfurile alimentare s'au scumpit cu 3,6%, iar cele nealimentare cu 2,9%. De asemenea tarifurile la servicii s'au majorat cu 2,9%.

La capitolul mărfuri alimentare, datele CNS indică evoluţii semnificative ale preţurilor: la ouă - care s'au scumpit cu 17,1%, la cartofi - 12,3%, citrice şi fructe meridionale - cu 11,4%, brânza de vacă - 5,5%, zahăr - 4,3% lapte şi produse lactate - 3,8%.

Cele mai mari scumpiri în grupa mărfurilor nealimentare au fost consemnate la combustibil - 5,3%, tutun - 5,1%, cărţi, ziare, reviste - 3,6%, autoturisme - 3,1%.

În cadrul grupei de servicii, la transportul urban cu 6,3%, la abonamente auto - 6%, îngrijire medicală - 3,4%.

Analiştii precizează că rata inflaţiei pe tot anul va depăşi prognoza de 40-42%, ajungând posibil la un nivel de 45%.

•••

BUGETUL STATULUI ÎN DEFICIT

Deficitul bugetului de stat s'a cifrat la sfârşitul primului semestru al acestui an, la 7.113 miliarde de lei, în condiţiile efectuării unor cheltuieli de 50.869 miliarde lei, în timp ce veniturile au însumat 43.755 miliarde lei, informează Comisia Naţională pentru Statistică. Cele mai mari cheltuieli, în valoare de 15.707 miliarde lei, sunt aferente datoriei publice a statului, urmate de cele destinate activităţilor social-culturale de 14.495 miliarde lei. Veniturile din impozite directe (impozit pe profit, impozit pe salarii) au totalizat 11.6356 miliarde lei, iar cele din impozite indirecte (accize, TVA, taxe vamale) 23.611 miliarde lei.

•••

VÂNZĂRILE CU AMĂNUNTUL AU SCĂZUT

Volumul cifrei de afaceri a întreprinderilor cu activitate principală de comerţ cu amănuntul au scăzut în luna August cu 1,4%, faţă de luna precedentă, şi cu 5,1% faţă de luna August a anului trecut.

•••

DEFICITUL COMERCIAL A SCĂZUT

Deficitul comercial al României s'a cifrat, în primele opt luni ale anului, la 1,13 miliarde de dolari, faţă de circa două miliarde dolari în aceeaşi perioadă din anul precedent, pe fondul unei semnificative reduceri a importurilor, de 13,9%, în timp ce exporturile s'au diminuat cu 3,2%, reiese din datele Comisiei Naţionale pentru Statistică.

Exporturile României au totalizat, în primele opt luni din 1999, peste 5,31 miliarde dolari, fiind depăşite de importuri, care s'au cifrat la 6,45 miliarde de dolari.

•••

CURSUL DOLARULUI AMERICAN

Cursul dolarului a crescut dela 16.712 lei, la 17.224 lei. Creştere rapidă a dolarului se datoreşte creşterii ratei inflaţiei, şi deprecierea leului care s'a produs în termeni reali. Dela începutul anului moneda naţională a scăzut cu 57,28% în raport cu dolarul american.

•••

POSIBILĂ CONTESTARE A CANDIDATURII LUI ILIESCU

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a declarat într'o conferinţă de presă că este posibilă o eventuală contestare a candidaturii lui Ion Iliescu la Preşedinţie, dar, a adăugat că el, personal nu va face un asemenea demers.

•••

DECLARAŢIILE LUI E. CONSTANTINESCU FĂCUTE CU OCAZIA ÎNTÂLNIRII CU REPREZENTANŢII PRESEI ROMÂNE DE PRETUTINDENI

Cu ocazia întâlnirii cu participanţii la Forumul Presei Române de Pretudindeni, la care au participat peste 130 de jurnalişti de limbă română din străinătate, Preşedintele Emil Constantinescu a făcut mai multe declaraţii, şi a răspuns la unele întrebări.

Aşa, el a spus că speră să poată promulga cât mai urgent legile proprietăţii şi legea privind accesul la dosarele Securităţii.

În ceea ce priveşte, scandalul cu manualele de istorie, şeful statului a precizat că acest lucru este o treabă a istoricilor, atât el cât şi membrii Legislativului nu au dreptul să se pronunţe în problema istoriei.

Totodată, şeful statului a spus că consideră sondajele de opinie ca un meci la care te uiţi doar la rezultate, precizând că astfel se explică şi de ce 21 la sută dintre Români cred că pe vremea lui Ceauşescus aveau mai multă libertate.

În ce priveşte schimbarea formei de guvernământ a ţării, Constantinescu a declarat că această oportunitate a existat imediat după *<revolta>* din Decembrie 1989. Se ştie foarte bine însă, cum şi cine a preluat puterea, şi care era mentalitatea acestor oameni. Acel moment s'a pierdut odată cu votarea în mod democratic a Constituţiei din 1991. El a adăugat că, în prezent, modificarea legii fundamentale poate avea loc fie prin referendum, fie prin votul în Parlament, de către o majoritate clară care să dorească acest lucru.

•••

IEŞIREA LA SUPRAFAŢĂ A MEMBRILOR UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Ziarul *"Ziua"* a dezvăluit de curând acţiunea unui grup al fostei Uniuni a Tineretului Comunist, care i-a trimis o scrisoare lui Ion Iliescu, menţionându-se maniera în care foştii uteciştii pot contribui la câştigarea alegerilor de către PDSR. Fostul UTC intitulat acum Uniunea Naţională a Patronatului Român propune în fapt în scrisoarea trimisă lui Iliescu şi publicată de *Ziua* un soi de lovitură de palat.

În fapt, reapariţia UTC-ului sub alte titulaturi nu trebue să ne mire. Dacă suntem atenţi la structurile unor organizaţii care activează pe la Bucureşti sau prin alte părţi, multe dintre acestea reprezintă diferite grupuri din Partidul Comunist, Securitate, Ministerul de Externe şi aşa mai departe care sunt legate printr'un fir roşu invizibil de Ion Iliescu. O mare parte din aceşti activişti au fost menţinuţi iar unii chiar propulsaţi de CDR după Noembrie 1996. Să ne aducem aminte de readucerea în Ministerul de Externe a kaghebistului Serghei Celac sau de faptul că Ministrul de Interne, Constantin Dudu Ionescu, l-a numit director al Direcţiei de Resurse Umane din Ministerul de Interne pe colonelul Toma Nicolae, fost adjunct al şefului secţiei militare a Uniunii Tineretului Comunist şi un apropiat al lui Nicu Ceauşescu. Demn de remarcat este că acesta din urmă a fost scos din Armată în 1989 dar rechemat în 1997.

Realitatea este că această *"revenire la viaţă"* a fostelor structuri uteciste, comuniste, în fapt profund securistice se datorează şi regimului Constantinescu, care i-a tratat cu prea multă deferenţă, dându-le posibilitatea să se menţină în anumite structuri ale statului, unde acestea au acţionat în spiritul secerii şi ciocanului, care sunt adevăratele simboluri electorale ale lui Iliescu, Roman şi Meleşcanu.

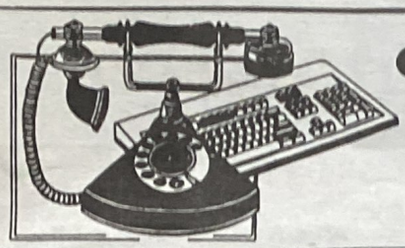

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ATACUL ASUPRA CECENIEI CONTINUĂ

Bombardamentele armatei federale au continuat asupra capitalei Ceceniei Groznii, ca și asupra altor localități, pentru a anihila forțele rebelilor ceceni. Din atacurile aeriene și de artilerie au avut de suferit mii de oameni nevinovați care s'au refugiat majoritatea spre Sud, în mica republică Ingușeția. La sfârșitul lunii Octombrie numărul acestora depășea 150.000.

Pe data de 18 Octombrie,

Vladimir Putin

câteva rachete au lovit în plin piața din Groznii, omorând 143 de persoane și rănind alte 250. Acest atac a provocat critica severă a reprezentanților Uniunii Europene, care s'au întâlnit la Helsinki, unde a participat și Primul ministru rus Vladimir Putin.

Rușii nu au putut da decât explicații șubrede și contradictorii asupra bombardării pieții din Groznii. Astfel, după bombardament, Ministerul Apărării a negat pur și simplu că a avut loc un atac. După câteva ore, purtătorul de cuvânt al forțelor ruse din Cecenia a declarat că a avut loc o *"operațiune specială"* pentru distrugerea pieții de arme din centrul orașului. Mai târziu, Primul ministru Putin a schimbat din nou poziția spunând că nu a avut loc nici un atac asupra pieții din Groznii și că exploziile au fost cauzate de ciocniri dintre bandele cecene.

La Helsinki, în fața reprezentanților Uniunii Europene, pe data de 21 Octombrie, Primul ministru rus a confirmat că au avut loc explozii în piața Groznii, că forțele federale au efectuat *"operațiuni speciale"*, dar a negat că Rușii au avut vreo legătură cu atacul de rachete, iar răspunderea o au teroriștii ceceni sau bandele rivale.

Președintele Parlamentului European, Lordul Russel-Johnson și-a exprimat indignarea față de numărul de victime și a acuzat guvernul rus de violarea legilor internaționale. Rușii au replicat că numărul de civili morți nu poate fi comparat cu pierderile de vieți omenești cauzate de bombardamentele NATO în Iugoslavia.

La sfârșitul lui Octombrie, după ce au ocupat treimea nordică a Ceceniei, forțele federale au traversat râul Terek, ajungând la câțiva kilometri de Groznii. Un atac total asupra capitalei era incert. Rușii au ocolit oarecum orașul, cucerind câteva localități la Est de aceasta, dar înaintarea pe tot frontul a început să fie încetinită din cauza unei puternice rezistențe a luptătorilor ceceni.

Pe data de 20 Octombrie, Vladimir Putin întovărășit de Ministrul de Interne Vladimir Busailov și de șeful Serviciului Federal de Securitate Nicolai Patrușev a vizitat trupele din Cecenia și a decorat pe aviatorii care au bombardat pe rebelii ceceni.

Popularitatea lui Putin care încearcă să șteargă umilitoarea înfrângere a trupelor din 1994-1995, a crescut simțitor. Astfel, întrebați într'un sondaj pe cine ar alege președinte dacă alegerile ar avea loc în prezent, 28% din cei chestionați au ales pe Primakov, iar 27% pe Putin. Sondați în mai multe orașe, Rușii au răspuns în proporție de 70% că au încredere în Putin, iar 305 au spus că *"voința și determinarea"* sunt trăsăturile determinante ale actualului prim-ministru.

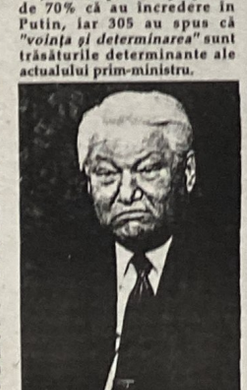

Boris Elțin

Mulți comentatori au subliniat însă că popularitatea lui Putin poate scădea brusc, dacă actuala campanie se va transforma într'un război de gherilă acum, când începe iarna. Elțin, care a fost internat câteva zile în spital cu gripă, a lăsat în seama lui Putin campania din Cecenia, ceea ce a mărit popularitatea primului ministru. Nu ar fi exclus ca la un moment dat președintele să procedeze ca și în cazul predecesorilor săi, care au avut popularitate prea mare. Pe data de 27 Octombrie, Elțin a plecat în vacanță, lăsând pe oficialii săi să continue războiul din Cecenia. El a declarat că Moscova este hotărîtă să continue campania. *"Soldații ruși și ofițerii vor readuce pacea în mult încercata Cecenie"*, a spus președintele.

Rușii au declarat că au pierdut 190 de soldați, fără a include pierderile forțelor Ministerului de Interne. Cecenii le consideră mult mai mari. În orice caz, situația din Cecenia nu se va limpezi prea curând. Un critic al politicii ruse este Ruslan Aușev, Președintele Ingușetiei, care are mari greutăți să facă față numărului mare de refugiați ceceni. El a spus că Rușii trebue *"să-și oprească felul lor imperialist de gândire care îl împiedică pe liderii lor să aibă o politică în Caucaz"*. Aușev a declarat că nu

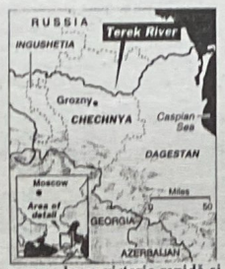

va avea loc o victorie rapidă și decisivă a Rușilor. *"După informațiile pe care le am, există 26.000 de luptători de gherilă înarmați până în dinți și acum, după exploziile din Groznii, vor fi și mai mulți"*.

La Haga, Ministrul de Externe al Ceceniei a declarat că situația nu este periculoasă din punct de vedere militar. *"Noi nu ducem un război clasic în Cecenia. Chiar dacă pierdem capitala, nu înseamnă că am pierdut războiul"*, a declarat el.

Situația refugiaților din Ingușetia a devenit din ce în ce mai gravă. Crucea Roșie Internațională și Înaltul Comisariat pentru Refugiați al Națiunilor Unite (UNHCR) fac cu greu față situației.

Comandanții ruși au declarat că nu sunt grăbiți să pătrundă în Groznii. Ministrul Apărării Igor Sergheiev a declarat că trupele federale nu vor părăsi niciodată regiunea (cum au făcut în 1997). *"Acum trebue să ne organizăm pe ambele părți ale râului Terek ca să campăm trupele noastre"*, a spus el.

La rândul său comandantul rebelilor Șamil Basaiev a spus: *"Am organizat un batalion special de luptători sinucigași ca să îndeplinească acte de sabotaj. El va acționa dinte pentru dinte ca să răzbune bombardarea pieții din Groznii ca și alte atacuri asupra populației civile. Vom câștiga acest război dar nu mă voi opri numai la aceasta"*. De reamintit că Rușii au oferit o recompensă de un milion de dolari pentru capturarea lui Șamil Basaiev.

La Oslo unde Clinton s'a întâlnit cu Putin și el prezent la Comemorarea pentru Rabin, președintele a criticat intervenția în Cecenia pe care a caracterizat-o ca o reacție exagerată. Putin a răspuns că ofensiva rusă este un răspuns legitim la atacuri teroriste. El a înmânat un mesaj din partea lui Elțin, în care acesta avertizează asupra consecințelor *"extrem de periculoase"* dacă Statele Unite persistă să anuleze Tratatul Balistic de Anti-Rachete semnat în 1972, în vederea unui nou sistem defensiv impotriva unor eventuale amenințări din partea Coreei de Nord, Iranului

Șamil Basaiev

și Irakului. La numai două zile, Rușii au anunțat un test făcut cu sistemul anti-rachetă al Moscovei (A-135). Generalul Vladimir Dvorkin, șeful Institutului Central de Cercetare a spus că Rusia va utiliza *"mijloace moderne de a penetra apărarea cu antirachete și acestea sunt măsuri pe care ne putem permite să le utilizăm"*. El a spus că tratatul START I va muri. De reamintit că tratatul START II semnat în 1993 nu a fost încă ratificat de Rusia, care a amenințat să prelungească viața capetelor nucleare multiple.

DRUM GREU SPRE PACEA ISRAELO-PALESTINIANĂ

Drumul spre un acord final de pace israelo-palestinian continuă, dar sunt încă greutăți prin faptul că acest proces în timpul guvernării Netanyahu nu numai că a stagnat, dar a dat înapoi în mod îngrijorător.

Un eveniment care a mai destins relațiile dintre cele două părți a fost în sfârșit acordarea pentru Palestinieni, a unei căi de comunicație dintre Gaza și Malul de Vest. Aceasta va permite unui număr de 130.000 de Palestinieni aleși, lucrători și oameni de afaceri să poată trece prin acest drum.

Treaba nu este însă atât de simplă. Drumul este deschis numai între orele 7 și 17. Trecerea este cronometrată încât mijlocul de locomoție (autobuz sau taxi) nu trebue să depășească 2 ore. Cine întârzie urmează să fie chestionat de forțele de securitate israeliene. Pentru a putea intra pe drumul de acces de 45 km trebue să ai un permis, care seamănă cu cel de conducere auto, verificat prin computer la punctul de control respectiv. Pentru a obține un permis trebue să depui o aplicație, care este acceptată sau respinsă. Până în prezent 11% din cereri au fost respinse fără nici o explicație. Cei respinși vor avea dreptul ca să treacă de două ori pe săptămână escortați de forțe de securitate.

Bucuria deschiderii pe data de 25 Octombrie a drumului de acces a fost întunecat de un incident sângeros care a declanșat apoi demonstrații palestiniene violente. Un soldat israelian a împușcat un vânzător de suveniruri la Betleem. Israelienii au invocat încercarea vânzătorului de a ataca pe soldat cu un cuțit. Martorii palestinieni au declarat însă că vânzătorului i s'a cerut să prezinte actul de identitate și în momentul când acesta a dus mâna la buzunarul din spate, soldatul s'a speriat și a tras. El a rămas apoi consternat strigând: *"ce am făcut!"*, în timp ce era îndepărtat de camarazii săi.

Împușcarea vânzătorului a declanșat demonstrații puternice ale unor tineri palestinieni care au început să arunce cu pietre în soldații ce păzeau Mormântul Rașelei din locul sfânt. Soldații au răspuns trăgând gloanțe de cauciuc și aruncând cu gaze. O duzină de palestinieni au fost răniți. Autobuzele cu pelerini creștini au trebuit să fie întoarse ca să facă un drum ocolit. Acest incident îngreunează încercarea Palestinienilor de a face un *show* cu ocazia celebrării sfârșitului de mileniu. Protestele palestiniene s'au datorat și faptului că Israelienii intenționează să facă un punct de control la intrarea în oraș, cu o intrare separată pentru Palestinieni, ceea ce îi va separa pe aceștia de Israelieni și turiștii străini.

O nouă speranță a apărut în urma întâlnirii Președintelui Clinton cu Arafat și Barak la Oslo. Capitala norvegiană a fost aleasă pentru comemorarea a patru ani dela asasinarea Primului ministru al Israelului Itzhak Rabin de către un extremist israelian. Oslo este și locul unde au început tratativele secrete israelo-palestiniene în 1993, care au dus la acordul de pace dintre cele două părți. Itzhak Rabin, Shimon Peres și Iasser Arafat au primit în 1994 Premiul Nobel pentru Pace pentru munca depusă pe drumul păcii între Israelieni și Palestinieni.

La ceremonia de comemorare Doamna Leah Rabin, văduva fostului prim-ministru israelian, a făcut un emoționant apel celor două părți ca să continue munca neterminată a israelian Ehud Barak a spus: *"Itzhak, ai căzut la datorie dar spiritul și voința ta sunt mai puternice ca oricând. Așa că astăzi promit solemn, ție, tuturor vecinilor noștri și întregii lumi ca să merg pe drumul pe care l-ai trasat și să termin călătoria pe care ai condus-o spre securitate și pace în Orientul Mijlociu"*. La rândul său Iasser Arafat a elogiat pe Rabin care *"a avut curajul să meargă în direcția pe care cei mai mulți o considerau un tabu. Astfel că ne-am întâlnit ca să începem procesul de încheiere a păcii celor curajoși"*.

Cuvinte frumoase și încurajatoare de ambele părți dar drumul va fi în continuare dificil. Președintele Clinton s'a întâlnit separat, timp de o oră, cu Barak și Arafat, apoi cei doi s'au întâlnit timp de o oră și jumătate. În linii mari s'a hotărît ca negociatorii celor două părți să se întâlnească regulat pentru a fixa un cadru de acord până în Februarie 2000, pentru

Strângere de mâini în trei la Oslo

ca în Septembrie 2000 să se treacă la acordul final. Pentru accelerarea procesului sunt

prevăzute și prezențele în Orientul Mijlociu a lui Dennis Ross și chiar a Secretarului de Stat Madeleine Albright. Punctele importante de negociat sunt: granițele unei entități palestiniene, viitorul a 3,6 milioane de refugiați palestinieni, soarta așezămintelor evreiești din Malul de Vest și statutul Ierusalimului. Barak a declarat clar că suveranitatea Israelului asupra Ierusalimului nu este negociabilă, iar Arafat că dreptul Palestinienilor de a avea un stat nu este negociabil, puncte capitale în viitoarele negocieri.

Până în prezent dezacordul major este soarta așezămintelor evreiești din sectoarele palestiniene și viitorul statut al Ierusalimului.

În privința lui Barak, deși acesta a promis să urmeze drumul lui Rabin, nu toți sunt convinși că el va avea curajul să-l urmeze. Rabin a plătit cu viața pentru aceasta. Soția lui Barak, Nava, era îngrijorată la Oslo de faptul că serviciul de securitate israelian nu-i va permite primului ministru ca să vorbească la memorialul pentru Rabin, fiindcă nu era suficient timp pentru organizarea securității. *"E o rușine ca după patru ani dela asasinare, cineva să nu poată vorbi în public fără să fie îngrijorat de soarta sa"*, a spus Doamna Barak.

Să ne dea !

Radu Ion ŞERBAN

Deşi sunt aproape zece ani de când ni se tot dă, sloganul rămâne la fel de actual, de parcă unica noastră *"strădanie"* ar fi aceea de a lua şi toca, a cere din nou şi a vrăsui, a sta mereu cu mâna întinsă spre Occident! Din '90 încoace, anul şi miliardul de dolari datorie externă, fără ca ceva bun să se simtă în România, cu o singură excepţie, *TRANZIŢIA*, care-şi derulează cursul implacabil. Nomenklaturiştii, activiştii, securiştii, şi'n general *TOVARĂŞII "iepocii de aur"* s'au aliniat perfect şi'n *"democraţia originală"*, acumulând averi fabuloase, prin tranziţia dela *"tovarăşi cu o foarte bună stare materială"* la *"domni putrezi de bogaţi!"* Au conturi valutare astronomice în băncile străine, fără ca statul sau societatea civilă să poată cerceta proveniența acestui imens bănet!

Guvernul ceh instituie obligativitatea declarării periodice a averilor care *"sar"* de 270.000 euro. Pe când şi la noi un asemenea control sănătos, din care statul ar avea de câştigat miliarde de dolari?! Poate... pe lumea cealaltă, dacă proiectul de lege ar intra pe mâna parlamentarilor trandafirii şi... în cel mai scurt timp, dacă ar fi supus unui referendum naţional.

Dar tranziţia a fost şi pentru muritorii de rând, care-au dus-o foarte greu în *"iepocă"* şi-apoi au ajuns rapid la capătul răbdărilor, măcinaţi de nesiguranţa zilei de mâine. Dacă toţi Românii ar fi ieşit egali din comunism în Decembrie '89 şi-ar fi deschis apoi ochii mari la urne, în Duminica Orbului '90, separând grâul de neghină, ar fi realizat că *"Iliescu pentru noi este Ceauşescu II"* sau mai exact, blestemul Ceauşeştilor pentru biata ţară. A dat frâu liber ţiganilor să invadeze Occidentul şi să facă ţara de râs, a permis clanurilor mafiote să acumuleze averi colosale, prin jefuirea avuţiei naţionale, a învrăjbit Românii cu Maghiarii, a provocat criminalele mineriade, ne-a îndatorat în şapte ani cu tot atâtea miliarde de dolari, care-au burduşit clientela FSN-istă! Acum, bugetul e subţire, sacul a ajuns la fund şi de vină e... Occidentul, lumea liberă, ţările bogate!! Alţii poartă răspunderea că la noi, de ani de zile, lenea, hoţia şi prostia au făcut casă bună.

Cuvântul de ordine este *SĂ NE DEA* cei care au, *STRĂINĂTATEA*, că acolo curge lapte şi miere, munca e muncă şi e bine plătită! Dela Preşedinte şi până la ultimul amărâştean toate privirile sunt aţintite către *VEST*, de-acolo trebue să ne... pice para mălăiaţă, *SĂ NE DEA* mereu şi mult, să trăim şi noi ca ei, dacă se poate fără muncă, pe bază de... *"învârteală!"* Dacă *ESTUL* ne-a luat şi cenuşa din vatră, apoi *VESTUL* să ne ţină pe dolari, ca să profite *DOMVARĂŞII*... Până în '46, România adevărată a fost o comunitate sănătoasă, bazată pe ţăranii gospodari ai satelor, credincioşi, păstrători ai tradiţiilor străbune şi cu un proverbial bun simţ. Ocupaţia rusească a nimicit fondul ei uman şi instituţional, bulversând valorile, promovând leprele, ucigând credinţa.

În 50 de ani, comunismul bolşevic i-a dezobişnuit pe Români să mai muncească, le-a inoculat în sânge hoţia, traiul cu uşurica, mârlănia, minciuna, ticăloşia - tare educaţionale şi mentalităţi ce nu se vor putea schimba bătând din palme. Şmecheria şi băşcălia, ciordeala şi bişniţa au înlocuit munca cinstită. Zvonerii şi răspândacii secu' au lansat în ceauşism sloganele *"mobilizatoare": Doi cu sapa, cinci cu mapa! Are statul, are şi băiatul! Decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost! Pauzele lungi şi dese, cheia marilor succese! Noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc!*

Mafia roşie securistă induce în opinia publică diversiunea că Occidentul ne e potrivnic, că marile puteri şi Uniunea Europeană ne-au abandonat, considerându-ne rudele sărace ale Europei. Dacă Anglo-Americanii ne-au lăsat la voia lui Stalin în '46, ca să ne ciopârţească ţara şi să ne distrugă fiinţa biologică, apoi astăzi numai au nici o vină că noi refuzăm despărţirea de Ruşi, că nu avem o carte neagră a comunismului, o lege a lustraţiei, o transparenţă totală a crimelor Securităţii peceriste, că n'am anulat sentinţele politice ale justiţiei oarbe, că n'am stopat din faşă extremismele funaro-vadimiste, n'am impus pct.8 al Proclamaţiei dela Timişoara: *"Fără Iliești!"* ş.a.

Gândirea schiloadă a *"omului nou"* a rămas prizonieră dogmelor aberante ale ideologiei marxiste, ca statul să-i dea, statul să-i facă, statul să-i dreagă, în timp ce el să *"taie frunze la câini"* şi să se vaite, că n'are de nici unele! Dacă se încumetă totuşi să presteze o muncă, găseşte de lucru, dar obişnuit să-şi *"completeze"* veniturile dela serviciu, e dat afară... Suntem asaltaţi de *"gunoaie"* şi la propriu şi la figurat, ţara colcăie de cerşetori şi infractori tuciurii, aşa-zisele *"combine"* ţigăneşti, care alimentează barosanii din baruri, mafioţii din pieţe, bişniţarii. Intersecţiile cu trafic intens gem de Pirande, cu plozi în braţe, şi mâinile întinse spre maşinile cu numere străine şi nu de puţine ori başoldinele scuipă cu venin parbrizele sau lovesc caroseria, dacă nu li se dă *"dreptul!"*, în timp ce puradeii, agresivi şi impertinenţi, fac semne obscene, greu de imaginat.

Trăim timpuri cumplite, ne-amăgim cu slobozenia gurii şi cu imaginea externă favorabilă, care nu are însă nici un corespondent în dureroasa realitate românească! Nu vom face nici cel mai mic pas spre normalitate, cât timp menţinem legislaţia comunistă, amplificăm hăţişurile birocratice, tolerăm corupţia şi crima organizată, permitem mafiei securiste să alunge investitorii străini (ca să acapareze ea avuţia naţională şi să deţină toată puterea economică, compromiţând şi capitalismul *"dâmboviţean"*), nu restituim moştenitorilor de drept proprietăţile furate de regimul totalitar, nu facem o privatizare reală, nu schimbăm structurile comuniste din domeniile cheie, nu ne recunoaştem greşelile, învăţând din ele, nu ne vindecăm de a mai da vina pe alţii şi de a le pretinde *SĂ NE DEA*, nu înţelegem că fără muncă ne ducem la fund...

Să ne intre bine'n cap, că Occidentul nu este obligat *SĂ NE DEA*, ţările bogate şi organismele financiare internaţionale nu fac pomeni ţărilor certate cu reforma şi privatizarea (care cochetează cu comunismul), exilul românesc ne sprijină în continuare, dacă la noi *"Soarele apare şi Iliescu dispare!"*, cu toată liota lui de agenţi şi spioni aserviţi Moscovei.

Înainte de a ni se da... atenţia cuvenită, trebue să ne dăm noi bine... seama, că ne-a ajuns cuţitul la os şi a venit timpul să conştientizăm infernul comunist, spre a nu risca să-l retrăim, lăsându-l grea moştenire urmaşilor noştri.

ULTIMA ORĂ

RĂZBOIUL DIN INTERIORUL PNŢCD

La începutul lui Noembrie, pe diferite canale mai mult sau mai puţin oficiale a circulat zvonul că Premierul Radu Vasile ar fi demisionat. Ştirea a fost infirmată câteva ore mai târziu de însuşi Radu Vasile dar evenimentul în sine nu a trecut neobservat de analiştii politici de pe malurile Dâmboviţei.

Iar adevărul este că la vârful PNŢCD se coace în această perioadă înlăturarea premierului. Graba i-a apucat pe distinşii lideri ai partidului lui Coposu şi Maniu, astfel încât lăsând la o parte orice calcule politice, în primul rând începerea negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, programată pentru Decembrie anul curent, la *summit*-ul Uniunii Europene dela Helsinki, să opţină cu orice preţ capul lui Moţoc. Or, se ştie foarte bine că demisia premierului şi a cabinetului său acum ar fi extrem de păguboasă pentru ţară, ţinând cont de posibilitatea ca România să înceapă în sfârşit negocierile de aderare la U.E.

Nu suntem printre susţinătorii lui Radu Vasile. Acesta a cedat nepermis în faţa democraţilor lui Roman şi a cochetat cu PDSR-ul lui Ion Iliescu, dar până în Ianuarie, Radu Vasile trebue să rămână în fruntea executivului, pentru a obţine ce dorim cu toţii la Helsinki. După acea...

Oricum, dorinţa PNŢCD de a scăpa de Vasile ne va pune în anul 2000 în faţa mai multor probleme. În primul rând, o nouă scindare a PNŢCD, iar în al, doilea rând un guvern care nu va avea puterea politică să demareze în sfârşit reforma. Cine va pierde? România.

Situaţia gravă din interiorul PNŢCD şi războiul dintre Remus Opriş secondat de Gabriel Ţepelea şi Ion Diaconescu împotriva lui Radu Vasile va aduce grave prejudicii partidului, care se prezintă la un an înainte de alegeri ca un butoi de pulbere gata de explozie.

EFEMERIDE

KUKORICADARA

Nu este numele vreunei zeităţi indiene, nici al vreunui star exotic îndrăgit de marele public. Mult mai banal decât orice închipuire, este numele imprimat pe pungile de plastic de 500 grame, pline cu... mălai unguresc, de care este invadat Bucureştiul şi poate şi alte multe urbii, suburbii şi sate valahe.

"Cucuruz cu frunza'n sus" a rămas o reclivă de folclor... Porumbul, păpuşoiul, ştiuletele arătându-şi dantura aurită de *"ciocantin"* sau *"dinte de cal"* au adormit în amintire. Astăzi, Românul *"subţire"*, dezbrăcat de *"spiritul mioritic"* şi educat de andreeştii şi adameştencele, mondialiste - vătăşei de structură globală - gloabe în România, demitizează istoria noastră *"cea cu lauri stoarsă"* cum spunea un poet, mărşăluiesc sub steaguri McDonald-iste dâmboviţene şi mânâncă mămăliga de Kukoricadara, că de mălaiul românesc şi de balmuşul ciobănesc li se apleacă.

După 1989, afaceriştii din România - din toate structurile - şi-au răsucit capul cu 180 de grade (fizic imposibil dar posibil în matrapazlâcuri) şi au azvârlit la gunoi tot ce era produs în România, pentru a pune pe piaţa românească toate ciurucurile de care vroiau să scape, nu ţări evoluate din Apus, ci gheretele de mărunţişuri din Turcia şi alte state mai puţin dezvoltate decât România.

Boala s'a întins până hăt departe la sate şi în munţi, unde ţării au fost înlocuiţi cu *bluginşi* şi iile cu bluze din fire sintetice.

Băuturi suspecte, necontrolate de serviciul sanitar, turnate în sticle cu etichete false de scotch, whisky şi alte denumiri au gonit de pe piaţă sănătoasa ţuică românească şi storc banii, şi aşa prea puţini, din buzunarul Românilor.

Echipamente sanitare, mobilier de bucătărie, materiale de construcţii, îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi femei, creme de faţă, rujuri, pastă de dinţi, cămăşi, pulovere, desuuri de damă, ciorapi, cravate, pantofi, într'un cuvânt, totul sau aproape totul, atât pe tarabe cât şi în magazine, provin din marfă de import.

Fabricile româneşti de tricotaje, textile, îmbrăcăminte, încălţăminte, bunuri de larg consum şi altele, au tras obloanele una după alta, aruncând în stradă sute de mii de muncitori.

Produsele alimentare ca fulgii de ovăz, preparate din porumb, sucuri de caise şi piersici, vin din import.

Abundă piaţa de portocale, banane, lămâi, măsline şi curmale, de sucuri de portocale şi de alte produse exotice, ceea ce ar fi oarecum normal pentrucă nu pot fi produse în ţară, deşi în România s'a trăit zeci de ani fără curmale şi banane; dar mălaiul, mai mult decât pâinea Românului de toate zilele, mălaiul care a fost de veacuri hrana de bază a Românului, cu precădere a ţăranului român, produs al porumbului care creşte pe întreaga suprafaţă a ţării, şi acesta a ajuns a fi adus din import şi comercializat ca aliment de specialitate? Şi importat de unde ?

Din ţara vecină, devenită peste noapte şi *"aliata firească"* prin cooperarea în *"eurozonă"* după noile dogme globaliste, ţara de curând intrată în NATO, cu un fitil de dinamită înfipt în inima Carpaţilor care aşteaptă doar o scăpărare de amnar pentru a detona: vecina noastră UNGARIA. KUKORICADARA!

Am fi nedrepţi dacă nu am recunoaşte că mălaiul kukoricadara este foarte bine preparat şi bun la gust, dar când ne gândim că încă dela începutul acestui secol, până astăzi, produsele făinoase ale olteanului Barbu Ştefănescu-Drugă dela Craiova erau căutate pe întreaga piaţă europeană - deşi atunci nu exista un regim de preferinţe al Uniunii Europene - când brutăriile sultanului preferau grâul moldovenesc şi cofetăriile din Viena alegeau făina românească, iar mămăliga românească se tăia cu sfoara, nu putem să ne stăpânim total starea de lehamite, în care politicienii de astăzi au adus *"ţara vinului şi a pâinii"*, o sahară a politicianismului, deşi ţara este o oază fertilă, dar părăsită.

Zahu PANĂ

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

PENTRU ORICE SCHIMBARE DE ADRESĂ, ANUNŢAŢI REDACŢIA ZIARULUI CU CEL PUŢIN 4 SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE

CRONICA IDEILOR

VIITOARELE ALEGERI DIN ROMÂNIA

—Ion BOIERU—

Deşi nu sunt tocmai aşa de aproape alegerile din anul viitor, generale şi prezidenţiale, totuşi pregătirile în vederea acestora sunt foarte febrile şi, mai mult decât atâta, există chiar un fel de panică generală, care stăpâneşte întreaga ţară. Mai ales că, sondajele de opinie publică sunt în bună măsură alarmante, în special pentru partidele care formează coaliţia partidelor de guvernare. Comentariile ziariştilor sunt contradictorii, din cauza punctelor de vedere, din care încearcă să surprindă configuraţiile politice din viitor.

Un observator obiectiv şi neînregistrat în vreun partid angajat în campania electorală poate să judece cu mai multă pondere desfăşurarea evenimentelor din această perioadă. Fireşte că nu poate fi vorba de o obiectivitate absolută. În special, dacă există pentru acest observator o neîncredere militantă de partid. Există o sumedenie de partide sau simulacre de partide care nu au un caracter democratic şi nici măcar nu reprezintă o categorie socială din straturile largi ale ţării. Ele sunt mai degrabă o înjghebare artificială de interese ad-hoc, ale unui grup restrâns, pentru a satisface jocurile politice ale unui partid mai larg care, la rândul lui, nu este un adevărat partid nici el, deşi are volum dar nu calitate de partid.

Iată de exemplu, PDSR-ul lui Ion Iliescu nu este un partid politic, căci nu a luat naştere din frământările sociale şi nu s'a ridicat din vâltoarea luptelor ca reprezentant al unei categorii sociale (tărănime, muncitorime, burghezie etc.) ca să reprezinte interesele acelei categorii sociale, cu preponderenţă, dacă presupunem că acest partid ar avea şi respect pentru interesele naţionale. PDSR-ul este o fraudă naţională, căci s'a născut dintr'un gol social, în care nu existau partide politice şi cel care a ajuns (sau acei care au ajuns) să se strângă laolaltă, din rămăşiţele unui partid azvârlit la lada de gunoi a istoriei. Rămăşiţele descalificate, de către supravieţuitorii victime, şi-au luat o titulatură care nu corespundea nici unei realităţi istorice sau ideologice. Dispuneau însă de banii mulţi ai fostului partid (comunist), tezaurul în sine, bănci şi apoi afaceri pe care le-au încredinţat pe sprânceană, foştilor membri credincioşi ai partidului comunist. Şi aşa a ajuns să guverneze prin fraudă şi expropriere a bunurilor naţionale. Ca să guverneze au înlesnit înfiinţarea unei puzderii de partiduţe, de acelaşi gen ca şi PDSR, fără o ideologie, şi fără o reprezentanţă specifică şi fără nici o viziune politică a realităţilor româneşti.

Partidul PDSR este un partid artificial care nu are nici o aderenţă la realităţile româneşti, nici prin intenţiile conducătorilor şi nici prin ideologie sau program.

Nu există o ideologie naţională, care să cuprindă problematica ţării de azi, pe care să o poată afişa acest partid ocazional, fără încadrare structurală în istoria românească. Chiar şi la conducătorii care mai au şi studii în străinătate, este greu de înţeles cum ar putea să acomodeze acest bagaj nou de cunoştinţe, aduse din universităţi capitaliste, cu pregătirea lor de bază, care a fost marxistă. Ceea ce poate ieşi din această amalgamare de elemente este numai o hibriditate, care nu are nici un fel de rodnicie pentru societatea din România de azi.

Partidul Democrat al lui Petre Roman este o altă hibriditate, ieşit din hurubele fostului partid comunist. Petre Roman, care este un bun discipol al fostului partid comunist, nu a vrut ca marxismul autentic pe care-l reprezintă, să fie uitat şi neglijat. A crezut, în bună combinaţie cu Iliescu, că vor putea menţine ideea marxistă mai departe, în viaţa politică a ţării. Acest partid şi-a încercat norocul la alegerile din 1996, atât la cele generale, cât şi la cele prezidenţiale, dar nu a reuşit decât într'o mică măsură, şi s'a salvat printr'o coaliţie. Coaliţia de centru-dreapta a avut mult de suferit din cauza lui Petre Roman care era de stânga şi nu putea accepta reformele de dreapta ale coaliţiei. În această coaliţie, din 1996 şi până astăzi, democraţii lui Roman au făcut numai obstrucţii. Coaliţia, fără prezenţa PD-ului ar fi avut şanse de succes, pe planul guvernării. Pe de altă parte, partidul democrat nu reprezintă, nici el, nici o categorie socială, iar ideologia lui este tot marxistă, cu foarte mici nuanţe deosebită de a lui Karl Marx şi Engels. Sperând să obţină avantaje, pe care nu le putea avea în nici o altă parte, s'a înscris în Internaţionala Socialistă. În Europa există mai multe partide social-democrate care deţin puterea politică, dar aceste partide reprezintă o altfel de social-democraţie decât cea a lui Petre Roman. Ca o mică remarcă, adăugăm că social-democraţia din ţările europene a început să piardă teren. Amintirea marxismului devine din ce în ce mai ştearsă şi lumea se îndreaptă spre alte forme de viaţă, care să înlocuiască formele de tristă amintire ale dictaturilor comuniste. În România PD-ul nu găseşte o categorie de muncitori care să-l susţină, căci el nu corespunde nevoilor din societatea românească.

Partidul Democrat al lui Petre Romna este un partid de sursă marxistă şi nu credem că atât partidul, sau el, s'a schimbat peste noapte în democrat autentic.

Din partidele mai mari şi mai reprezentative amintim Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat şi Partidul Liberal. Au şi aceste partide anumite lipsuri, căci ele reprezintă nişte partide mai vechi, de glorie, care avuseseră în trecutul istoriei, dinainte de dictatura comunistă, o mare priză în masele populare ale societăţii româneşti. PNŢCD în rândurile ţărănimii, iar PNL în rândurile burgheziei. Adică, aceste două partide erau reprezentative pentru categoriile lor sociale. Este drept că astăzi, aceste două categorii sociale au dispărut şi nu mai există în forma în care existau altădată. Dictatura comunistă a reuşit să distrugă formele şi categoriile care formau infrastructura societăţii româneşti. Intenţia comunismului era să lichideze magma existenţială a poporului român şi să creeze o singură categorie socială: muncitorimea. Dar, în realitate a creat doar un lumpen-proletariat, care era o adevărată batjocură de categorie socială.

Celelalte partide politice, cu numiri ce au rezonanţe din trecutul ţării, nu mai corespund decât parţial prin titulatură şi prin nişte membri înaintaţi în vârstă, aproape fără vigoare morală şi fără stăpânire a ideologiei partidului lor de altădată. Mai există o puzderie de partide mici, unele dintre ele fiind creaţia lui Iliescu ca să aibă jocuri de manevră cu ele şi la nevoie să formeze coaliţii ocazionale.

Recent s'au format şi grupări de dreapta, care au o viziune mai potrivită stărilor de lucruri din ţară, dar sunt încă la începutul existenţei lor. Dela aceste grupări sănătoase se aşteaptă un reviriment substanţial în viaţa societăţii naţionale. Mai ales că tineretul ţării, care este deschis îndemnurilor de bine, nu va întârzia să participe la rosturile ţării, prin însăşi disponibilitatea lui sufletească de a se identifica cu imperativul naţional. Căci nu se poate concepe ca evoluţia societăţii româneşti, în procesul devenirii sale istorice, să se desfăşoare printr'o lâncezeală obositoare. Fiecare naţiune îşi are dinamismul său specific şi nu poate să dispară din cauza unor partide politice obosite şi muribunde. Acum, mai mult decât oricând este vremea tineretului să apară pe platforma de luptă naţională, căci el reprezintă voinţa de a supravieţui a întregului neam.

În tot intervalul de timp în care se desfăşoară frământările privind alegerile viitoare şi pronosticurile din ce în ce mai alarmante în legătură cu viitoarele alegeri, o bună parte din alegători sunt destul de calmi şi privesc cu destulă linişte toate calculele care se fac, în timp ce agitatorii de meserie, cu năravuri încă comuniste caută să încălcească minţile şi să răspândească tot soiul de zvonuri, care nu au nici o bază reală. Noi, din partea noastră nu ne-am pierdut încrederea în judecata sănătoasă a poporului român, şi nu credem că vor putea fi înşelaţi, acum într'un ceas hotărîtor, după atâtea tragice păcăleli pe care le-a crezut până acum!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ADEVĂRUL, BANUL ŞI MORALA

Printre cele mai dezastruoase rezultate produse în ţara noastră, de cei cincizeci de ani de dominaţie comunistă, pervertirea valorilor permanente şi sacre ale vieţii - la orice nivel - este, probabil, răul cel mai dăunător. Nu ne referim numai la formele evidente, brutale şi vulgare, pe care această pervertire le-a îmbrăcat, şi pe care oricine le poate recunoaşte: corupţia, înşelătoria, goana drăcească după îmbogăţire etc. Formula *"de ce el şi nu eu"*, promovată sub masca demagogică a *"competiţiei"*, controlează aproape toate structurile vieţii publice la noi.

Ne referim la o pervertire mai subtilă, mai profundă, mai greu de identificat, pentrucă nu apare agresiv pe pagina întâi. Şi, pentrucă veni vorba de *"pagină"*, e bine să specificăm că forma aceasta de pervertire maestră e transmisă prin presă, instrumentul zilnic care proclamă democraţia, societatea liberă, critică aspru orice injustiţie. Atât guvernul cât şi partidele sunt pasional îndrăgostite de *"drepturile omului"*, de imprescriptibila valoare a *"presei libere"*, sub orice formă. Nu ştiu cum dar, la auzul acestor *"concepte"*, parcă te simţi mai european şi, cum spunea chiar şi Eminescu, *"mai acătării"*. E greu să faci obiecţii. Nici un European modern nu face.

În sat la mine însă, ţăranii, ca ţăranii: nu ştiu ce e aia Europa Mare şi civilizată. În faţa vorbelor mari şi lungi au şi ei o vorbă a lor: *"O fi aşa, domnişorule, da' parcă chestia asta are coadă"*.

Să luăm, spre exemplu, ziarul nostru românesc, de cea mai autentică democraţie, cu cele mai bine puse la punct editoriale şi cu cea mai civilă ţinută: ***România Liberă***. Totul pare clar, fără nici un fel de echivoc. Din paginile ei nu lipsesc nici figuri de înalţi ierarhi ai bisericii creştine ortodoxe, nici apeluri la caritate pentru copiii străzii. Dar, plecând dela impunătorul titlu, ne vine în minte coada ţăranului: liberă de ce? Şi de Cel de Sus? Şi de judecata Lui? Educaţia tineretului, de ambele genuri, îndemnul la europenism pot sta alături cu anumite îndemnuri pe care le găsim în fiecare zi, în paginele gazetei?

Să ne uităm la ***România Liberă***, din 28 August 1990. Am adus-o cu mine când m'am întors dela fraţii mei, din Bucureşti. Şi ce credeţi, că ne poate atrage atenţia, printre altele, dragi cititori liberi şi democraţi? Într'un cadru de 19/16 centimetri apar trei femei goale, în anumite poziţii şi înconjurate de diferite inscripţii cu litere mari şi groase, ca să se citească de departe. Anumite numere de telefon se pot citi dela mai departe de zece metri. Ca bază, tabloul are un chenar pe care e scris: *"Nou - Lesbi Club, Anunţuri pentru GAY, şi Anunţuri Matrimoniale."* În alte cuvinte, tot ce viaţa poate cere şi oferi: dela *"pasiunile directe şi arzătoare la plăceri şi dialoguri"*. Dincolo de acestea nu mai există decât moartea. Şi, bineînţeles, care european sau democrat adevărat ar vrea să se mai gândească la Dumnezeu, sau să moară!

Dar să revenim - sine ira et studio - stimaţi administratori ai ziarului ***România Liberă***, la titlul pus la începutul acestor rânduri, şi să vă întrebăm: În concepţia Dvs. raportul între Adevăr, Morală şi Bani (toate trei cu literă mare) unde începe, unde se continuă şi unde se termină? Limitând, natural întrebarea numai în legatură cu funcţionarea educativă a vieţii omului şi a naţiunii, pe care ziarul Dvs. - ***România Liberă*** - o proclamă. Este vreo legătură între articolele de pe prima pagină şi chemările animalice ale prostituatelor, ale lesbienelor şi ale homosexualilor de pe paginile publicitare? E BANUL elementul indispensabil între ***adevăr*** şi ***morală***? Şi câte n'ar mai fi de spus şi de întrebat!

Pe ecranul minţii apare însă *Ultimul Cuvânt* al profesorului universitar Gheorghe Manu, în faţa tribunalului comunist, care, în 1948 l-a condamnat la muncă silnică pe viaţă: *"Nu am de ce să mă apăr. Tot ce-am făcut a fost pentru a distruge comunismul. Îmi pare rău că nu am reuşit."*

Prof.Nicolae ILIESCU